

IVA ADAMCOVÁ

Bystřice pod Hostýnem 2013

Přepis přednášky konané 19.října

Iva Adamcová – Bystřice p. Hostýnem 19.10.2013

Sylva Králová: Já vás všechny moc vítám u nás v Bystřici pod Hostýnem. Je to vlastně skoro rok a půl, co tady byla Ivanky naposledy. A přišlo mi velice úsměvné, když mi loňský podzim říkala: Sylvi, já si tě píši do Bystřice zase v říjnu, devatenáctého, za rok.“ Já si říkám: „Ty bláho, takovou dobu, to je tak nekonečné.“ A ono je to dnes, že – takže mně to vlastně řekla včera. Já nebudu zdržovat, vítám Ivanku Adamcovou a předávám jí slovo:

Děkuji, Sylvinko. Uteklo to opravdu jako voda. Už jsem tady zase. Já vlastně teď už budu pomalu končit. Neděste se, budu pro vás vždy existovat. Je velmi mnoho nahrávek, pro které si můžete napsat Danovi: dan.hrabal@gmail.com. Mnozí už využívají jeho servis, je opravdu neocenitelný. Já si toho opravdu vážím, protože už bych nestihla vůbec nic. A také si vážím práce dalších lidí, kteří různě sepisují věci. A ono se to tvoří úplně samo s takzvanou Boží pomocí, protože on ve vás pracuje proto, aby se to dostalo mezi největší množství lidí, a aby vám bylo pomoheno, protože vnímáte, že skutečně to lidem pomáhá.

Všechny fáze, které člověk na svém vývoji prožívá, všechny fáze jsou velmi důležité, jsou dobré, nikdy na to nesmíte zapomenout. A i kdybyste se teď na své cestě a ve svém okolí setkali i s lidmi, kteří ještě nejsou na hranici odkládání egoismu, neboli iluze vašeho lidství, které vlastně už víte, že neexistuje – vaše tělo je hmota, ve které se jako Bůh musíte nalézt, abyste byli absolutně zdraví. To nalezení vypadá tak, a mechanicky ho docílíte tím, že odložíte svůj egoismus, to znamená vůli člověka v emocionální rovině.

Nedávno mi napsala krásný dopis paní z Opavy. Říkala, že se velice posunula, že jí je velmi dobře v životě a odložila spoustu věcí. Ale prosím vás, varujte se toho, skákat zpátky do různých rovin, to znamená hledat po internetu různé cesty, které vám zase budou přidávat váš egoismus. Je to velmi nebezpečné. Tahle paní právě napsala, že poslouchá pana Tolleho, poslouchá mě, že se jí velmi ulevilo. Nedávno ale zjistila někde na internetu, že někde nějaká mladá krásná žena, velice silná, dělá speciální meditace, které jsou pomocí krystalů. A že když byla na její meditaci, tak že zažila velice nepříjemný stav. Ta žena uznává lásku jako nejsilnější hybnou moc ve vesmíru neboli v Bohu, nicméně přikázala lidem v jednu chvíli v meditaci, aby vystoupili do astrálu vlastní vůlí, aby si posilovali vůli. V tu ránu se jí udělalo strašně špatně, říkala: „Mně bylo, jak když mě někdo polije kýblem vody, kapalo mi z vlasů, bylo mi strašně špatně. Tam bylo takové zlo, které tam vrčelo z té roviny. Co to bylo?“ Říkám: „Panebože, vy na jedné straně pracujete na odklonu svého egoismu, vůle člověka, na druhé straně si ho jdete posílit. To zlo, které jste tam cítila, to byl zákon hmoty, který byste vlastně zpětně šla.“ Ale pozor, důležité je vědět, že ta žena, která ty meditace dělá, je také dobrá, všichni jste dobří, že se vyvíjíte. Tahle žena přišla z přechodu z černé magie do bílé magie. Takže vždycky tady jsou zástupci těch pramenů, aby vás sbírali do dalších vyšších tříd. Tohle je nutné vědět. Věřte mi, v životě bych nikoho neodsoudila, za nic, to bych už nemohla být duchovním učitelem, neučila bych Jednotu, učila bych roztržitost, posudky, kritiku. Tak to není.

Teď moc dobře víte, že se planeta posunula do vyšších fází. Ono to trvalo několik let, každý první týden v listopadu se rok po roce otevírala další a další brána. A poslední brána byla otevřená v minulém roce v listopadu a vibrační doladění přišlo na konci března tohoto roku. A od toho konce března se dějí ve vašich životech, to si můžete zpětně prohlédnout, velice podivné věci. Ano, jakýkoliv malý, drobný egoismus, který ještě v sobě máte, se ozve při nečekaných útocích z vnějšího světa, ať je to situačně, nebo je to přes hmotnou rovinu – přes další lidi, protože jste zkoušeni. Vaše Nadjá neboli Bůh ve vás ví, kdo jste, ale vy to jako lidé nevíte, vy jste to zapomněli. A teď se čeká na reakci, když projdete tou zkušeností s tím člověkem, anebo s tou situací. A věřte mi, je velice úlevné zjistit, že najednou nic..., já nereaguji, dřív bych se zbláznil, nebo já nevím, co bych udělal, ale dneska mi to nevádí. Ano, tady zjišťujete sami o sobě ve vašem plánu DNA, protože tam máte stanovený celý život, to, co se bude dít v tom celém osudu, jak reagujete. Je vás teď relativně velmi mnoho, i když početně to není mnoho. Dřív těch lidí, kteří byli v Kristu, to znamená člověk, který vlastně umrtvil nad sebou ten špunt uzávěru egoismu, těch lidí bylo velmi málo. Teď jich bude víc, to je takzvaný druhý příchod Krista. Nicméně, jak se k tomu ještě mechanicky dostanete, protože pro vás je to velice očišťující a velice důležité dočistit si věci.

Minulý nebo předminulý týden mi psala krásný dopis jedna mladá žena, která byla na přednášce v Žichlítku. A moc se smála, říkala, že byla na druhé přednášce, kterou zažila naživo, že mě nesmírně miluje, ale že na té první přednášce zažila, jak na třetí čakře přesto, že mě milovala, na mě něco vrčelo. Víte, jestliže máte nad sebou rozpuštěnou hladinu egoismu a už jste jakoby Bohem, ano, už jste nalili to božství do toho těla, jste takzvaný člověk božský neboli Kristus. To je kristovství, kde vlastně ukřížujete egoismus a už neumíte zareagovat ani myšlenkou negativně. Ten Bůh ve vás ví přesně komu pomoci, a komu naopak nepomoci. Pozor, to je velmi důležité, k těmto informacím procházíte dlouhou cestou přes poslední fáze, které se nazývají magie. Je to takzvaná černá magie, kde se přežene zlo. A je to takzvaná bílá magie, kdy se zase přežene dobro. A já jsem ten, který přišel vlastně pro ty, kteří přeháněli svá dobra v té své léčitelské sféře, aniž by věděli, že nečiní dobro. Vy všichni se přicházíte učit být lepší. Vy všichni jako každý žáček ve škole si musíte všechno projít sami. A jestliže za vás někdo takhle mávne rukou a sebere vám nějakou karmu, ten člověk byť vám v tu chvíli fyzicky pomůže, uleví, pozor, dneska už to nepracuje. Planeta už je v 5D, dneska už to bílým mágům nepracuje a jejich dopady jsou obrovské. Někteří bílí mágové by si možná mohli myslet, že jsem na ně ošklivá, že je nechci. Tak to není pravda, naopak, já je velmi miluji, protože když jim to dojde, že to nemají dělat, tak si sami sobě ušetří obrovské zdravotní problémy. Jestliže já jako léčitel budu teď sahat na lidi a budu jim sbírat karmu, aniž by se něco naučili, já jsem je poškodila, to znamená, že budu planetou zastavena, moje tělo bude zastavené jakoukoliv nemocí a bolestí. Těch bílých mágů je teď velmi mnoho, kteří sklízí tyto věci. Ale pozor, sklízí to velmi dobře a měli by přijmout to, co se děje.

Vysvětlím, jak se dostanete k obyčejnému lidství a k tomu, abyste se stali Kristem, protože vy všichni na to máte, byť si to nemyslíte. To je právě úžasná parketa, kdy člověk je vlastně už tak skromný, že si to nemyslí. Já jsem si také dlouhá léta nemyslela, já jsem si říkala: „Jéžiš, mě ještě čeká tooolik učení...“ Najednou jsem zjišťovala, že to

tak není, ale museli mi to chodit říkat ze shora, abych si uvědomovala, že vlastně to obyčejné lidství, které tady je, má skutečně prvky správnosti. Je to lepší si radši myslet méně než více, ta duchovní pýcha je vždycky na škodu člověku. Ale pozor, i léčitel bílý, který by už nebyl pyšný, protože vy máte několik černých mágovských životů a několik bílých mágovských životů, takže v té poslední fázi někteří bílí mágové, kteří už ani nejsou pyšní, kteří to dělají fakt z lásky k lidem, vlastně napomáhají k duchovní lenosti těch pacientů. To není dobře, věřte mi. Každý z vás se musí propracovat ke svému kristovství sám. A tyhle informace jsem byla pověřena vám sdělit. Takže to ještě krok za krokem probereme. Jenom vy sami o sobě víte, co ještě umíte a v čem máte ještě rezervy, zaměřujte se prosím vás na to, ale hlavně, milujte se za to a buďte rádi, že to tam vidíte. Kdyby tam už bylo takové to – já jsem takový a makový – ne ne ne, to už je na jedničce, že byste se považovali za špatné. Tady zkrátka je výborně, že jsem to zahlédl – vím, kterým směrem mám zapracovat. A věřte mi, že to Nadjá vás pošle do takových situací, že se to krásně rozkryje a velmi brzy pochopíte.

Víte, cesta k Bohu vede přes prvních pět čaker, protože šestá čakra se otevírá žitím, že vše je dobré, neboli skutečně praxí, kterou vás učím. To znamená, že ten Bůh, který se potřebuje nalít do té schránky člověka – a ta zkumavka tady musí být úplně plná Boha, se tam dostává přes myšlenkové procesy, prožitky, které tam máte nastavené, které prožíváte ve svých osudech. A teď pozor, nalije se tam pokorou, to už víte, pokorou přijetí nitra, ne však těla, to může být úplně jiné. Takže vy se klidně i skutečně můžete bránit tělem, to není na překážku – řekněte to tomu druhému člověku, nebo zkrátka přijměte situaci takovou, jaká je, jenom tělem zajistěte ten posun informací a řešení těch věcí. Vy jste Bůh, který si vlastně sedne do auta, které vypadá jako tělo a používá ho jako nástroj. To auto má své jméno, jmenujete se Jana, Honza, ne Audi nebo Škodovka, ale zkrátka vy tady po tom světě jezdíte a používáte ten svůj nástroj pro to, abyste s ním tady mohli zařizovat věci. Ale protože jste si vybrali osud toho těla, tu cestu toho auta, které tady projíždí a jste zodpovědní za to, jak se tady budete v tom světě chovat, tehdy ve vaší moci je, abyste si zvolili ten způsob. Ale pozor, protože odkládání egoismu je postupné, nikdo nemůže přeskočit obrovské pole, které není dopředu připravené, my se totiž vyvíjíme ve skupinách a kdybyste se vyvinuli z té skupiny někam hodně rychle, už by ti druzí... – to by byl obrovský chaos. V celku nikdy nemůže být chaos. To se zdá pouze lidem, kteří vnímají dobré – špatné, kteří žijí v dualitě, těm není jasné, co se děje. A věřte, že hodně lidí neví, vůbec nemá ani šajnu, co to pokora je.

Já dostávám velmi málo negativních dopisů. Občas se něco najde, takového jemného. Zrovna minulý týden jsem dostala ze Slovenska jeden takový opatrný dopis. Tam nějaký pán, tam jsem cítila vnořené hodně náboženství, až trošku fanatismus, mi napsal takovou krátkou stať a vyčetl mi v tom smyslu, že by to chtělo trochu pokory, že si troufám říkat, kdo kolik má emocionálního kvocientu, že měl Kristus tolik, a že ti nahoře mají osm set... Na tom není vůbec nic nepokorného, to je jako byste říkali, kdo byl jak veliký. Tam je taková ta vzpoura hladiny toho egoismu. Já jsem tomu člověku okamžitě odepsala: „Poslyšte, to mě opravdu velmi mrzí, že si to myslíte. Já s velikou pokorou říkám to, co říkat mám. Nicméně tyto obrovské duše, které tady žili na planetě, která byla 3D, ty vám tyhle informace nesměli ještě říkat, nebylo možno říkat postup. Já už to říkat smím, protože bohudík tahle schránka se už narodila v planetě, která je

připravená na 5D. Nicméně já vím, že s tím nic neudělám, že si to o mně myslíte, takže já to pokorně přijímám.“ Tady jsem tomu pánovi vlastně naznačila, že jeho nepokora je, že to nechce slyšet. Víte, pravda každého člověka, každého jedince na světě, jeho duchovní vývojová fáze, kterou teď prochází, to se neustále mění. Já jsem to přirovnávala k žížale, která požírá hlínu a vypadává ten humus za ní. Ona se posunuje v tom vývoji, stále se mění. Ano tak to je. Vy se neustále měníte, a tím se mění vlastně součet veškerých pravd tady ve hmotě. To znamená, že ten Bůh ve hmotě se neustále vyvíjí. Po mně přijdou další pravdy, které v tu chvíli budou pravdou a budou vás zase posunovat dál, protože někdo inspirovaný znovu přijde – a v té chvíli to bude další vaše pravda. Já jsem přišla pouze pro jednu jedinou věc, pro vás, vy, kteří jste schopní, abych vás převedla do stavu kristovství neboli božství, protože jenom v tomhle stavu, primárně, když odložíte egoismus a stanete se Kristem, tehdy budete trvale zdraví, vaše těla se uzdraví. My se k tomu ještě později vrátíme, protože je to velice delikátní otázka, kterou teď musíte znát. Je tady totiž veliké množství nabídek, které ještě magicky chtějí upravovat vaše zdraví. Nenechte se zlákat. Vy musíte totiž zaplatit do posledního haléře. Všechno vám vysvětlím.

První fáze přechodu už víte. Nesmíte odporovat, protože vy jste Bůh, který si zvolil celý osud se všemi okamžiky dění z bodu A při narození do těla, do bodu B, kdy odkládáte svoje tělo a osud, a zůstáváte. Bloky se vytvoří tím, kdy vy jako člověk – Jana, Honza, Jaroslav, Miluška... odmítnete některý z těch přítomných okamžiků, kterými procházíte. Vidíte to, vy odmítnete přítomnost nespokojeností, emocionálně.

První čakra odmítá pocitem duality, že něco je špatné. Tam je dobro – zlo. Dobro – zlo neexistuje, to už jsem vám říkala. Ano, vše je dobré, protože váš osud je nabraný. V minulosti totiž jste hráli jiné tělo, které když odcházelo z tohoto světa, tak bylo tak vyvinuté, že něco umělo a něco neumělo. Fáze „neumělo“ znamená, že jste to nitrem nepřijali, vidíte to, vytvářeli jste odpory, nebyli jste pokorní. Ta pokora se nastaví tím Bohem do dalšího života těla jiného jména, kde si přesně nastavíte odpory, které jste měli v minulosti, aby jednoho dne po mnoha a mnoha životech jste konečně přijali úplně všechno. Jakmile přijmete úplně všechno nitrem, pak se do vás nalije plně božství. Ty odpory na jedničce jsou, že něco považujete za špatné, buď do hmoty lidí, situace – vy jste si je vybrali, jsou pro vás ty nejlepší. Jenom když přijdete k té situaci a přijmete, že je taková, jaká je, všechen pocit, že je špatná zmizí, protože zjistíte, že ona pro vás vlastně byla dobrá, že se v ní spoustu věcí vyřešilo.

Na druhé čakře, tam jsou takzvané vztahovky, že vám vadí, že někdo něco dělá tak, jak to dělá, a situace vám vadí. Pozor, hodně lidí už dnes, když na vás ještě sahám, když je čas, už má hmotu čistou. K lidem už jste výborní, tam už máte jasno, ale pozor, situačně ještě někdy nezvládáte. I situace je součástí vašeho života. Vezměte si, že když si vyberete osud vašeho těla, on je jen malou součástí osudu planety. Osud planety je hotový, stanovený. Vy si vyberete jako Bůh jenom ten kousíček, který si zahrají, a ten se jmenuje mým jménem. Vy musíte v tom gró splnit, vy jste sem přišli, abyste tohle prožili, abyste zjistili, že už neodporujete. Někdy v některých čakrách je to velmi těžké, hlavně třeba na srdeční čakře, kde ještě jste schopni litovat druhé lidi. Jenže my máme opravdu božsky stejná pravidla.

Já jsem si nabrala svůj osud, abych se naučila jím projít a přijmout ho takový, jakým je. A věřte mi, že v jistých fázích byl velmi, velmi těžký. Nikdy jsem nefňukala. A nefňukala jsem už proto, že jsem milovala zbytek rodiny a lidi kolem mě, abych já je netrápila tím, že budu zbořená lítostí. To už je pokora, síla toho, že milujete druhé lidi, a že jim ukážete, že to jde zvládnout. Taky moje děti, které to viděly, věřte, že dnes je nic nepoloží. Věřte, že i kolem centra, když se buduje, je spousta nedostatků. A druhá moje dcera taky prožívá obrovské věci. Ta by mi dala, kdyby mě slyšela, nemá to ráda, když o tom povídám. Ale mohu vám říct, že to ráda z dálky pozoruji, zvláště v té Francii, protože tam se děly tak neuvěřitelné věci, ale ona to fakt zvládla na jedničku, ten dům je pro ni pozhnáním. Vidíte to? Hmota. Tu hmotu tady máte proto, aby vás prozkoušela, jestli ještě jste schopni ten odpor vytvořit.

Ještě se vrátím k té čtvrté čakře, lítosti. Nejenom, že vy máte přijmout osud bez lítostí, ale také máte přijmout osudy jiných lidí, které máte v osudu. Samozřejmě, když už umíte přijmout svůj osud. Pak tam jsou děti. To jste ještě trošku víc rozvíbrovaní, když se to týká dětí. Nebo tam jsou přátelé, tam jsou různí lidé, kteří se tam pohybují. Ale pozor, vy jim nepomůžete tím, že je budete litovat, to zlomíte taky sebe, takže budete mít bolest na hrudníku, na hrudní páteři nebo v rukách, to se týká oblasti čakry, která je tam v těle nastavená, ale hlavně, těm lidem nepomůžete. Ne, vy jim pomůžete tím, že budete silní. Zkuste si představit, když budete mít dceru, ta si přijde stěžovat na svého manžela... Kdybych si k ní sedla a přitakávala bych, já bych jí ubližovala, já bych přidávala tu tíhu odsudku na toho jejího muže. V životě bych to neudělala. Naštěstí, když to není nutné, tak já nemusím mít takové zeřáky. Kdyby to bylo nutné, kdybych to neuměla, tak v tom osudu by nějaký takový zeřá figuroval. Ne, já bych takové dceři, která by tohle udělala, tak abych jí pomohla, tak bych si s ní sedla a vysvětlovala jí, co je na tom jejím manželovi krásného, a v čem je dobrý. Už jen to, že by se za tu dobu sezení upravily stavy na čakrách, že by se pootevřely, už by přišla domů v jiném stavu a ten muž by se k ní choval úplně jinak.

Dostala jsem nádherný dopis od paní. Psala, že o mně nevěděla, ale před třemi týdny byla v Opavě na přednášce. Na tuhle přednášku ji zvala její přítelkyně, ale ona nechtěla jít, protože měla jet do Prahy. Najednou ten den, kdy byla ta přednáška, se nepohodla se svým mužem. Tak se trhla, že do Prahy nepojede, pokud se neomluví. Manžel se chtěl omluvit, ale vypnul se mu telefon, zkolaboval mu. Ona si tedy říkala, co bude v sobotu dělat a rozhodla se, že půjde na tu přednášku, ačkoliv nevěděla o jakou jde a o čem je. Myslela si, že už stejně nebudou lístky, ale šla s tím, že když nebudou, že se aspoň projde. Jenže lístky byly. Sedla si do zadní řady, nešla ani k těm známým, přes které byla na přednášku zvaná, a žasla. Celoživotní otázky, které jí celý život letěly hlavou, tam byly zodpovězené. Hodně se jí ulevilo. Domů šla lehká, bez vnitřních bolestí, s jejím mužem prožili nádherný zbytek víkendu, on žasl, co to přišlo domů. Ano, to je ono. Někteří jste obrovsky připravení. Vy ani nemusíte slyšet základní přednášky, pak už stačí jenom tohle. I když to doladění toho pohledu, jak to mechanicky v tom těle pracuje, ono je také dobře, abyste tohle viděli, pak vám spoustu věcí dojde, ale je to velmi úlevné zjistit, že všechny věci jsou správně tak, jak se dějí. Některé vaše osudy jsou velmi obtížné, nebo respektive byly obtížné, dají se vždycky vyřešit jednou jedinou zbraní – pokorou neboli láskou. Nepřítěžovat tomu světu, vy do

toho světa máte dát jenom to, co mu pomáhá. A to není nespokojenost, to je spokojenost, to je strašně důležité vědět. Když budete rozladěni, budete přitěžovat planetě, pozor, ta planeta vám taky bude dávat zpátky rozladěnost. Všechno, co položíte do vnějšího světa z toho těla, se tam zase objeví, tak zasévejte jenom optimismus, to je jediné, co po vás chci, a věřte mi, že vždycky jde položit ještě větší, a ještě větší optimismus.

Komunikovala jsem s jednou úžasnou paní, která už půl roku, možná i déle, na sobě pracovala. Přišel mi od ní krásný dopis. Já v tom dopise hned vidím ještě nuance, kde se ještě objevuje egoismus, aniž by to ten člověk věděl. Vy to ani nemůžete vidět, ta kapacita se snižuje pomalu. Já jsem tu právě proto, abych vám to řekla, abych vám to objevila. Ta paní psala, že celé léto na sobě pracuje, poslouchá přednášky, ale nic se neděje, ještě se nic neděje... Takže bylo tam očekávání, když já budu tohle dělat – a budu očekávat ozvěnu směrem ke mně. Ona tedy měla velmi těžký osud, přišla o muže, o dvě dospělé děti, které ji nechtěly, tam byly samozřejmě nějaké karmy z minulosti. Měla dům, který se nemohl prodat, byla bez práce, všechno zkrátka špatně, špatným otočené do toho světa. A teď všechno dělala jenom proto, aby se to změnilo. Takže skrytý egoismus – ten člověk to dělá pro sebe. On to sice dělá, ale je to ještě snaha o magii v nevědomosti. Já jsem jí říkala, že by měla zastavit svoje očekávání. Budu čestná do smrti, do svého bodu B, protože vím, že v tomhle stavu morálky já jsem svobodná. Nemusím přemýšlet o tom, co kdo kde, kdo mě proklíná za něco, nebo komu jsem něco ukradla... Ale pozor, vy můžete někomu ukrást něco v nevědomosti, bez úmyslu. Já jsem jednou takhle málem ukradla petrželku v Bille. //Smích// Mně bylo takové horko, když jsem na to přišla. Já jsem si ten pytlík s petrželkou navlékla na ruku a měla jsem ještě tašky a zůstala mi navlečená. Už jsem měla zaplaceno, když jsem na to přišla, tak jsem příběhla zpátky zaplatit ji. Ale to se nepočítá, Bůh vnímá úmysly. To jsou věci, kdy se někde hodnotíte podle toho, že vás někdo hodnotí, ale vy jste neměli ten úmysl. Ne ne ne, když jste neměli úmysl, nejste za to zodpovědní. To si pamatujte, to odpadne spousta věcí. Ano, Bůh hodnotí úmysly. A jedna z největších zkoušek je, věřte mi, když musíte prožít i věci, kdy si to okolí o vás myslí, že jste darebáci, byť byste nebyli, a musíte to přijmout, protože kdybyste byli na jejich místě, ono by to tak vypadalo. Ano, i tímhle. Když zachováte klid, tak se na všechno přijde a všechno se otočí, a opravdu se to urovná. Tyhle věci jsou velice delikátní. Nezapomeňte, že to, co položíte, se tam zjeví. Takže já jsem té ženě napsala odpověď: „Poslyšte, zastavte svoje očekávání. Když tam něco položíte a očekáváte od toho světa odezvu, ten Bůh taky čeká, on vám to nedá. On ví, že tam je egoismus, vypočítavost. Vy to máte dělat bez očekávání. To znamená, kdybych byla na vašem místě, řekla bych si – já se tak chovat budu, protože mně je dobře. Ano mně je dobře. To znamená, že i kdybych umřela v tomhle stavu, sama, bez práce, budu samozřejmě dělat všechno pro to, abych se užívala, to tím tělem musíte konat, ale bez fňukání.“ A ona mi v dopise odpověděla: „No ano, ono je hezké, když máte ještě partnera a můžete se mu svěřit s nějakým trápením, a máte děti...“ A tak jsem jí krátce napsala: „Poslyšte, zlatíčko moje, víte, co bych udělala na vašem místě? Já bych byla obrovsky šťastná, že v té mizérii, ve které žiji, žiji sama. Protože když jsem sama, o nikoho se nestarám, já si klidně lehnu na zem a přikryji se dekou a nebudu fňukat. Ale kdybych tady měla děti nebo někoho dalšího, už by mě tížilo, že oni to

nezvládnou psychicky tak jak já.“ A ona mi napsala: „Ježíšmarjá, tohle mě nenapadlo. Já jsem asi přece jenom egoista!“

Víte, člověk může u toho optimismu sáhnout ještě hlouběji. Jde to, vždycky to jde, proč se radovat, dívejte se, snažte se to vidět. K čemu je to dobré, že jsem teď sama... K čemu je to dobré, že teď nemám peníze... Víte, když zůstanete v klidu, i bez peněz, ony vám přijdou. Jenomže je to těžké, ono to s vámi hýbe. Tyto zázraky přicházejí jenom v době, když jste opravdu na dně. Tohle nemůže zažít člověk, který je hmotně bohatý. Pozor, existují i úžasně duchovní lidé, kteří jsou bohatí, je jich velmi málo na planetě. V jejich případě umějí prožívat takzvanou duchovní chudobu, ví, že ty peníze jsou tady pouze k dispozici, ale nepřivlastňují si je. Vy jste totiž přišli odložit hmotu. Hmota je vaše tělo, když si připadáte jako tělo, ale vy nejste tělo, zapomeňte na sebe. Pan doktor Tomáš měl tohle nádherně zpracované. Ano, s hmotou jsou totiž spojeny obrovsky pevné vazby chtění – dělat to jinak nebo mít ten svět jinak, než je. Jenže pozor, on je přesně takový, jaký jste ho jako Bůh chtěli, protože jste si vybrali osud. Když přijde kritická situace, stačí říct: „Vždyť je to moje vůle.“ Byť by vás někdo přišel takzvaně kopnout do zadku. Věřte, že se vyplatí přijmout to, protože ten člověk, který vám přišel něco udělat, a je jedno co, vám přichází vyčistit karmu, vám se dějí jenom věci, které jste si zasloužili. Právě tito lidé jsou přitahováni zápisem karmy a musí zaútočit, takže člověk skutečně nemá žádného nepřítele, nepřítel neexistuje. Ježíš říkal: „Nastavte druhou tvář.“ Ten člověk zaútočí, je jedno jak, jestli na vaši peněženku, nebo na vaši trpělivost, nebo na to, že pronese něco ošklivého, kritického, to je jedno. V tu chvíli si ten člověk zapisuje svoji vlastní karmu, protože do toho světa položil to, co položil – a to k němu bude zpětně vráceno. Myslete na něho s velkým soucitem. On si to tvoří a neví o tom. Stačí soucit a zároveň velký vděk, že mně teď bylo uleveno. Nová karma se vám píše tím, že znovu vyvodíte negativní emoci a považujete ho, třeba i v menší míře, ale pořád ho považujete za špatného, nebo vám vadí, co dělá, jeho chování, to je většinou na „trojce“, když nechcete přijmout to jeho chování, nebo tu situaci, do které vás ten člověk dostal. Fakt stačí jedno jediné, zachovat klid. Vy se ještě neumíte radovat v těchto chvílích – na to musíte být velcí blázni jako já. Ale Bůh rozeznává stav pokory a přijetí jenom v klidu, zůstat v klidu, to stačí: „Tak jo, tak mi to udělal, no bůže.“ Pozor, druzí lidé okolo vás tomu nebudou rozumět, budou si někdy ťukat na hlavu. Koukám, že už to tady zažíváte, ano. To nevádí, je to totiž i hladina spojeného společného egoismu, kdy ten zákon hmoty na vás bude působit i přes druhé lidi, aby vás strhnul. Takové to: „Proč mu to nevrátíš? No, nejsi padlá na hlavu?“ A teď musíte být hodně kovaní, abyste se skutečně dokázali obrnit a ubránit se, aby vás tito lidé takzvaně nepřemluvili. Ale jde to, nebojte se.

Tak a teď dobře poslouchejte. Teď už víte, že se planeta posunula do systému 5D. Planeta jsou ale vaše hmotná těla. To znamená, že teď cokoli udělá člověk z nitra za egoismus, přijde obrovský náraz. Proto se dějí takzvaně velmi negativní věci, ale ony jsou, to už víte, dobré. Ti lidé zažívají hromadné nehody, je tsunami, je zemětřesení, je obrovské množství vražd – to jste si mohli všimnout. Když jdu občas k naší babičce na televizi, tak to vidím, co se děje. Teď to vybíjení hmoty tady vždy má stanovenou hladinu svého egoismu, a tak se děje. Nepodléhejte negativitě, neodsuzujte. Jestli ještě odsuzujete, každý z nich, z těch lidí, z těch buněk božského těla má svoji roli a ve své

úrovni se pohybuje – a tam patří. To znamená, že on je tak agresivní, že musí sklízet agresivitu. Zdánlivě je to někdy využito k ukončení bodu B, třeba i hodnému člověku, třeba nějakým útokem z toho vnějšího světa. Je to pouze využití těchto sil, aby vlastně ten bod B někomu umožnili. Pokud je to rychlým způsobem, ten člověk o tom ani neví, ten přechod na tu vyšší hladinu je velice plynulý, jednoduchý, hladký. Nemusíte se obávat. Nemusíte o tom mluvit před druhými lidmi, vy to můžete jenom vnímat, mnozí by to nepochopili.

Teď, když planeta povýšila, zkuste si představit, že planeta se dostala do úrovně střední školy. Tedy já jsem paní učitelka, spíše paní profesorka, která pro vás přichází do prváku střední školy – a rekrutovali jste se z deváté třídy, kdy už jste se na základní škole ve třetí dimenzi všechno naučili. Jestliže ale opouští jedna třída základní školu, pohybuje se všechno. Přicházejí prvňáci, druháci jdou do třetí třídy, celý systém se posunuje, a proto je vždy při přechodu do dalšího platónského měsíce vždy takový obrovský chaos. Bylo to za Mojžíše, bylo to za Ježíše, je to teď. Teď se velmi brzy někde tady narodí malé dítě. Určitě to bude velmi brzo, protože předposlední víkend v srpnu se otevřela nad planetou Davidova hvězda. Takže není žádný zádrhel v tom, aby to dítě se mohlo v klidu narodit, mělo by učit asi v pěti letech, takže vy teď budete mít zhruba pět let na to, stát se obyčejnými lidmi. Obyčejný člověk je v hierarchii energií a vibrací výš, než jakýkoliv mág, byť by dělal „huúú“ a sbíral lidem špatné věci. Věřte mi, to není pravda, to je systém 3D. Proto je tu teď hodně, ale hodně, falešných proroků. Nebojte se, oni mají svá dobrá místa, jsou dobří v tom, co dělají, protože jsou to učitelé jednotlivých tříd. Jestliže jste kdysi dávno byli v pozici černých mágů – černí magové odkládají zlo a začínají dělat dobro a mají v sobě už hodně božství, a proto mají každý nějaký dar. Vzpomeňte si na paní Mílu Tomášovou, když říkala, když přišel nějaký takový dar, nějaký um, který přišel z druhé strany: „Pane Bože, seber mi to, já se znám, já bych to použila.“ Ne ne ne, nepoužívat, věřte mi! Smíte nanejvýš učit. Vy totiž, jakmile ukřížujete svoje ego, stáváte se učiteli.

Umíte si vůbec představit, kolik jsem se za svůj život namluvila k lidem? Napřed čtyřicet let, kdy jsem nesměla vůbec mluvit, jenom lidsky je utěšovat, aby se zklidnili. I to zklidnění je nejdůležitější, co můžete udělat. Pak jsem dvanáct let mluvila, mluvila, mluvila..., každou sobotu. A pak ještě lidi chodili takzvaně na čajíčky. Jeden čajíček trval deset hodin, ale bylo to krásné. Já vždycky zažívám nádherné pocity, a hlavně, i kdyby ten človíček tam seděl deset hodin, já mám pocit, že je to hodina. Ten čas vůbec není, proběhne velice rychle. Já ty lidi tak obrovsky miluji, já vám vlastně vykecávám díru do hlavy. A tehdy to, co pochopíte, to si odnesete, to už je vaše. Pak přijde praxe, pak ten život, to Nadjá, protože vás přivedlo ke mně, vás tím životem vede, a teď vám ukazuje ty zázraky. Nejdřív je neuvidíte. Člověk, který velmi odsuzuje ten vnější svět za to, jaký je, hlavně na té jedničce, že je něco špatného, že něco nechce a odmítá, ten nemůže vidět tyhle zázraky, protože on je zaměřený na ten odpor. To ego totiž není v přítomnosti, ego v přítomnosti umírá. Jenže přítomnost, to už víte, není časový údaj. Přítomnost je potvrzením tohoto okamžiku, kdy se něco děje a já ho přijmu, že je dobrý. To znamená v klidu. Jakmile ho odmítnu, mám blok. A pozor, odmítnu ho na jakékoliv čakře. To znamená, že teď se to stane, v tu ránu je to v minulosti, třeba o vteřinu, o minutu, o hodinu, a teď já na to pořád myslím. Já nemůžu být tady a teď,

stále myslím na toho vola: „Co mi udělal, co si to dovoloval.“ Nebo: „Ježíš, a on mi teď dá výpověď.“ A různě vás to kroutí. Ne ne, tak žijete v minulosti.

Postup je, a je to také třeba i v Pataňdžaliho osmistupňové stezce, že napřed se musíte stát dokonale morálním člověkem, nepřehnat svoje potřeby do extrémních výbojů. A také tam jsou zákazy, to, co nesmíte dělat druhým lidem, co byste nechtěli, aby oni dělali vám – to už je základ, takové buddhistické desatero. To je v každé víře, každá církev to má správně navolené, jde o to, správně to používat, je to docela jednoduché. Hlavně základ je ten, že co nechcete, aby vám dělali druzí, nedělejte jim, to stačí. Když nevíte, jak se rozhodnout, zkuste si přehodit role s tím člověkem – a budete vědět, co mu neuděláte. Do té doby, než si neotočíte, to je vlastně nalítí se do toho člověka, tak nemůžete vědět, tak se vám to zdá ještě dobré, protože možná hladinu egoismu ještě nemáte tak umírněnou pro to, abyste ze svého pohledu viděli, že mu neublížíte. Ale jakmile to otočíte, už je vám to jasné: „To nechci.“ Věřte mi, že by za velmi krátký čas ve vašich vibracích, které jsou mnohdy vysoké, jste to někde za rohem potkali. Je to zbytečné, fakt to děláte sami sobě, protože těch lidí, tamtěch panáčků s tou zkumavkou uvnitř, existuje na planetě obrovské množství – a všechno jste vy. Jsou lidé, kteří ještě nevěří, vy jdete velmi pomalu vzhůru. Napřed je to systém, kdy si ověřujete, jste nejistí. Člověk je ze začátku opatrný, aby neudělal chybu. Třeba se šťourá v minulých životech, různě pátrá, chce nějaké ujištění. Pak se dostane do stupně víry, ale víra ještě není to pravé ořechové. Pak nějaký čas věříte, že to tak je. A po stavu víry přijde vědění. Pak už víte, už neexistuje jiná varianta, tohle je nejvyšší varianta, která vás převádí k Bohu. Pak i kdyby přišel útok na váš život, s vámi to nehne, nebuší vám srdce, děje se všechno krásně, ale tehdy vidíte, jaké se dějí zázraky.

Mně se minulý týden v pátek stalo něco neuvěřitelného. Jela jsem do Tábora a přišlo, obrovsky lilo. Jela jsem velmi brzy ráno, protože jsem potřeboval ještě něco zařídit v Praze v bytě mé starší dcery. Když jsem sjížděla z dálnice na mimoúrovňovou křižovatku do centra Prahy (v noci mohlo být tak dva stupně pod nulou), která je velmi prudká, malý oblouk, který se otáčí o dvě stě sedmdesát stupňů o třičtvrtinu kruhu, jela jsem skutečně pouze čtyřicítkou, přesto jsem dostala obrovský smyk. To auto letělo do druhého pruhu jako na másle, ty ruce se automaticky točí proti směru smyku, aby to narovnaly. Já jsem to chtěla automatiky točit doleva, vůlí Ivy točit doleva, ale ty ruce točily doprava... Nevěděla jsem, co se děje, jen jsem na to zírala, jak ty ruce točily doprava, říkala jsem si: „No, to jsem zvědavá, co se bude dít.“ Tam mi ten Bůh převzal ruce a točil... Pak mi to došlo. Já kdybych to totiž narovnala, tak bych přeletěla ten druhý pruh a spadla bych z výšky dolů přes hrazení z té meziúrovňovky. Teď to auto se dotočilo a zůstala jsem v protisměru za pilířem mostu. Teď jela dvě auta, jela pomalu, objela mě do vnějšího pruhu, tak jsem dala zpátečku, vyjela jsem za nimi, mně ani nebušilo srdce, to bylo jako houska na krámě. Já jsem se pak musela smát. Když jsem dojela v Praze do Konšelské, já jsem vynosila a pověsila obrazy, uklidila jsem a čekala jsem na paní makléřku, až přijde. Teď tam sedím a říkám si: „Ty pitomče, ty ses ani nepodívala, co je s autem.“ Já jsem pinkla předkem o to pravé hrazení, odrazila jsem se od něho. Měla jsem trošku vmáčknuté přední světlo u řidiče, ale všechno svítilo, auto fungovalo. V pondělí jsem šla do servisu, a to světlo mi opravili. Tehdy, jakákoliv situace, která by byla eventuálně kritická, to cítíte, jak on vás odstrčí, nedovolí vám jako

člověku, tam se dějí věci automaticky, je to jako sen. To bylo tak velice rychlé, to bylo pár vteřin a bylo po všem. Všechno bylo v klidu, bez nějakých odmítavých emocí, všechno se narovnal a jelo se dál.

To se netýká jen situací, které zažijete třeba na silnicích, pak to vidíte i v situacích mezilidských, pozor, i ve finančních situacích. Jakmile zachováte klid, všechno se skutečně urovná. Někdy to trvá trošičku déle, protože jste zkoušeni v tom, co vydržíte. Ale pozor, je to vaše vůle, kdo si to přeje, abyste zjistili... Kdyby ta vůle byla vám naložená, tak vy jako člověk byste řekli, že ne ne, že už stačí, já už si ty peníze přitáhnu... Ne ne, vůle člověka tady není použitelná, to je stav 3D. Vaše vůle – vy jste Bohové – je Boží vůle, co se děje přesně tak, jak se to děje, je to vaše. Jestliže vašim jménem a tělem to budete odmítat, máte bloky. Když zachováte klid, vy se spojíte v jedno jediné božství jako buňka jednoho těla, která pracuje pro jedno veliké tělo. Tehdy, když to božství si bude jisté, že už vás nic emocionálně nevykývá, tehdy dostanete v pravou chvíli všechno v pravý čas. A teď pozor, to je jediné, co po vás chci, v tomhle stavu už jste téměř ukřižovaní, jestliže nalijete božství do svého těla, stáváte se Kristem, tehdy jste svým chováním mnohem užitečnější, než jakýkoliv bílý mág. Jste mnohem silnější než bílý mág.

V minulosti se mi stávalo, že jsem se setkala třeba i s černými mágy, já jsem na ně vždycky měla frňák, fakt jsem je cítila. Jdu po ulici a vidím: „Tedy, ten je pěkný.“ Ale já je neodsuzuji samozřejmě, že ano, já je miluji, já jen vím... A byli lidé, když mě znali, tak občas chtěli se mnou posunovat a posílali na mě věci, ale ono to na mě nefungovalo, protože já jsem byla jinde. Oni sice viděli schránku, ale vy tu skutečně nejste, v téhle chvíli jste v úplně jiných vibračních polích. A ti lidé nevěděli, proč to nefunguje. Teď to nefunguje nikomu, teď jsem to ale řekla blbě, co! //Smích// Ano, protože planeta je v 5D. Včera jsem o tom mluvila v centru, psala mi jedna paní, že občas, někdy, ještě dělá černou magii, ale že hned dostane přes prsty a hodně, ale její přátelé to ještě můžou dělat, a že těm se nic neděje. Napřed se mě zeptala, proč tomu tak je, a pak si sama odpověděla (to se může stát i vám, tím že mi napíšete otázku, tím se na mě napojíte a hned víte odpověď. Jste šikovní, vy si jen nedůvěřujete. Kdybyste se stejně tak naladili na své Nadjá, což jsem i já, to je stejné, dostali byste odpověď): „Není to tak, že oni tím ještě neprošli?“ Výborně. Je to tak. Člověk, který ještě neprošel nabráním veškerých informací do bodu určitého B, co má nastavené, ať v tomto životě nebo v příštím, ten bude tu černou magii ještě dělat a dělá ji dobře, protože musí projít svojí osmou třídou. Jakmile projde osmou třídou, odloží černou magii a bude dělat bílou magii. A teď pozor, je velice důležitá věc, kterou vám musím vysvětlit. V každé té vrstvě, v každé třídě si zapisujete karmu. To znamená, bílí mágové, kteří v minulosti dělali černou magii, sklízí karmu černých mágů. Takže na ně pak útočí černí mágové, a musí prokázat svoje dobro, nebojte se toho, někomu se to ještě bude dít, to nevadí. Bílí mágové, kteří odkládají bílou magii, neboli zasahování do karem druhých lidí, ještě budou někdy zažívat stavy, kdy budou lákáni touto vrstvou, protože zákon hmoty, neboli Satan, nás nechce jen tak hladce pustit. Budete ještě mít nutkání někde, já tomu říkám nezlobte se, takzvaně páchat dobro.

Nedávno mi psala paní a ptala se, co je to páchání dobra a co je to konání tělem. Výborná otázka. Páchání dobra je, že ten člověk žije ještě v dualitě a považuje věci za špatné anebo dobré, to znamená, že on si myslí, že když tomu člověku odejme nemoc, tak že mu pomůže. Ale on mu ublíží, protože ten člověk nepochopil, nepřijal tu nemoc jako dobrou. On páchá dobro, ten člověk už to dělá s dobrým úmyslem, ale žije ve světě 3D. A konání tělem, to už je stav 5D. Konání tělem je, že vy skutečně jdete tady po tom světě a cokoliv zažijete, jakoby tady považováno za negativní, vy ho vidíte jako dobré, to znamená, že vy jenom opravíte situaci, která je mezilidsky s nějakým člověkem láskyplně, v klidu, v míru, neodsoudíte ho, jenom to tělo použijete k nápravě toho, co se stalo – i situačně i hmotně. To stačí. To stačí, tím už učíte svým příkladem druhé lidi okolo sebe, to je stav už učitelství. Víte, já jsem narodila už v Kristu, takzvaně jsem byla pokřtěna Duchem. Nicméně lidé, kteří se toho dopracují, se už skutečně stávají učiteli druhých lidí, což je mnohem vyšší stupeň, než se předvádět někde nějakým působením nebo čímkoliv na druhé lidi.

A teď pozor, přichází poslední důležitá informace. Jakmile přejde člověk do tohoto stavu, kdy přijímá úplně všechno, nevytváří negativní odporové emoce, které ho dostávají do stavu duality, už vidí, že vše je skutečně dobré a žije to v praxi, to znamená – nevytváří nové odpory, nové karmy, tím se začne čistit jeho tělo do minulosti podle zápisu, které ještě v minulosti v nějakých silách dělal – to jsou poslední platby. A ty musíte zaplatit, bude vás fakt něco bolet. Moje přítomnost (a já se vám za to omlouvám), která je vibračně jiná, na přednáškách rozpoutává tyto věci, které se rychleji odvíjejí, ale vždycky se pak všechno vyřeší. Moje děti, hlavně italské, se vždy ptají: „Co se zase bude dít, mami.“ A vždy se děje. Teď se to třeba stalo na přednášce v Táboře. A ta paní byla úžasná, psala mi: „Ivanko, my jsme chodili se svým mužem zvracet na střídačku, pak jsme zvraceli ještě po cestě domů do Příbrami. Nicméně, já jsem věděla, za co to mám a strašně se nám ulevilo.“ Přišla paní v Šumperku, také jí bylo hrozně špatně, tam byly lítosti tři roky zpátky v práci s jednou kolegyní a obrovsky jí bolelo srdce, tak jsme si popovídaly, tak se jí ulevilo. Nicméně v druhé polovině přednášky zase bolesti a její čtyři kolegyně také. Pak mi napsala dopis: „Mně to trvalo týden, to co se dělo s tím tělem bylo neuvěřitelné, každý den mě to bolelo jinde a v jiné intenzitě, bylo to strašné. Kolegyně ne, ty to měly za dva dny za sebou. Ale dneska já si připadám jako vyprané prádlo, mě je tak dobře. Já už se těším na příště!“ A teď byla v Žichlínce a úplně jiný člověk. A já jí říkám: „Nebojíte se mě?“ A ona: „Ne ne ne, nebojím! I kdyby mě něco bolelo, tak to je správné!“ Ano, vy jste si ty odpory udělali, vy už se snažíte nedělat odmítavé emoce, to znamená, že i to čištění, byť je spuštěné zase dalším pochopením, protože tak, jak mluvím a něco nového vám dojde, tak nově přehodnotíme a vy si odnesete ten start a spustí se to. Prosím, vás, nechci vás děsit, není to samozřejmě moje vina, byli jste sem přivedeni osudem. Pouštíte si svoje věci, které jste kdysi dávno odmítli, už je neděláte. A většinou se skutečně platí, až když máte u kasy v košíku nabráno to, co jste si odnesli jako výtěžek. Je to úplně stejné jako v Bille nebo ve Sparu, když odcházíte, tak musíte zaplatit. A teď pozor, jakmile budete mít zaplacené, budete pořád zdravější a zdravější, protože každým tím odblokováním, které prožijete a zaplacením dluhu se stáváte více Kristem. Víc vás jako Boha se nalije do těla vašeho jména a tvaru. V tomto stavu budete už jenom svým přirozeným

chováním na veřejnosti, už dneska si můžete všimnout, a vidím to na vašich tvářích, jak záříte, jste jiní, budete přitahovat druhé lidi, Tohle už je hromadný příchod Krista.

Byl tady dobrý dotaz ohledně útoků černých mágů. Jsou teď velice časté, hlavně ve stupních, ve kterých se pohybujete. Musíte dodržet určitá pravidla. Za prvé, neposílat vlastní lásku na toho člověka, to je také úmyslný útok. Myslet si, že láska vás ochrání, je chyba. Už máte informace, že to takto nefunguje, bacha na to. Stačí soucit, obrovský soucit s člověkem, který útočí, když víte, jaké jsou zákony Boha – že to, co položíte do světa, se vám vrátí. Většinou jste ale ještě strženi pocitem ochrany nad druhými, protože většinou těch útoků bývá velké množství na víc lidí, tady to byla dokonce skupina čtyřadvaceti lidí. Pozor, každý z vás jste jedním učebním prvkem, to znamená buňkou, která sama za sebe rozhoduje, jestli ten útok dojde nebo nedojde. Vy sami za sebe nemůžete za druhé lidi pracovat, to už by zase byl stav další bílé magie – to by bylo zase pokračování, nebo dokonce stav další černé magie. Ne, stačí soucit, obrovský soucit s člověkem. Ti lidé pak, přesto, že by pak vysílali dál, věřte mi, na vás nedostřelí. Je to systém Svatého Grálu. Už jsem to vysvětlovala v Brně i na dalších přednáškách, když tady namaluji druhého člověka, který bude pod hladinou zákona hmoty, on nebude otevřený, nebude Svatým grálem. Pak jakákoliv fáze, která je pod ním částečně uzavřená, pak ten člověk ještě prosazuje vůli člověka, to znamená, myslí si, že je hmota, je vždy slabší a nižší než Svatý grál. Bůh je totiž to nejsilnější, co existuje, je to nejvyšší vědomí, které tady je. A první tři dimenze se pohybují v iluzi hmoty. Ten Bůh zapomene a hraje hru. Pozor, vyvíjí se jenom hmotná složka, která zvyšuje život po životě své vibrace. Jakmile se dostanete do fáze Boha, tak zjistíte, že Bůh se jenom baví, pro něj je to hra. To už je opravdu stav bez utrpení, tady nemůžete přijít o nikoho.

Minulý týden, před Táborem, jsem mluvila se svou mladší dcerou. Má celiakii a nyní jí na to přišli po mnoha letech. Minimálně dvě děti porodila už s celiakií a nikdo o tom nevěděl. Takže, když se na to dlouho nepřijde, pak máte stavy, kdy vás bolí kosti, šlachy, klouby, je vám hrozně. Různě se jí to stěhuje, doktoři kroutí hlavou, protože jednou má rozhozenou krev, pak štítnou žlázu, nic nefunguje, krev má dobrou, štítnou žlázu má dobrou..., každé vyšetření je úplně jiné a začínají znovu. A už i říkala: „Mami, já už se bavím!“ A minulý týden říkala, že je jí mizerně, ale že je v klidu: „Mami, i kdybych měla umřít, tak umřu hrozně ráda, ale nemysli si, mě se nezavím, já budu za tebou chodit ze záhrobí!“ A teď jsme se smály, jak dvě malé děti. Dovedete si představit ve 3D, jak by to se mnou rvalo jako s matkou, a s ní, jak by se bála. Ne ne ne, jestliže ten člověk už ví, že osud je nastavený, že to má svoji dobu, kterou má, pozor, už pro něj smrt neexistuje, ten přechod vědomí do vyšších pater už je tady živoucí, protože otvor nad ním je otevřený. Přichází velmi mnoho zkoušek. Ty zkoušky jsou ve fázi odkládání hmoty, to znamená hmotu druhých lidí, které velmi milujete a milujete je víc než druhé lidi. Ne, tohle musíte smést v jedné rovině. Skutečně, pak budete vidět – kdo, co, pro koho je prospěšné, a pro co neprospěšné; a třeba do toho milovaného syna, dcery nebo vnoučat klidně rýpnete, abyste odsekli – ne jeho, ale ten jeho egoismus, aby to mohl vidět čistěji, aby se nezabýval zbytečnými blbostmi.

Měla jsem nedávno krásný rozhovor s mým nejstarším vnukem. U nás na poliklinice máme na stejné chodbě i další obchody, například kadeřnictví, cestovní kancelář a je

tam i velké cukrářství – obalené oříšky v čokoládě, různé bonbony, sušené ovoce. Můj vnuk je teď puberták, oni si tak zkouší takové to prosazování. A tak se mě najednou důležité ptal: „Prosím tě, vysvětli mi, proč vy tady v Čechách máte cukrárnu proti dveřím zubaře?“ Teď jsem viděla, jak je zbytečné, že se zabývá takovými záležitostmi: „Proč to řešíš?“ „Proč bych to neměl řešit?“ Takový ten údiv: „Prosím tě, tak on jde jde od zubaře a jde si slupnout bonbon, a hned má zase špatné zuby!“ Tak mu říkám: „To je trošku ujeté, zbytečně se zabýváš věcmi. Uvědom si, že vždycky záleží na tom člověku, který z té ordinace odchází. Zubař mu řekne, aby si čistil zuby, když sní něco sladkého. A nezáleží na tom, jestli já, jako disciplinovaný pacient to udělám, anebo neudělám. A když budu nedisciplinovaný, tak je jedno, jestli půjdu dva a půl metru, nebo dvacet pět kilometrů do cukrárny, já tam zkrátka půjdu.“ Teď chtěl ještě nějaké ty argumenty přihazovat, tak jsem se s úsměvem podívala a říkám mu: „Řešíš blbosti, zbytečnosti, mohl jsi být už deset minut šťastný – a takhle zbytečně plácáš hubou.“ On se tak podíval a uznal: „No jo, to je fakt.“ Tohle si už odnese. To jsou zbytečnosti, podívat se nad něčím – to se snaží přidávat ego. A vyřešíte to? Vy máte řešit věci, které jste schopni vyřešit. Ale hlavně, vy nemůžete reagovat za lidi, kteří tam chodí, mlsají, čistí si, nebo si nečistí zuby, to jsou věci, které se zkrátka dějí. Těchto zbytečností je na světě velmi mnoho. To se týká hlavně páté čakry – posuzování, kritizování, hodnocení. Vy všichni jste dokonalí i se všemi nedokonalostmi, které máte v každém okamžiku, protože si je odkládáte zkušenostmi a osudem, kterým procházíte. A musíte to udělat, abyste je odložili.

Nedávno, myslím, že v Táboře se mě paní říkala: „A co výčitky, když jsem něco dávno udělala.“ Odpověděla jsem jí: „Prosím vás, nezapomínejte se věcmi, co jste kdysi dávno udělali, to už bylo. Byly úžasné, že se staly, protože jste získali zkušenost. A je jedno, jestli je to dvacet let, třicet let, čtyřicet let zpátky. Tady a teď víte, že když to v té karmě máte opravit, že vás to samo potká. Přijdete do podobné situace s podobným dějstvím. Pozor, musíte vědět, že Bůh je univerzální záležitostí. On ten člověk, se kterým jste to tenkrát řešili, už dávno nemusí žít, ale ten Bůh přichází stejný, s jinou tváří, s jiným jménem. A jestliže teď prokážu, že už to neumím, že už to neudělám, opravili jste všechno do minulosti. Vy se nesmíte zatěžovat představami, že konkrétnímu člověku už to nemůžete opravit, tak to není, vy se přicházíte učit. Zkuste si představit, že jste žáci první třídy, a že zákonitě do té první třídy přicházíte proto, abyste se naučili počítat – třeba do deseti. Jestliže mám desetiminutovky nejdříve za čtyřku, za tři mínus, za trojku, za dvojku – až se dostanu na jedničku a už to umím. Je to to samé, jako kdybyste si vyčítali nějakou minulost, jako kdybyste si vyčítali, že jste kdysi neuměli počítat do deseti. To je hovadina, že. Vy jste do té třídy šli, abyste se to počítání naučili. Takže vidíte, že takový jakoby renonc je nejbáječnější, ano, tady krásně vidíte, že vše je dobré a všechno je tak, jak má být.“ Velice ráda pro vás jako příklad používám tu školu. Jsem praktik, takže Bůh mi do hlavy nalévá ty správné příklady, abyste to na těch jednoduchých věcech viděli, protože svět je pro vás chaotický. Takže všechno, co potřebujete karmicky opravit, se děje tady a teď. Nezapomínejte se tím, co bylo, nezapomínejte se ani tím, co bude – to bude. Vy jste si to zvolili, to je vaše jediná jistota. A je jedno, co tam je, až to bude, tak to budu řešit, ten stav bez toho strachu, že vím, že všechno zvládnou. A věřte mi, že všechno zvládnete tak, jak to máte naplánované, je

obrovsky úlevné. A vy můžete tady a teď změnit úplně všechno, pokud jste na to vývojově připraveni.

Já jsem minulý týden řešila překrásnou věc – zase s miminkem. A ono to mělo pokračování. Jestli si pamatujete na ten příběh, jak dorostla tomu chlapci ledvinová pánvička, něco podobného se teď přihodilo jinému páru. Do Jičína za mnou jezdili manželé, hlavně ten tatínek. Teď se jim narodilo miminko, minulý týden mělo deset dní. Před čtyřmi roky se jim narodilo první miminko, něco se dělo v porodnici, vypadalo to, že je to kritické, nakonec to dopadlo dobře, ale tenkrát ta matka měla velikou lítost, kterou už přehodnotila. Srdce však zůstalo obrovsky zablokované. Ta žena měla před rokem aurické sezení, ale pustila jen část. A teď, po dalších čtyřech letech, se narodilo další miminko a muselo dojít k opravné fázi. A ten tatínek si vzpomněl, že ta žena při sezení před rokem nepustila všechno. A mezitím byla těhotná, a pozor, to dítě je napojené na matku. Ale pozor, zase je velice důležité vědět, že vy jste vždy dokonalou matkou a dokonalým otcem pro to dítě, které se narodí. Kdyby to dítě, v minulém životě to byl dospělý člověk a neuměl odpouštět, tak si samozřejmě vybere matku, která taky neumí odpouštět, protože stav jejích vibrací určuje hmota, ke které se narodí, takže ta matka vytvoří to tělo (to bylo s tou ledvinovou pánvičkou). Tady byla čtyřka, miminko se narodilo, ta žena ještě měla jemný zápis, menší než před tím, ale měla. A ona tedy reagovala báječně, my jsme se pak spojily přes telefon a já jsem jí říkala, ať mě zavolají druhý den v devět hodin, protože dítě mělo nějaké obrovské problémy se srdcem. Nikdo z doktorů nevěděl, co se děje, vůbec nikdo. Tlak obrovsky kolísal, tep kolísal, dali ho inkubátoru, měl fialovou pusinku. Nicméně pustili ho domů, protože se to nějakým způsobem stabilizovalo, ale stále nemohli zjistit, co to je. Jenže doma miminko zfialovělo ještě víc, takže jeli honem zpátky do nemocnice. Druhý den mi ta maminka volala v devět hodin z nemocnice a říkala: „Ivanko, já jsem teď úplně klidná proti tomu, co bylo před těmi čtyřmi roky. A vždycky mi pomáhá ta věta – ještě se nic neděje.“ My jsme si povídali asi čtvrt hodiny a ona pustila ten zbytek toho, co bylo před tím rokem. Říkala: „Ano, máte pravdu, my jsme fakt smířeni se vším, protože my víme, že to dítě nám nepatří.“ Včera mi psali SMS, že byli v Praze na kardiologii a dítě je úplně v pořádku. Nikdo neví, co to bylo, všechno se stabilizovalo. Srdce pracuje úplně normálně, nemá vůbec žádné problémy. To je pouze energetická záležitost.

Všichni se vyvíjíte. Všechno máte skutečně ve svých rukách jenom klidem, spokojeností a přijetím toho, co se děje, neboli souhlasem. Souhlas je celek, vy souhlasíte, že žijete v Božím těle. Tehdy se stáváte vědomým celým tělem. Nesouhlasem emočním, protože Bůh je prožitek, se oddělujete od toho celku a uzavírá se vám pět hlavních přívodů, protože vy, když se dostáváte do hladiny třetího oka, tak musíte ovládat všech pět čakr, neboli na všech pěti čakrách musíte přijímat, co se děje. Na jedničce považovat vše za dobré, na dvojce odpouštět, to znamená, nevadí vám nic, ano, ono se to děje, tak jak se to děje. Uvědomte si, že nepřítomnost je, že teď v přítomnosti to odmítnu a ono se to posune do minulosti, a já si vytvářím myšlenky, návazně se pohybuji tam, anebo v budoucnosti. Přijetím přestává pro vás existovat čas, protože čas se vytváří vlnami odporu myšlenek. Myšlenky jsou ego. Myšlenky vytváří hladina zákona hmoty, která vás bombarduje všemi těmito věcmi. To nejsou vaše věci. Ignoruji to. Nechám to takhle střílet kolem sebe a neodporuji, žiji si dál. Ano, když přijde ten strach, třeba u té

maminky – ještě se nic neděje. Stačí. Když se to nechalo v klidu, všechno se mohlo změnit. V okamžiku, kdy by ta matka zareagovala zase lítostí, byly by problémy a zdravotní záležitosti. Spoustu lidí, třeba když máte v rodině problémy, dejme tomu s komunikací – bude dítě, které třeba bude mít blok v komunikaci, bude koktat nebo zadržávat. Pozor, musíte pracovat všichni. Jestliže tam rodičům vadí, že to dítě koktat, už ho blokují, už ho chcete mít jiné. Ono si připadá špatné, i když to nevyslovíte, je tam ten pocit, že něco není v pořádku. Ne, láskyplně to dítě přijmout, takové jaké je, ono pak nebude mít pocity zdráhání, že něco dělá špatně – a samo to vymizí. Komunikovat, otevírat se, dát najevo, že se neděje nic špatného. Jsou lidé, kteří mohou okamžitě pak nastartovat, všechno je v pořádku. Všechno je to pokračováním a osudem, který máte nastavený jako skupina, která se učí a přichází něco odložit, tohle je strašně důležité. Takže teprve tehdy, kdy vpouštíte správnou měrou, ta čakra musí být otevřená, a teď dobře poslouchejte, zlatou střední cestou. Už jsem vysvětlovala na základních přednáškách, je jakoby špatně, když je čakra zavřená, protože Bůh nemůže do vás dovnitř, jako do buňky Božího těla, ale taky je špatně, když je hodně otevřená, protože vy to přeženete na té druhé straně, tehdy ten Bůh, který je ve vás, jde zpátky, vrací se a výsledný efekt je stejný – není tam Bůh, který by tam být měl. Bude tam teprve tehdy, když se naučíte ovládat bez negativních emocí, sídlo negativních emocí máte v levé hemisféře a pozor, bude vám teď vypadávat levá hemisféra.

Zrovna teď Péťa, když jsem s ní mluvila v Miláně, tak mi říkala, že byla na EEG, a že pan doktor byl zděšený, že asi nemá mozek, takže jí budou dělat nějaké čtyřicetihodinové vyšetření. Ona se chtěla samozřejmě, protože zná tyhle věci, my se vždycky obrovsky bavíme. A tam si i ověřujeme věci, o kterých víme – a ony se skutečně dějí. Ona říkala: „Mami, pro něj jsem bez mozku a kupodivu žiji!“ Ale fakt má problémy s pamětí, což je normální, protože vaše levá hemisféra, kde sídlí ego, ta umí hodnotit, kritizovat, všechno to, co vlastně dělá ten egoismus. Do té doby vaše pravá hemisféra spala. Využívají ji pouze umělci, kde je otevřená pro přístup múz. Múzy jsou úžasné vyšší božské energie, které se na vás napojí, když v osudu máte nějaký takový talent, ten je také zapsaný v DNA, a pak to využíváte. Je to nádherná práce u toho člověka, ale musí dojít k otevření těch cest múz nějakým obrovským drbancem v osudu, který máte nastavený, něco s vámi emocionálně zatřese. Proto lidé, kteří píší hudbu, nebo kteří zpívají nebo sochají, malují, mají skutečně ty osudy někdy velmi dramatické, musí je pohánět tohle emocionální roztržení, je to nutné. To jsou věci, které se dějí ještě pod třetím okem mezi magickými stádii. Tohle všechno se potom překlání ve vyšší fázi Boha.

Trvalé žití, že vše je dobré, to znamená i harmonizace, před tím jste prozkoušeni na jednotlivých fázích vašich čaker a když Bůh zjistí, neboli vy sami, že jste prošli osudem a na těch čakrách jste nereagovali odmítavě, tehdy se pomalu naléváte jako vy sami, jako Bůh, do těla vašeho jména, tahle fáze je ozdravná. Teď je tu ale veliké množství černomágovských takzvaných oprav, které jsou tady v nabídce, jako když dáte cukrátku na stříbrný tác. Jsou to různé léčebné kódy, různé věci...

Já mám úžasné lidi, sousedy, je to moje kamarádka z dětství, má báječného mužského, který se mi stará občas o počítač, když někde něco vyseknu, někde něco kliknu, a teď

se mi to celé zboří, úplně blbec jsem v tomhle směru. Ale on je na telefonu a je ochotný přijít kdykoliv. Nedávno počítač úplně kleknul. A on přišel, jen si sedl a počítač naskočil. Říkám: „To není náhoda.“ Načež hned, za dvě minuty, šel zpátky, obouvá se takhle vkleče, zavazoval se, zvedl hlavu, a najednou mi říká: „Představ si, teď existují takové věci, ty si můžeš vymazat svoje vlastní bloky...“ Už jsem věděla, proč tam přišel. Říkám: „Ty pitomče, doufám, že to neděláš.“ On: „Ale sám sobě, ne někomu jinému.“ Říkám: „To je jedno, jestli sám sobě, nebo druhému člověku. Princip Boha je celek. Uvědom si, že tvoje bloky z minulosti byly pro tebe dobré, abyste se něco naučili.“ Vidíte to – vše je dobré. Vy napřed uděláte jakoby chybu, jakoby blok, a pak vám dojde, jak to udělat jinak. Vy nemůžete skočit z nevědomosti hmoty do stavu Boha, vy byste se vypařili, tělo by nesneslo ty vibrace, proto v těch osudech musíte trpět, ty osudy jsou přesně nastavené, abyste pokračovali ve zvyšování vibrací, ale hlavně, když si vymažete ty bloky z minulosti a nevymažou se přírodní osudovou fází tady v přítomnosti, která přijde, ta oprava vždycky přijde, to, co neumíte, vás musí potkat, vždyť vy jste ten, kdo se vyvíjí. Neberte to do vlastních rukou, je to fáze magie, vy se nedostanete z těchto fází, nikdy. Vy se musíte naučit být Bohem, abyste nikdy neonemocněli, a abyste se vyléčili. Jestliže nalijete Boha do svého těla pokorou, to je praxe Krista, tehdy všechno dobře dopadne. Možná můžete mít už orgány, které už nejdou nahradit. A nechoďte ani na věci, které vás budou učit, a jde to, to je právě ten špek, který se tady teď objevuje. A zase, jestli tomu budete spíš věřit, běžte tam. Já s tím souhlasím, je to vždycky ve vašem osudu, co jste schopni, napřed musíte přijmout i platbu, to je nemoc, jako dobrou. Uvědomte si, že všichni se učíme.

Dost teď trpí bílí mágové, kteří zasahovali ještě s obrovskými lítostmi nad nemocemi druhých lidí, ale ti lidé se přišli učit. Kdybyste je naučili milovat tu svoji nemoc a vědět, v jaké úrovni je a vědět, kde dělám chybu, všechno by se opravilo samo v míře, která je hmotně možná. Budoucnost je teď pro vás velice chaotická, protože v současnosti jsou tady dva typy lidí. Jedni, kteří jsou schopni zapracovat a změnit myšlení a chování, a druzí ne. Ale pozor, stav lékaře je báječný. Někdo mi nedávno napsal, že se zastávám lékařů a odmítám léčitele. To není pravda. Všichni jsou dobří, věřte mi, ale obyčejný člověk jako lékař, který nezasahuje – húhúhú, a domluví tomu člověku, je nejlepší, jaký může být. V budoucnosti, a teď bude obrovsky zvednutá technologie, ale musí ještě času malinko projít, se bude moci dát transplantovat úplně všechno. Vy jste poslední generace, která přechází do 5D, která bude sklízet svoje platby z minulosti. Ostatní děti, které se budou rodit, možná ještě přes jednu generaci, to bude trvat, se už budou rodit skutečně v Jednotě. Ty děti budou zdravé. Budou tady pouze věci, které se budou opravovat stářím hmoty. To znamená, že třeba lidské oko začíná pak hlapovat kolem padesáti let, když je běžně ten člověk zdravý. Tady je i stáří orgánů, devadesát let dejme tomu budou mít játra, když nebudu chlastat, samozřejmě. To budou potom věci, které se vyvinou i z vašich hmotných těl, kdy se budou klonovat vaše vlastní tělesné buňky, aby se vytvořily vaše orgány, ale k tomu se dospěje postupně. Jediné, co se nemá transplantovat, o tom jsem už mluvila, je lidský mozek, tam máte program, všechny vaše věci z minulosti, pozor, i věci z budoucnosti. Takže, do tohoto stavu vy se musíte dopracovat. A teď pozor, záleží na vaší vůli člověka, jestli jste schopni přijmout svoji

nemoc a vyžrat si to do posledního haléře a být ještě rád. A věřte mi, jde to, stačí jenom pozorovat.

Já jsem to zažila, vid', ty také Danečku, v Táboře. V té Opavě, kde jsme se o tom bavili, kdy Dan velmi dobře zareagoval, kdy svou nemoc, která byla velice, velice ošklivá, jenom pozoroval. Trvalo to dlouho, vid'. Načež šel Dan spát, Jana šla spát, já jsem si lehla vedle Jany, a mě začala obrovsky bolet čelist. Tam byl zápis čtyřicet let zpátky, ještě to posuzování, jako – přece jen ten svět... Nechali mě chvíli spát, takže mě posadili na hlavu pár závojů (které mi v lednu v roce devadesát devět sebrali), protože bych se tady nudila, bylo by to pro mne těžké, člověk tady pak jen kouká na tom světě, všechno mu připadá jako blbost, co to ti lidé dělají? To by bylo dlouhé. Už tak těch čtyřicet let bylo pro mne dlouhých. Nicméně, byl tam ten zápis starý čtyřicet let, ale to tedy byla bolest, Dane. Tři hodiny jsem jen pozorovala. A říkám si: „Zítřka mám mluvit celý den, důležité jen je, abych tu hubu otevřela.“ Tak jsem si zkoušela tak jako – jo, jde to... //Smích// Za tři hodiny, o půlnoci, my jsem šli spát velice brzy, jsem se vzbudila (protože jak jsem pozorovala, tak jsem usnula únavou), a bylo po bolesti, nic, všechno bylo pryč. Ale byla jsem odhodlaná, i když to bude bolet, že na mě nikdo nic nepozná, protože tam přijedou lidé z velké dálky. Já vás mám tak ráda, věřte mi, já bych se za vámi i doplazila, když by to bylo časově uskutečnitelné.

Takže svoje platby si skutečně musíte odžít, a rádi. A stav přijetí – nemohu po vás chtít, abyste jásali, že vás něco bolí, to by vás mohli zavřít i do blázince, takže stav přijetí je klid – pozoruji to, neodmítám to. Vidíte to, další odmítací proces je na pak řadě, a ten si pak zase někde odžijete. To znamená, že byste si zase někde nastrádali nějaké odmítnutí. Je to vaše, všechno, co prožíváte, je vaše.

Přišla jsem pouze předat informace lidem, kteří jsou schopni přejít do stavu 5D. Už se blíží, kdy vám řeknu úplně všechno. Naštěstí technika byla vybudovaná, přišel člověk, který se postaral o to, aby to bylo natočené, bude to tady běhat. Už minulý rok říkali, že budu přenášet pouze do konce tohoto roku. A já už vidím, teď už skutečně v prosinci Praha bude asi poslední. Sice mám tam ještě nějaké zájemce, je vás hodně, všem jsem se omluvila, já si teď musím skutečně odpočinout, aby hmota, ve které se pohybují, se mi nezhroutila. Věřte mi dva a půl roku žít v tomto tempu, to je obtížné, i když já to nevnímám. Minulý rok se mi trošku zatěžovala pravá noha, to mi letos v srpnu odpustili, nalili to božství do mě, že jsem přijala i tu bolest, která v noci najednou přišla a byla obrovská, a dokonce mi tam svítily i dva body. Říkám: „Aha, já umřu, to bude nějaká embolie, já už jsem všechno řekla, tak je to dobré. V tu ránu obrovská zář ze srdce, ta se mi vylila a nalila se mi do celého systému, a když se dolila do té pravé nohy, všechno zmizelo ze vteřiny na vteřinu.

Vy skutečně budete dělat zázraky, obrovské zázraky, ale věřte mi, jenom pokorou. Tehdy se to tělo doladí, doplní se. Vy už potom budete vědět, jak dál, protože když ve vás bude žít Bůh, budete vědět, kdy komu pomoci, a kdy nepomoci, protože i někdy nepomoc je pomocí, to už víte. A pro toho člověka vedle vás je nejlepší vždy to, co se mu děje. Stačí, když ho naučíte, aby to přijal. Víte, ono jde úplně všechno, a vždycky tu pravdu máte, vždycky uděláte jenom tím zmírněním maximální efekt. Moje maminka měla kdysi infarkt, a když přijela sanitka, lékaři, tak já jsem seděla vedle ní a držela

jsem ji za ruku. Hladila jsem jí tu ruku a říkám: „Maminko, klid. To všechno dobře dopadne.“ V tu chvíli se ten člověk zklidní, ví, že tam někdo je, kdo ho má rád, je obrovsky klidný, to znamená, že čakry se upraví do velikosti, kdy ten Bůh tam nateče (když by byl vyděšený a zděšený, všechno se to sevře, to znamená, že jsou jenom komplikace), a teď pozor, v tu chvíli se mu uleví, i kdyby mu bylo těžko, tak se mu uleví, protože toho božství tam přibude a minimálně se zastaví a nezhorší se ten stav. Další fáze je ta, že se v tom hmotném světě samozřejmě neví, jestli ten člověk už dolehl do bodu B a bude umírat anebo ne. Ale když je takhle zmírněný a měl by prožít bod B, tak on lehce opustí tělo, protože není uzavřený ve vězení v tom těle, lehce přejde na druhou stranu, a tam mu je nádherně. Jestli jste zažili odchod na druhou stranu jakýmkoliv způsobem, víte, to je božské zkrátka. Tohle se nemůže říkat lidem než jsou připravení, protože by skákali dobrovolně na druhou stranu, to je nesmysl, a to už by byla chyba, protože vy nesmíte použít vůli člověka. Pokud to nemáte v osudu, nikoho to stejně nenapadne. Člověk, který by se dvacetkrát snažil spáchat sebevraždu a nemá to v popisu svého osudu, tomu se to zkrátka nepodaří. Protože on má v popisu práce se naučit milovat svůj osud takový, jaký je a zjistit, že tady to je vlastně báječné, to jsou věci, které musíte pochopit. Zkrátka to, co se tady děje ve vašem osudu, je vaše vlastní vůle, stačí udělat: „Tak jo.“ Všechno se změní tím pádem, když řeknete to: „Tak jo.“ V jakékoliv chvíli vašeho života, máte v ruce osud celého Boha, protože ten Bůh žije vami. Dává vám hmotné lidi, dává vám hmotu ve formě peněz, dává vám všechno to, co je, k dispozici, tehdy jste Svatým grálem.

Ano, Svatý grál je skutečně pohár, je to pohár – člověk – do kterého se nalije Bůh na sto procent. Dřív, hlavně černí mágové, hledali Svatý grál, investovali do toho velké množství energie i peněz, aby ho našli. Tohle je skutečně pravda. Je to skutečně stav nejvyšší moci. Nikdo z nižších vibračních polí vám nemůže ublížit i kdyby tisíckrát chtěl, protože on ubližuje svému vlastnímu nitru.

Mám kamarádku, úžasnou ženskou v Praze, ona má syna a maminku, je ohromně schopná, my se známe asi deset let. Ten syn jí přišel prozkoušet z fází černých mágů, tam si zažívala velice těžké období. Syna miluje, ví, že vše je správné, pochopila. Já jsem ho viděla jen jednou jedinkrát. On se mě, niterně, ten Satan v něm, ten zákon hmoty tak strašně bál, že ten kluk překotně mluvil. Přišel, sedl si a začal mluvit, mluvit, mluvit, nikoho nepustil ke slovu, během té doby se oblékal do kabátu, pak bouchl dveřmi a byl pryč. Ona mi říkala: Viděla jsi to?!“ Maminku má zase andělskou, takovou, že ji podrží v těch těžkých chvílích. Zažily jsme krásný okamžik, ona má výklad asi od roku 2005, pochopila nádherně. Uplynulo spoustu času, moje přednášky vylezly na veřejnost a ona mi jednou napsala krásný dopis: „Představ si, sedím v obýváku, koukám se na ten počítač, kde ty jsi mluvila, mě to tak uklidňovalo. Najednou se rozletěly dveře, přišel syn, chtěl mi vynadat nebo něco ošklivého tam bylo (tam byly komunikační fáze), a najednou tě viděl... A jak byl rozlitaný v těch bojovných náladách, tak řekl o tobě něco velmi hanlivého, něco o krávě nebo tak. A najednou, v životě jsem to neviděla, řekl směrem na ten počítač: ‚Promiň, promiň!‘ a zabouchl za sebou dveře. Já jsem seděla a třeštila jsem oči.“ Ano, ten černý mág, když zaútočí na mě jako na osobu, on útočí na své nitro. Já jsem nitro každého člověka. Jak jsem dnes říkala o té paní, která mě miluje, ale vrčelo na mě něco z trojky, já vám podávám z vnějšího světa těch našich

lidských schránek informace, ke kterým byste se ještě v určité vrstvě egoismu nedostali, protože on by nedovolil, aby se to k vám dostalo. Takže z vnějšího světa zajišťuji přísun informací a záleží jenom na vás, jak jste schopni to zpracovat v praxi. On se nebojí mě, my jsme samozřejmě přátelé, protože mě už neovládá, on miluje Boha, tady je skutečně Jednota, nic není zlého, on hlídá hladinu oddělenosti. Vezměte si, jaký by byl chaos, kdyby se nahoru dostali lidé, kteří nejsou připraveni. To nejde zkrátka. Takže on vás musí tak prozkoušet, on je velmi dobrým učitelem ten zákon hmoty, nicméně když je ale vevnitř vás, tak vrčí, protože on se bojí o nadvládu nad tou dualitou, ve které vás udržuje. Každý jste schopni osudově, že už v tom osudu máte napsané, jestli ten váš bod B se pohybuje v 5D, anebo jestli se pohybuje ve 3D.

Prosím vás, nedívejte se na to chronologicky v linii, kterou člověk mozkiem smí vnímat, tak to není. Mě rozesmála jedna paní, která mi psala: „Jéžišmarjá, já jsem teprve teď přišla na ty vaše přednášky, ale už je po březnu, tak jsem v prdeli.“ To nemusí být vůbec pravda. Pozor, tady mohou existovat i lidé, kteří jsou obrovsky čistí, aniž by přednášky slyšeli. Jenom lidsky moudrý, obyčejný selský rozum: „Vyřeším to – nevyřeším to.“ Tečka. Teď vidím, že druhý vedle mě trpí, neumí to přijmout, tak mu řeknu: „Neblbni, teď můžeš udělat jenom tohle, tohle, tohle...“ A když poslechne, už to jede. Já chci po vás jedno jediné, naučte se být obyčejným člověkem. Vyřešíte to, když vás někdo urazí? Tak mě urazí, no..., když nejsem ta hmota, ať si urazí to tělo od rána do večera. Když váš partner si najde někoho jiného, vyřešíte to, když budete žárlit? Nevyřešíte. Naopak přijetí těchto věcí: a máte je v osudu nastavené právě proto, že to ještě neumíte úplně dočista vyřešit – kdybyste to uměli, tak se s tím nesetkáte.

Jedna žena ze Slovenska mi velice často psala, protože trpěla, manžel se s ní chtěl rozvádět, ona ne, velmi ho milovala. Nechtěla se s tím smířit, ale tam to bylo na dlouhé povídání, my jsme si psaly velmi mnoho SMS. Teď už to pochopila, zažila stav blaženosti, že to přijala, to je fakt úleva. Nicméně po několika měsících přišla zase SMS: „Ale když já ho miluji...“ Říkám jí: „Podívejte se, jestliže já miluji partnera a on chce jinou nebo nechce mě, to je to samé, že, a já ho opravdu miluji, tak mu to umožním. To mu mohu dát jako dárek – tak jo, tak běž. Jestli ale litujete sebe, v té fázi, že vás nechce, tak už máte víc ráda sebe než jeho. Tohle je stav reality. Ne, já si udělám obrovskou radost, že mu tu svobodu dám. Tohle je stav 5D.“

V 5D se opravdu už nikdy netrpí. Jsou třeba lidé, kteří budou docela spokojení a pak jim začne stárnout tělo. Přijde padesátka a šedesátka a sedmdesátka, a teď začnou říkat: „Já jsem starý...“ To je blbost. Vy jste Bůh. Vy tady jenom přebýváte dočasně v té šlupce, která vypadá jako vy. A teď pozor, jste vždycky nejmladší v jakémkoliv okamžiku, ve kterém jste. Já jdu životem a jsem pořád mladá, protože další okamžik budu starší, tak co bych si s tím dělala hlavu. To nevyřeším, to je na palici. Dokud budu schopná chodit sama na záchod, budu mladá holka. //Smích// Pak už ať se děje, co se dít má. Věřím tomu, že když takhle nevisíte egoismem, uzamčení vlastně v tom těle, pak ten přechod na druhou stranu je velmi lehký. Je to tak krásně zařízené, není důvod, abyste na té hmotě viseli. Takže ty zkoušky pak chodí jedna za druhou – a tehdy už je nepovažujete za zkoušky, ať se o nich mluví jako o zkouškách.

Nedávno mi napsala jedna paní z Paříže, je to Češka, která tam žije. Napsala takový údivný dopis, že slyšela moji přednášku z Ústí a jak je možné, že když jsem učitel, že mám ještě zkoušky... Já jsem se začala smát. Prosím vás, vyvíjíme se všichni, stále. Já jsem přistavená sem, abych vám ukazovala praxi, a že vlastně zkoušky nejsou zkouškami. Ale pozor, abyste byli fakt v obraze, vyvíjí se i vyšší dimenzní stavy. I archandělé se vyvíjejí. Protože zespondu přibíráte pořád další a další buňky. Tohle je stav celku. Tady se liší jenom stavy vědomí, které jsou ve vyšších fázích, ale je to pořád jedno Boží tělo. Akorát ty buňky ve stavu svých vibrací, kde se pohybujete, vy ten svět vnímáte jinak. Mezi vámi chodí lidé, kteří to božství už tady žijí, vám to už bliká, už jste načali ty informace, ale ještě vidíte svět jinak. Jakmile to splyne, uvidíte tu dokonalost, tu souhru, tu Jednotu, kdy se skutečně všechno hladce vyřeší jenom tím klidem, kdy jdete a ten svět se před vámi mění, to je stav Svatého grálu.

Minulý týden na přednášce v Táboře se mě tam někdo ptal, jestli mám třeba problémy s úřady, policií nebo s někým. Nemám. Já jsem pro ně neviditelná. Teď je ten svět tak strašně zkoušený, že oni mají svých starostí dost, věřte mi, jsou v jiných fázích. Já mám jednu jedinou velikou výhodu, že jsem se směla narodit do schránky Iva na planetě, která je 5D. Někteří tady byli ve stavu 3D, ti byli honěni, stíháni, vlastně i Ježíš, aby vám ukázal, o čem ta láska je. A všechny informace byly stahovány jenom do úzkého bodu, jenom malému množství lidí, kteří to většinou našli sami v nějaké literatuře, když byli vývojově připraveni.

Já jsem byla přepnutá druhého ledna 2011 za velmi dramatické situace. Dokonce v Hypernově pro mě jela sanitka, protože mně vytáhli tady takhle zástrčku ze srdeční čakry a trvalo chvíli, pár minut, než ji zapnuli do desáté čakry. A tehdy skutečně do půl roku pak mě tamhle Janička pozvala v Ústí na veřejné přednášky, takže tam už to bylo připravované, aby mi nikdo skutečně nemohl nic udělat jako té schránce, kterou tady běžně vidíte. Když by to bylo ve stavu 3D planety, tak by to nebylo možné, protože by na mě byly činěny útoky. Dokonce i v ulici u mě jsou lidé, kteří vůbec neví, co dělám. Já jsem o tom nikdy nemluvila na veřejnosti. Na ulici jsem běžný člověk, jenom možná usměvavá nebo hodná, nebo žertující, to je jedno, jak to berete. To stačí.

Vy do toho světa máte přidávat jenom dobré věci. Když tam přidáváte věci jakoby nedobré, tak oni jsou na vás z toho světa odpinknuty. Ano, i v duchovním světě je takzvaný zákon odrazu. Takže to, co děláte světu, tvoříte sami sobě, nezapomeňte na to. Je to přesně tak, jako když budete buňka v obrovském těle – a ta buňka by ubližovala tělu, tady to máte krásně viditelné, tady skutečně ubližujete prostředí, ve kterém žijete, neboli celému tělu. A to tělo má samozřejmě své celé vědomí, to znamená, že to tělo se snaží zbavit takové buňky, minimalizovat ten útok. Ale pozor, už můžete vidět, že když to tělo ví, že všechny buňky milujete, že všechny ty buňky dělají správné věci, že ony se vyvíjejí a je mi jedno, co se děje tamhle v játrech, tamhle v ledvinách, tamhle po celém tom celém světě – já vím, že každý má svoje místo, svoji činnost, kterou musí udělat, protože se vzájemně učí se svým okolím, a on je zdrojem učení pro své okolí. Paradoxně dojdete do stavu, kdy víte, pozor, ta média vás také matou, je to iluze, protože když se díváte v televizi na nějakou vzdálenou činnost třeba v Arábii nebo i Indii nebo já nevím kde, kde bude třeba něco velmi negativního, tím se díváte do oblastí, kam byste se jinak

běžně nepodívali, to vás mate. Dřív jste žili své karmy v oblasti, kde jste se narodili, ve vesnici, v ulici, v městě, viděli stovky, možná tisíce lidí za svůj život. Ale teď vidíte informace a situace a věci, které se odehrávají po celém světě, což vás trénuje obrovsky hlavně na srdeční čakře – lítosti, možná kritiky, je to zbytečné. Žijte ten svůj život. Buď se pocitově izolujete, když se chcete dívat takhle někam přes internet nebo přes televizi, nehodnoťte to, věřte, že každá z těch buněk tam žije na správném místě, protože tam patří a její božství si tento osud správně na tomhle místě zvolilo. Tohle je jediná správná realita. Když se neumíte od toho oprostít, tak se akorát blokuje. Je to zbytečné, vy to nevyřešíte.

Stav, ke kterému vás vedu, a já to budu opakovat, je pouze stav obyčejného lidství. Obyčejný člověk je skutečně ve vyšší fázi vibrace než jakýkoliv magický stav, ten člověk neumí ublížit. Můžete udělat tělem bububu, to je vám povoleno, zkusit to. Buď to zabere nebo to nezabere, ale hlavně váš motiv musí být láskyplný, to znamená plný soucitu. Já mohu udělat bububu na člověka, o kterém vím, že teď si ubližuje, protože je agresivní a pokusím se ho zastavit, ale nemohu v tom pokračovat násilnými prostředky, protože i ten člověk se učí. A věřte mi, že když ho pustíte do akce, o které ví, že ty dopady to mít bude, on ty dopady musí prožít. Tohle si často prožijete s dětmi. Je to těžké takovému -náctiletému klukovi nebo holce vysvětlit, že to bys dělat neměl..., ale věřte mi, většina těch dětí vás neposlechne, a že si bude prožívat svůj vlastní osud, o kterém ví, že je. Dobře uděláte, když mu ten prostor v té svobodě dáte.

My jsme se nedávno dobře pobavily a poklábosily si s mou starší dcerou Lucinkou. Když teď přijela pro kluky v srpnu, přivezla si velice zvláštní knihu, už jsem o tom mluvila v Žichlítku, autorem je nějaký lékař, filosof, psycholog, nevím, Francouz, ta knížka je ve francouzštině. On tam vysvětluje, že před sto lety, možná ještě méně, osmdesáti lety, puberta neexistovala. Puberta vznikla až tehdy, kdy zákonem bylo stanoveno, že od toho a toho věku člověka je ten člověk dospělý a zodpovědný sám za sebe. Dospělí toho začali vůči dětem zneužívat. Najednou ta rodina na děti používala: „Hele, ty do toho nekecej, tobě ještě není osmnáct. To si budeš moct dovolit, až ti bude osmnáct.“ A teď pozor, ty děti najednou začaly bojovat o svou dospělost. Ale uvědomte si, že dětská duše je veliká duše, pojem dítě je pouze tělo – schránka, která je mrňavá. Ta schránka musí být mrňavá, dovedete si vy ženy představit, že byste porodily padesátikilového člověka? V životě bych neporodila, do toho bych tedy nešla! //Smích// Tady je tedy schránka, která je vývojově připravená – a pak nastává proces růstu, ale ta duše je obrovská. Dříve byly děti zapojovány do všech činností v té rodině. Většina lidí byla chudá, pracovali v zemědělství, a tam ty děti měly své úkoly od malička, ale každý měl také svá práva. Povinnosti i práva. Ale najednou se těm dětem začalo říkat: „Ty do toho nemáš co kecat.“ Takže ony si začaly prosazovat tu svoji svobodu duše, která byla nějakým způsobem okleštěná.

Já jsem třeba tohle s mými dětmi vůbec nezažila, protože já jsem se k nim chovala jako k dospělým. Já jsem se uměla tomu dítěti omluvit, protože taky uděláte chybu, nikdo není dokonalý. Někdy se člověk splete, nebo hodnotí věci jinak, vidí jinak, a pak zjistíte, že situace byla jiná, teď se to vysvětlí, a pak je třeba říct: „To jsem tedy udělala chybu, omlouvám se.“ Pamatuji si, že byli lidé, kteří byli vyvalení, že se omlouvám tříletému

dítěti. Ne, to dítě muselo vědět, že ho považují za rovnocenného partnera. Samozřejmě byly věci, kdy ty děti vás potřebují, a potřebují ukázat, že tohle ne, ale zase s obrovskou láskou jim to dát najevo: „Podívej se, teď si to zasloužíš, protože tys byl ten, který udělal ten výboj jako první.“ Nikdo nemůže mít rád dítě, které bude vzteklé. To co vytváří, musí sklidit. Jestliže já to dítě miluji, tak já ho musím naučit, aby svět miloval, měl ho rád, protože jinak mu ten svět bude jednou ubližovat – a já nemohu do jeho vysokého věku být s ním, protože já jsem o generaci starší, takže je pravděpodobné, že zemřu dřív, moje tělo se navrátí do stavu prvku, a ten člověk potřebuje mít to, co se se mnou naučil, to mu zůstane do toho budoucího života. To je důležité vědět, proto se k vám také ty děti rodí. Vzpomeňte si, to co se vám nelíbilo, když jste byli malí a dělali vám to, tak většinou se snažíte opravit, když už jste duchovně kultivovaní. Jsou také stavy, kdy to ještě nejde, kdy se to v těch rodinách neustále opakuje, tam jsou potom podobné osudy. Podobné osudy, kdy je odsudek...

Před dvěma roky v Itálii jsem viděla nádherný dokument z Ameriky. Američtí lékaři, psychologové studovali vždycky nějakou rodinu a zjišťovali s údivem, že se opakoval osud žen v šesti, sedmi generacích po sobě. Vždycky matka zůstala sama s dítětem, většinou měla dceru. Tu dceru naučila odsoudit otce, který opustil rodinu. A hned to pokračovalo, bylo to šest generací po sobě. A oni zjišťují, že i v genech to máte. I v genech máte vývojově napsáno, to je rodová karma, dokud se tam nenarodí někdo, kdo to úplně zvrátí. Jako matka budu velmi milovat svoje děti, tak je naučím milovat otce, byť třeba agresivního, i když se s ním rozejdu: „Je to tvůj otec, musíš si ho vážit, dal ti život.“ Protože já vím, že když ho nebudou milovat, přijde jim znovu do života nějaký takový muž, buď partner nebo se znovu bude něco takového opakovat. Tohle když už víte, nastává obrovský zvrát ve vašich osudech, protože se všechno mění.

Píšete mi krásné dopisy. Já vám za to opravdu děkuji, protože jsou lidé, kteří to pojali skutečně v obyčejném lidství, a když si pak povídají se svými známými u kafe o těchhle věcech... Psala mi Pidlucha, to je paní někde od Boleslavi. Ta je úžasná, opravdu, té se všechno děje tak, jak má, samozřejmě, protože už pochopila systém grálu, že všechno máte, tak, jak si zasloužíte. Tam se těm lidem najednou měnily vztahy v těch rodinách a neznali mě, jen si lidsky povídali. Ano, to se obrovsky změní. A hlavně, pak i dostanete všechno.

Budu vám vyprávět příběh ze Žďáru nad Sázavou. Tam je také jedna taková krásná duše, napsala mi tak krásný příběh. Je to čtrnáct dní, šla nakoupit, nesla dvě obrovské tašky a při cestě na poštu zjistila, že nekoupila tvaroh. Řekla si: „Jéžiš, tak budeme bez tvarohu, my se bez něho obejdeme.“ Ano, přijetí, ne takové to – jsem blbá... Prožitek, pozor, vy to klidně můžete říct tisíckrát, ale nesmíte to prožít. Přišla na poštu, před ní byla jedna paní, tam byla taková ta diskrétní zóna, ta paní byla zamyšlená, co tedy bude vařit, co bude dělat, a najednou slyší od toho okýnka, jak jedna paní od okýnka říká té poštačce: „Nesu vám ten tvaroh.“ Zamrkala, jestli se jí to nezdá, protože před tím na ten tvaroh myslela, a říká mi: „Představte si, Ivanko, ta paní vyrábí domácí tvaroh, nesla té poštačce na objednávku tvaroh – a měla navíc. Tak já jsem si šla na tu poštu pro ten tvaroh.“ Tohle už je skutečně systém Svatého grálu, kdy všechno, co potřebujete, se k vám velice zvláštními cestami dostane, jako třeba ke mně ta moje

majoránka. Tady je úplně všechno, ten Bůh vás zkrátka najednou hýčká, už vás nekope do zadku //smích//, už jste on, proč by sám sebe kopal. Takže tam už chodí jen ta starost o vás, to hýčkání, věřte mi.

K tomuhle se dostanete, ale bez vypočítavosti. Kdyby si někdo z vás říkal: „Tak jo, tak já to tak budu dělat!“, ale bude očekávat... Zase, slyšíte: očekávat. Dokud budete očekávat, Bůh bude čekat také. Až přestanete očekávat, teprve pak se všechno změní. Na to nezapomeňte, to je důležité. Nejlepší stav je, když na sebe zapomenete. Říkal to i pan doktor Tomáš – tím přestanete očekávat. Buďte tady pro svět, pro ty druhé. Nezapomeňte odpočívat, tohle je jediná hranice, kterou byste mohli překročit, protože, když byste se upracovali pro ty druhé, tak už byste těm druhým dělali starosti. V mém případě už je to trošku izolované, protože když jsem byla tímhle pověřená, tak On se o mě fakt stará. Mám různé lidi: Dana, Janu..., kteří mě honí, abych se napila, minulý v Táboře tam nikdo z nich nebyl a až odpoledne mě tedy někdo donutil, ale já zjišťuji, že ani nepiji, ale ani nevyklučuji. Já jsem šla na záchod až v osm večer – od rána, a vůbec jsem nepotřebovala, také jsem nepotřebovala pít. Tak bylo vidět, jak mě odstavili, jako když spíte v noci, všechno se zpomalí – a jenom to božství na vás kecá, sice vypadá to, že kecá Iva, ale tak to není, jenom jsem kanálem. Jsem kanálem, kde jenom prochází informace. Víte, tam, kde je ten kanál a kde je Bůh, je úplně všechno. Tady, když se položí otázka, hned je i odpověď. Proto odpovědi ve vás krásně narůstají..., a když byste se chtěli něco zeptat, ale nemuseli byste se zeptat přímo mě, nebo mi napsat; už jenom tím, když si představíte, co bych vám na to řekla, obejdete vlastní, ještě zbytkový egoismus – a budete to vědět. Tohle je dobrý systém. Ego je pak bezmocné, protože vy ho obcházíte. Nezapomeňte na to, opravdu to budete vědět, co bych vám na to řekla, protože sice před vámi vypadám jako Iva, ale vaše nitro ví, že je to vlastně systém, kdy se dostanete bez odporu do svého vlastního nitra. Já a otec jedno jsme. Tohle je systém pro vás pro všechny, na to nezapomeňte, vy se k němu dostanete. Teď se budou akorát doladovat všechny věci vašich egoismů.

Nezapomeňte na univerzální pravidlo: přijímat – přijímat všechno, kohokoliv s jakýmkoliv chováním, jakékoliv situace, protože se jedná o to, že máte teď prokázat pokoru, pak se všechno změní. Ještě to nebude moc příjemné, budou se dít docela silné věci ve vašem okolí, protože je to nutné, abyste prokázali tu inertnost nitra, ale vydržte. Určitě budete reagovat lépe než před lety. Vidím úlevně, některé tváře už samozřejmě poznávám, a vidím, jak se obrovsky posunujete, když vás vidím třeba za pár měsíců nebo za půl roku, za rok. Dělá mi to velikou radost, je to úlevné. Čím víc se vymaňujete ze zákona hmoty, tím víc pomáháte planetě – a nemusíte dělat nic jiného.

Vysvětlovala jsem i systém – to bylo teď v Opavě, řeknu vám to znovu, je nutné to vědět, abyste zbytečně nedělali egoismy, o kterých ani nevíte, že jsou egoismy. Když vás někdo bude zvat k meditacím, třeba za zastavení války v Sýrii nebo čehokoliv, k jakékoliv změně, je to bílá magie. A ten základ je, že vaše božství je tady a teď žité, že vše je dobré. Planeta má svůj osud, na to nezapomeňte, to je důležité vědět. A jestliže já ještě budu prosit za to, aby tamhle něco nebylo, to není tím, že já jako Iva souhlasím s válkou v Sýrii – to není pravda, to vám překrouť egoismus, já respektuji osud planety, jestliže já jako člověk chci něco jiného, přeji si něco jiného, aby bylo, už se mi něco nelíbí a

považuji to za špatné, a tohle je váš psychický odpad, který přidáváte na planetu. To znamená, že vy přihoršujete planetě. Na tomhle příkladu vidíte, jak je důležité, abyste byli spokojeni, abyste ulevovali planetě. A pozor, tady už je vstup, jestli jste schopni tohle udělat a stát se skutečně Svatým grálem a tohle žít, anebo ne. Každý milimetrový posun je znát, protože i ty gramáže jsou znát v tom, co na tu planetu házíte jako odpad. A věřte mi, planeta se sama čistí, takže buďte tím, kdo nebude smeten. Jestliže budete házet pesimismy, přání, že má být něco jinak než je, tehdy na vás bude dosahovat egoistický svět, budete se pohybovat ještě v situacích, které pro vás budou dramatické. Když to nebudete dělat, ta planeta vás bude chránit, vždycky najednou pojedete někam jinam a někde se něco semele bez vás. To jsou věci, které si vůbec neuvědomujete. Byli lidé, kteří mi v určité fázi svého vývoje psali: „No to se ale nemám bránit, když mě někdo přepadne?“ To je hypotéza, kterou vám vnucuje ego. Ne ne, když sem dáváte jenom dobro, není nikdo, kdo by na vás měl zaútočit, to neexistuje. Všechno je energie, sklízíte jenom to, co si s sebou nesete jako bloky a karmu, tak tam nemějte nic. Mějte tam jenom spokojenost, klid a mír – už tím té planetě obrovsky pomůžete.

Vrátím se ještě k dotazu jedné ženy. Ta paní poslouchala mou přednášku v Brně a napsala mi, byla rozhořčená v tom smyslu, že jsem asi špatně odpověděla jednomu pánovi, který se dotazoval na chemtrails. V Americe, tam jsou zkrátka mágové, to je černá magie, ta ubližuje, jsou lidé, kteří práškují, roznášejí po planetě různé těžké kovy, chemické látky, které znemožňují lidem, aby se posunuli do vyšší dimenze, protože oni chtějí cucat, mít ty lidi pod kontrolou. Ta paní byla vyděšená, že lidé vůbec nereagují, nikdo se tomu nebrání a spousta lidí o tom neví, to vyděšení bylo veliké. Říkám jí: „Prosím vás, já jsem odpověděla dobře! A znovu vám to řeknu, protože je to pro vás důležité. Zase – stav klidu! Vysvětlím proč. Ti lidé, kteří si to vzali v tomto životě za úkol jako černí mágové a dělají tyhle věci, budou obrovsky planetou smetení ve svých vlastních osudech. Oni to v osudu mají, že to budou dělat, aby právě to smetení jakoby bylo drsné, to je jejich věc. Každý to, co přidá sem do toho světa, to se k němu vrátí, je jedno, jakým způsobem. Jestliže já jako člověk budu koukat na nebe a budu se bát, co se na mě z toho nebe sesype, tehdy se už moje buňky bojí, ty prožívají egoismus strachu, něco odmítají. Takže já už jen tím strachem, že tady něco je a obavou se blokuji na jedničce, to znamená, že se pak moje tělo opravdu neubrání. Další bod, který je velmi důležitý. Planeta má svůj osud, to je nastavené. To znamená, že ono se to musí dít, černí mágové tady mají pracovat, i ostatní, to je také součástí čištění planety, kdy se to smete přes ten egoismus, přes to konání těch lidí. Spoustu lidí se to ani nedozví, ani o tom neví, nebojují proti tomu, je jim to jedno. Ale pozor, nejlepší stav je, když o tom nevíte. Tak jo, jestli má na mě někdo práškovat, tak ať práškuje, je mi to jedno, buďto přežiji nebo to nepřežiji. Tehdy jdete v optimismu, nebojíte se, a i kdyby to práškování někdy fakt padlo, tak vaše tělo se rádo ubrání, protože ty buňky si pomáhají, ony mají obrovskou energii a vy jste plni Boha – a ten Bůh se ubrání úplně všemu. A hlavně, on vás pak na těch vašich nožičkách odvede úplně jinam, kde minete to práškování. To je to, co vy vlastně vůbec nevnímáte.“

Jeden pán ze Zlína mi popisoval krásný příběh, kdy sám někam jel autem a běsnil, že nemohl něco najít. A jak zuřil, tak couval a naboural zadkem auta do transformátoru a udělal si škodu za sto tisíc. Říkal: „Ale v tu ránu mi to bylo jasné, že jsem si to zasloužil.“

A to je tak obrovské. Uváděl tam hodně autorů, kteří přivádí lidi k tomu, že Bůh existuje, že je to vlastně jenom systém, ve kterém se ve 3D pohybují chaoticky a nevědí o tom a ubližují sami sobě, právě tím odmítáním. Ano, tohle je geniálně nastavené. Takže opravdu, v klidu, nebojte se. Já sama jsem zažila, když máte píchnout, Bůh ví o každé částě, která tady je, v jakékoliv vibrační fázi, tak najednou škubnete rukou – a to auto přejede přes něco, co vám to auto skutečně zdemoluje. A když ne, tak se dějí opaky, všechno proběhne hladce, i kdyby to vypadalo jakkoliv katastroficky, všechno se děje s mírem, s klidem, proběhne to hladce a On si vás takhle podává a pronese vás opravdu neuvěřitelnými věcmi. Třeba si to jenom vyzkoušejte, jenom žijte. A rádi žijte to, co máte k dispozici, je to vaše vůle, nebraňte se jí, protože když se nebudete bránit sami sobě jako Bohu, tak konečně spočinete ve vašem těle naplno. Vaše tělo akorát nese vaše jméno, jako když vidíte ceduličku s číslem na domě, kde je číslo popisné – to je vaše jméno, nic jiného. Nedávno mi v Ústí někdo říkal, že jsem říkala, že bych vám třeba mohla vyprávět, čím vším jsem byla, ale je to zbytečné, ti lidé už neexistují, já jsem si je jen zahrála v jejich masce, to bylo všechno. Tam jedna paní říkala: „Ale bylo by to zajímavé!“ Tak to už to ego chtělo vědět. „Ne ne ne, nechte si zajít chuť!“ Tak se chechtali lidé. Ano, to je zbytečné. Cokoliv jste hráli, už není, dnes jste lepší. Dnes tady a teď jste nejlepší, jací jste kdy byli. O to jde. A všechny ty bolesti, které jste prožili, měly svůj smysl. Je úlevné to vědět. Přijměte to úplně všechno.

Já se teď zmíním o stavech psychiky, o klidu, který je velmi důležitý, kterým se teď budete zabývat, nicméně ego vás bude strašit. Je to důležité vědět, protože kdyby jste to nevěděli, mohlo by vás to strhnout zpátky. Po jistém čase, kdy se přestanete bránit emocionálně, začne vypínat vaše levá hemisféra, začne se spínat pravá hemisféra, která má takové zvláštní stavy, kdy tu jenom jste a pozorujete všechno a přichází pocit takové apatie, mrtvolky. Nedávno mi psala krásný dopis jedna paní a říkala: „Ivanko, já se snažím už tak dlouho a jde mi to, a tak se na ten svět tak koukám... A vedla jsem teď schůzi bytového družstva, mně tak bylo jedno, co se odhlasuje, a co ne... A já jsem si musela hlídat pusku, abych neslintala. Nezbáznila jsem se už?“ To je ono, co tam to ego vsunuje. Prosím vás, neblázníte, nebojte se. To ego skutečně začne: „Podívej se, co se s tebou děje?“ Najednou je takové: „Nic se neděje...“ Pozor, je tam stav obrovského klidu, kdy víte, že vše je dobře, všechno nějak dopadne... A teď vidíte, směje si prohlížet, jak se to skutečně samo vyřeší tím, že jste to pustili. Vy jste to odevzdali božství. Co to znamená, odevzdat to božství – uvědomte si, že každé to tělo, i když tady bude stovky těl, bude mít ve své DNA kódy přesně na situace, kterými budete procházet. To znamená, odevzdat i tu situaci nebo člověka, ať bližního nebo sama sebe, respektovat to, co se má stát, ať mně, nebo tomu druhému člověku. To můžete udělat třeba s tou schůzí bytového družstva. A vždycky se přesně vyřeší v pravou chvíli to, co se dít má, byť by to bylo sebedramatičtější, najednou je to pryč... Když to budete odmítat, budete si to protahovat a zase budou další dramatické situace. Tohle je důležité vědět. Vy víte, že v každé chvíli je všechno správně. Tehdy začne vypínat levá hemisféra, která se všemu bránila, odmítala, teď si to představovala, že bude po jejím, všichni byli blbí, jenom můj nápad byl dobrý... Ne. Později zjistíte, že když povolíte, že se to vyřešilo záhadně, úplně neuvěřitelně – a že je to lepší varianta, než jakou byste vy kdy byli schopni vymyslet. To je tak úlevné vědět, že já nejsem mistr světa, a že se to vlastně

děje všechno samo. Ano. Víte, pak zažijete Boha ve všem, úplně ve všem, ve vztahu k autu, ve vztahu k motorce, ve vztahu k baráku...

Možná jsem vám vyprávěla, jak jsem dostala své druhé auto, co se všechno dělo. Oni věděli, že jsem ještě trošku konzervativní, a že v tom prvním jezdil můj tatínek – přece jenom ten táta tam se mnou byl... Jakmile s někým někam jezdíte, tak jste vázáni vzpomínkou. Já jsem také potom, když jsem měla to další auto, tak jsem otevřela dveře a řekla jsem: „Tati, převez si.“ A chtěla jsem se. Já na to nejsem fanaticky zaměřená, je to jenom sranda, ale pocitově je to krásné. A teď si představte, že to auto už stárló, stárló, a bylo mu patnáct nebo já nevím kolik, byla špatná převodovka, jela jsem za svým mužem do Jáchymova a před barákem byl najednou souseď od vedle, Tomáš. A on obrovsky miloval Bavoráky. Představte si, a najednou ke mně přijde. Já, která už z vnějšího světa slyšela, už můj muž mi to říkal, pak mi to říkaly i moje děti: „Hele, nechtěla by sis už pořídit nové auto?“ Já na něj neměla, říkám: „Sice přijde spoření, ale teď mám dvacet dva tisíc, to je blbost. A co bych dělala s dvěma auty, tamto první musím prodat a nemám čas, oni ho budou vystavovat, to nejde zkrátka. To neudělám.“ Jenže Nadjá asi vědělo, že to auto už dosluhuje, a tak se snažili mi to auto podstrčit. Najednou ten Tomáš přišel, když mně viděl u toho auta a nabídl mi, jestli si nechci koupit toho Bavoráka. „No, nechci. Kolik za něj chceš?“ On říká: „Hele, má cenu sedmdesát tisíc. A já ti ho nechám za třicet.“ A to už jsem vyvalila oči a říkám: „Ty ses zbláznil, vždyť ty ho můžeš prodat někomu jinému.“ Jenže on řekl: „Ne, já jsem se rozhodl, že ho budeš mít ty.“ To už mi bylo divné. Jenže mně fakt scházelo ještě těch osm tisíc, takže mu říkám: „Ne ne ne, ty si klidně někoho hledej, můžeš ho někde nabízet. A když ho nikdo nekoupí, tak možná, uvidíme.“ Dala jsem si rezervu. Jenže, šla jsem spát, ta žena, u které jsem bydlela, byla médium, Oni chodili přes mně, ale chodili i přes ni. To bylo médium takzvaně druhého typu, to je člověk, který má ještě silný egoismus, takže když někdo přijde, on je vymístěný. Ona tak jako zvadla, najednou se narovnála a chovala se úplně jinak, oči úplně jiné. Spala v kuchyni na takovém kanapi, ráno přijdu do kuchyně, ona seděla rozčuchaná, znechucená na tom kanapi a říká: „Ty jsi mi dala!“ „Co jsem ti udělala?“ „Ráno v půl páté mě budil hlas: ‚Řekni jí, ať koupí to auto.‘ Otravovali mě do půl osmé.“ Říkám: „Proč jsi za mnou nepřišla, mohla jsi otevřít dveře, říct: ‚Kup si to auto!‘ zavřít a mohla jsi spát dál.“ Ona: „To mě nenapadlo, jsem blbá.“ Nicméně to už mi bylo jasné, že to auto mám mít, ale řekla jsem: „Hele, já ty peníze nemám. Dělej si, co chceš.“ Takhle jsem to řekla nahoru, ale děly se věci dál. Tenkrát můj muž odlétal osmého července a my jsme jeli do Prahy. A v té Praze, to bylo neuvěřitelné, jsme tedy prochodili celou noc, ráno jsme ho odvezla na letiště, on odletěl a já jsem přijela v pátek ráno domů. A protože v pátek už nepracuji, to se také tak změnilo v mém životě přesně tak, jak jsem potřebovala – jezdila jsem za vámi, v pátek jezdím na přednášky, tak jsem si šla lehnout. A najednou, po dvou hodinách, v jedenáct, se vzbudím. Ještě jsem měla zavřené oči a ozvalo se ve mně: „Jeď do města.“ „A co tam budu dělat?“ „Jeď do města ti říkám.“ Tak jsem si umyla hlavu, říkám si: „Pojedu do Pinochia a dám si tam kafe, když mám jet do města. Jéžíš, proč pojedu do města?“ Představte si, já jedu autem do města a my tam máme takové velké náměstí, tam se vjíždí přes přechod, a teď tam bylo velké množství lidí, napravo i nalevo takových deset, dvanáct lidí a já byla poslední auto, všechna auta přede mnou je

nepouštěla. A já si říkám: „Já vás miláčkově pustím.“ Tak jsem zastavila, pustila jsem je, oni přešli a jak přešli, tak najednou vidím ve zpětném zrcátku, jak obrovskou rychlostí jede zelené auto. Já nepoznám značky auta, já je vidím barevně, to mi stačí. Jelo zelené auto, já si říkám: „Ten to nemůže ubrzdit!“ To byla rána jako z děla. Já jsem viděla všechno zpomaleně. Když už vidíte všechno zpomaleně v tom ději, tak to už máte obrovskou ochranu. Teď jsem viděla, jak to lítalo, vepředu jak se natáhl ten pán, opřel se zase zpátky, teď se to všechno zrychlilo. Já jsem vylezla ven s úsměvem, se mnou to nehne, a takový kluk vyděšený, asi třicetiletý, říká: „Stalo se vám něco?“ A teď mi upadl spojler na zem, bum, a říkám: „Ne, nic se mi nestalo.“ A on: „Prosím vás, nehlaste to, nesmíte to nahlásit!“ Já říkám: „Co se děje?“ „Já jsem včera vylezl z jednoho průseru s policajty. Tohle auto nemá papíry.“ Já říkám: „Aha.“ Někoho vybrali, poslali ho tam, protože věděli, že pojedete přes Benešák, a pak tam poslali mě, nastrčili mě tam, ještě mi tam dali ty lidi na ten přechod. Tak jsem navrhla, aby sebral ten spojler, a že se sejdem za rohem v ulici 28. října. Zajela jsem za roh, on přijel s tím spojlerem. Říkal, že ho to hrozně mrzí a slíbil, že opravdu všechno vyřídí. Já mu říkám: „Heleďte se, trošku jste mi to zkomplikoval, já jsem chtěla měnit auto.“ Nevím, tak se to ke mně hrnulo, ale můj muž, než odjížděl, tak mi říkal, abych se zkusila podívat, za kolik by se prodal a v autoservisu nám řekli, že za deset tisíc. A najednou ten kluk říká, že ho něco napadlo. To už jsem zbystřila. „Víte, já to umím opravit. A já potřebuji auto. Tohle je teď bez papírů a já musím jezdit. Co kdybych ho do vás koupil, kolik byste chtěla?“ Tak jsem odpověděla, že jsme se byli ptát v autoservisu a že nám řekli, že víc jak deset nemám chtít. Já měla dvacet dva tisíc a třicet měl stát ten Bavorák. On říká: „A stačilo by vám osm?“ Já říkám: „Stačilo.“ //Smích// Řekl, že přijede v pět hodin večer ke mně, že mi přiveze peníze a já mu mám připravit auto. V pět hodin večer jsem mu odevzdala auto, on mi dal osm tisíc, zamkla jsem garáž, a teď jdu z kopečka od garáže a jeli sousedé vedle od toho Tomáše. Ptala jsem se, co tam dělají, vezli syna do pionýrského tábora, a v Praze v Dejvicích na kulaťáku, kde se to rozjíždí do různých směrů, ten muž navrhl: „Hele, pojedeme za Ivankou do Teplic, ty jsi tam byla už třikrát, a já jsem tam ještě nikdy nebyl, dáme si tam kafe a pojedeme domů.“ Jeho žena nesouhlasila: „Ty jsi se zbláznil, je třicet šest stupňů ve stínu, pojedeme domů!“ Tak se tak hádali, až přejeli odbočku na Chomutov a řekli si, že je to znamení, aby jeli do Teplic. Oni přijeli do těch Teplic, já jsem jim dala večeři, oni se navečeřeli, já jsem vzala třicet tisíc, oni mě odvezli do toho Jáchymova, já jsem je dala, vzala jsem si auto a večer bylo auto v garáži. Během jediného dne bylo prodané staré a nové vyměněné. Bůh je génius.

Odpoledne si připravte otázky, je to pro vás důležité, abyste se dozvěděli odpovědi, kdyby vám něco chybělo, mohlo by vám to trošičku zkomplikovat cestičku. Nechte si chutnat!

Polední přestávka. Sylvie Králová, zpěv: Aramejský otčenáš.

Bible byla upravena ve třetím století našeho letopočtu. A pozor, není na tom nic odsouzeníhodného, bylo to nutné. Vše je skutečně dobré, nikdy na to nezapomeňte, protože i tahle úprava byla nutná ještě zpětně, pro doraz třetí dimenze, dokud se ještě dalších sedmnáct století lidé potřebují utápět v hranici třídídimenzionálního světa. Původní význam Otčenáše byl úplně jiný. Dnes jsou to zbytky, které tam jsou, a ty prvky

jsou skutečně na obě dvě strany – Buď vůle tvá jak v nebi, tak na zemi – ano, jste Bůh, který přišel na zem si zahrát svůj osud, jenom proto, abyste se naučili to považovat za dobré, co se v tom osudu děje, nesete si svůj kříž. A věřte mi, Jakmile si nesete ten svůj kříž dobře, to znamená, že ho přijímáte, všechno se změní.

Ještě než začnu odpovídat na vaše dotazy, tak vám budu vyprávět příběh, který mi napsala jedna žena, která byla minulý týden v Táboře. Ona se sama nazývá čistička brýlí, protože kdykoliv se objevím a je tam, tak mi čistí brýle, protože ví, že pod čínským znamením jsem prase a moje brýle jsou vždycky hrozně zapaťlané. Tím pádem jsem si vzpomněla na ten její dopis, který mi teď napsala, protože mi vyprávěla příběh, kdy chtěla pomoci své kamarádce, která pracuje ve finančnictví, a protože dělala nábor nových lidí a chtěla se předvést před svým novým šéfem, tak se rozhodla, že s ní udělá takový test jejich finančních poměrů a všeho možného, aby se nastavil nějaký program na to, jak jí pomoci. Tak ona tam přišla s obrovským nadšením. Je to holčička, která fakt téměř nic nemá, ale je spokojená, nese si svůj kříž dobře. Načež její šéf, který tam pracoval, takhle přes stůl slyšel veškerý ten dotazník a zjistil, že ta žena nemá vůbec nic, ale ničeho se nebojí, žádné životní jistoty. On se jim do toho vmísil, byl tak udivený, že dokáže být spokojená bez nějaké jistoty a opory. Druhý den jí volala ta kamarádka a říkala: „Tys ho tak vykolejila, on vůbec nevěděl, že někdo takový existuje, že se vůbec mohou lidé nebát žít „z ruky do huby,“ jak se říká. Došlo to až tak, že celý večer doma o tobě básnil jako o člověku, který není vůbec vidět ve světě, až jeho žena začala žárlit.“ Takže měl doma průser. //Smích// Víte, už i tímhle učíte. Tím údivem, že někdo takový existuje, kdo se nebojí. To už je obrovský příspěvek do světa, kdy ukazujete svůj optimismus. Když se na to budete dívat z té lidské stránky, já vás skutečně přicházím učit optimismu, ničemu jinému.

Odpovědi na otázky:

Jak očistit karmu rodu? Cysty v prsou žen v několika generacích. Je to lítost, nenávisť k dětem, k mužům. Děkuji.

Ano, velmi správně jste to tady odhadla. Když vy už jste schopná tyto věci slyšet i vidět, je tady zapotřebí, abyste začala pracovat na všech ženách „budoucích“ a na všech ženách „z minulosti“, to znamená na matce, babičce, na svých dcerách, abyste je naučila nefňukat, přijímat svůj život takový, jaký je. Víte, já jsem svoje děti vždycky učila jednomu jedinému, aby až někdy vedle nich nebudu, aby odolaly proti všem strastem svých osudů. Nikdy nevíte, co to dítě má prožít a neprožít, a učíte je směrem do minulosti i do budoucnosti. To znamená přijímat věci z minulosti, když jste u nich jako u dětí: „To nevádí, že se ten člověk chová takhle, že ti to udělal..., ano, je to tak, jak to je, musíš to respektovat.“ Ze začátku krok po kroku, aby se nezbořily nějakou odmítavou emocí a následně samozřejmě změnily systém. Ti lidé to vidí, a učí se a dělají to automaticky. Teď se něco stane, to se okamžitě vzápětí posune do minulosti a vy v té minulosti, ten kousíček času, takového, který my tady vnímáme jako čas, vy se zauzlujete lítostí. Vyřeší to něco? Ne, ono se to stalo. To znamená, že vy zhoršujete situaci na planetě tím, že věci se dějí a vy si ubližujete. Vy najednou uděláte uzel na tom svém kanálu, čakra se sevře – a pak jste nemocní. A ještě následně pak trápíte v

budoucím čase vašeho těla vaše bližní, kteří potom s vámi tu vaši nemoc prožívají. To je zbytečné, je to komplikované. Vždycky jsem říkala lidem, že vy tady máte velice malou svou svobodnou vůli. Ale pozor, tou svobodnou vůlí, tedy nepokorou, kdy odmítáte emocionálně, si demolujete těla.

Nedávno mi psal jeden zajímavý muž, bydlí v Praze, prožil neuvěřitelně drsný osud v tomhle životě, velice přehodnotil, pochopil. Psal mi, že se strašně změnil, že všechno samozřejmě přijímá, nicméně je velmi logický v pochopení všech věcí. A vzpomínal nějakého astrofyzika mám dojem, nějakého mladého vědce, který vysvětluje, že máme veliké množství typů našeho konání. Víte, ano, ono to je veliké množství, a přitom není téměř žádné. Ta vůle totiž v tom množství se liší pouze silou odporu, který uděláte – a toho já vás varuji. Z toho já vás učím jenom jedné jediné pozici, která se nedá obměnit – stavu bez odporu, kdy vy projdete osudem z bodu A do bodu B a přijímáte svůj osud takový, jaký je. Když naučíte ty děti tohle žít, to je jediná pozice, která je kristovstvím. Tehdy se změní vaše vědomí a přestanou se dít drsné věci. Tím jediným, tou pokorou, to změníte, ale to chce učit to skutečně od dětství. A hlavně, ty děti to naučíte tím, že se začnete sama tak chovat. Nemůžete do těch dětí lít horem dolem co mají dělat, když vidí, že se tak nechováte. Za prvé se tak chovat nebudou. A za druhé, když už vy se tak chovat budete, tak ty děti si smějí prohlédnout ty zázraky, které se pak dějí, protože ony se pak dějí. Ta pokora dělá se světem obrovské divy.

Jsou veškeré léčebné metody, které se snaží změnit stav, který právě je k lepšimu, například léčebný kód, homeopatie, reiki, jsou bílou magií?

Ano, ale všechno se bude vyvíjet stejně dál. Homeopatie je výborná metoda, ale chce to zase spolupracovat s tím člověkem, to není jenom podat homeopatikum. Ono vám udělá přesně to, jako bych sáhla do té aury, jenže u mě je to něco jiného. Stav kristovství je ten, že vy smíte prosit za ty lidi (vy ne, ještě jste pod egoismem), ale napřed musí přijít vyučování. To znamená, že napřed musím říct člověku: „Hele, když je ti špatně od žlučníku, je vidět, že neumíš respektovat svět takový, jaký je bez stavu emoce, to znamená zlosti nebo pocitu nátlaku. Takže teprve tehdy, až to změníš, nebude se ti to dít.“ Vy totiž musíte respektovat vývoj člověka. To homeopatikum totiž skutečně rozpustí a uvolní ten tlak toho záznamu, ale pokud ten člověk to znovu udělá a nezpracuje v tom, že se nesnaží, tak je to k ničemu. On to může brát donekonečna a stejně bude odkázaný pořád na nějakou jakoby berličku. Vy jste přišli proto, abyste se naučili žít božství, tedy být zdraví. A to je právě systém výuky v duchovním učitelství. Gumování svých vlastních kódů, to jsou magické stavy. Věřte mi, vy se musíte naučit žít tak, abyste sami sebe jako Boha pustili do těla, pak nepotřebujete žádné berle. To tady zůstane ve vývoji planety jako systém, který se zase přemístí na planetu 3D, která se pohybuje dva tisíce let za námi a je podobná naší planetě.

Reiki – za prvé do reiki jsou zapletení lidé, kteří se ochomýtají mezi černou a bílou magií. Černí mágové zasvěcují, neboli upravují těla druhých lidí (vaše čakry se upraví jenom vašim vývojem), to je umělé, to je vlastně duchovní lenost, to je jako když já půjdu někam, někdo na mě sáhne – a já mám zázračné vlastnosti. Pozor, hlavně reikaři jsou pak velmi často nemocní, protože oni sami se ještě nenaučili zvládat svůj vlastní

život bez odmítavých emocí. A jestliže ta čakra je uměle otevřená pro průtok vyšších energetických stavů, tak tehdy ten člověk, když sám třeba udělá zlost nebo sám má vztahovku, on velice brzo onemocní, protože on se jinak chová a jinak je ten stav čaker zakódovaný od toho člověka, který na vás sáhnul. Sám ten člověk, který potom působí na druhé lidi, byť by měl nejlepší úmysly, zase nerespektuje vývoj druhých lidí, což je zase bílá magie. A to pokračuje vlastně do nekonečna. Nicméně tady se těm lidem vybíjí takhle karma a oni si to musí prožít, když to dělají. K některým ani tyhle nové informace neprijdou. Záleží jenom na vás, jak se rozhodnete. Tady je to skutečně jenom na vás, jak budete vnímat, co se ten člověk potřebuje a nepotřebuje naučit, a co budete a nebudete respektovat.

Vysílání lásky je bílá magie?

Ano. Víte, vysílat lásku na někoho, to je vlastně taky útok, to si vůbec neuvědomujete. Vy byste měli milovat přirozenou cestou všechny lidi na světě. To neznamena, že si budete představovat a vysílat z toho svého jakoby bodu na celý svět. To je nesmyslné, to je vyčerpávající. A hlavně, vás to stáhne v myšlenkách do takových stavů, že si nebudete vědět v reakcích vašeho života rady, protože to budete zaměřeni na něco jiného. Ne, stav lásky, nejvyšší lásky, už nám ukázal Kristus. Je to stav obrovského soucitu v době, kdy se s někým setkáte, on na vás něčím zaútočí a vy díky tomu, že soucítíte s tím člověkem, protože víte, co si teď zapsal, už nevyvoláte další zpětnou svoji vlastní reakci odporu. Jasně, když vím, co teď sám sobě udělal, co ho potká v budoucnosti jeho těla, už nemá smysl, abych se na něho zlobila, nebo ho považovala za špatného, on si sklídí svou vlastní karmu. Tohle je láska, kterou od nás chce Ježíš, a chtěl – to stačí. A potkává vás to dennodenně. Ty druhé samozřejmě přijímáte takové, jací jsou, to je láska, je to souhlas, přijetí, Jednota. Nemusíte vyvíjet žádné úsilí, zaměřovat se na to, že budete bombardovat druhé lidi.

Víte, já sama jsem ve svém životě zažila, to bylo asi v roce devadesát devět, co to vlastně je, bušit do lidí láskou. V tu dobu jsem chodila po ulicích a koukala jsem, komu bych mohla pomoci. V tu dobu jsem měla najednou pocit, že nejsem na zemi, jako kdybych byla deset centimetrů nad zemí a nemohla jsem se odrazit. Ničemu jsem nerozuměla, to božství mě zastavovalo, já kdybych potkala na ulici někoho, kdo by potřeboval ledvinu, tak bych mu jednu svou dala, protože mně jedna stačí. Ano. To je ještě stav, kdy vlastně násilím chcete pomoci lidem, to je zbytečné. Tehdy, už jsem to někde vyprávěla, protože ráno vždycky když vstanu, jdu se podívat jaké je počasí, kouknu se do zahrady, a když jsem odhrnula tu záclonu, tak se ozvalo: „Běž k Vondrákovi.“ Tak jsem šla, Jirka mě namaloval. A ještě než mě namaloval, to musím ještě předeslat, tenkrát maloval ještě s Amálkou, Amálka malovala duši, on maloval ducha, já jsem tam přišla, oni měli polední přestávku a Jirka se šel najíst, Amálka se nešla najíst, takže ona napřed namalovala moji duši. Jak namalovala ten obrázek, už jsem viděla, jakou chybu dělám. Moje srdeční čakra byla asi tak pět metrů kolem mě, takže těch deset metrů kolem mě bylo kolo, kdy já jsem tloukla lidi láskou, to byla taková obrovská bublina. A pozor, to že chcete násilím pomáhat, vám udělá blok na srdci, znamená to, že vy nesouhlasíte s tím, co se jim děje, to je blbost. Všechno se takhle v rychlosti projelo, to učení, to bylo velice krátké. Takže, když se vám zablokuje čakra, ona se pak nafukuje

těmi emocemi, které tam přidáváte, je to jako byste si napustili do gumové rukavice vodu a ona nabývala do obřích rozměrů. Když jsem viděla ten obrázek, tak jsem si řekla: „Já jsem blbá.“ Potom přišel Jirka a Amálka otočila ten list obráceně, aby Jirka neviděl, co se tam namalovalo. Načež on řekl: „Tak co jste holky namalovaly?“ Sedl si a říká: „Aha, vy děláte tajnosti.“ A já jsem si sedla, tam byla zeď, tady byl Jirka, tady byla Amálka, a ten Jirka seděl tou levou rukou vedle té zdi, a jestli jste někdy byli na automatické kresbě, tak víte, že on vezme tužku, začne malovat a druhou rukou odečítá systém energií. Vzal tužku: „Tak copak tam je?“ A jak sáhl tou rukou, ta ruka se od té bubliny mého srdce, obrovsky napružené, odrazila a on vši silou udeřil těmi čtyřmi klouby ruky do zdi, začala téct krev, on si rozdrtil ruku. My jsme se všichni lekli. Já už jsem sice věděla, co tam je, ale netušila jsem, že tu bude mít takový razantní dopad. Je to obrovská energie. Mně se potom v budoucnosti stalo něco podobného s kamarádkou – a to jsem letěla metr vzduchem. Co umí zablokovaná čakra, to se pak tedy dějí věci.

Takže, prosím vás, nevysílejte lásku, vyčerpává vás to, je to zbytečné, je to ještě snaha dobít svět láskou, stačí soucit. Soucit s lidmi, kteří dělají negativní věci. A klid lásky k těm, kteří jsou příjemní vedle vás. Stačí, co vy v té podobě buňky vydáváte do světa. Stačí, když to vedle vás spadne jako jablko ze stromu, to stačí, na tom světě to je, nemusíte to posílat tisíce kilometrů a na všechny směry.

Jak poznám, že já jako bytost si mám teprve projít bílou magií nebo už to nepotřebuji?

Víte, to poznáte tím, že si ještě přejete dělat dobro. Tady nemůžete zkrátka dělat dobro za každou cenu. Vy už víte, že se všichni učí. Ten stav toho všeho je úplně jiný. Jestliže ve světě ve 3D existuje dobro – zlo, pak už se můžete rozhodnout, to je vývojová fáze člověka. Vy máte kolem sebe ten svět zklidňovat. To znamená, že lidé, kteří jsou rozbouření, tak jim zklidňovat negativní emoce. To jde i příkladem vašeho chování těla. Ale hlavně jim někdy můžete pomoci i tím, že jim nepomůžete. Právě tím, že je v tom skutečně necháte vymáchat – jinak by to nepochopili. A jestliže budete skutečně nestranní a tohle budete dodržovat, budete vědět, kdy zasáhnout, a kdy ne – to už vám řekne potom božské nitro. To stačí, ano. Sami o své vůli nemůžete rozhodnout, co je pro toho člověka dobré, a co špatné, protože vaší vůlí ve stavu bílé magie je ještě násilím pomoci jedinou cestou, vy ignorujete jakoby to zlo.

Existují třeba karmické nemoci, to jsou nemoci velmi vážné, které vy jste si zvolili do života výběrem DNA svého těla. V tom vašem DNA už je to nastaveno. Je jedno, jestli je to roztroušená skleróza nebo od dětství cukrovka nebo Bechtěrev, dejme tomu, to jsou všechno karmické nemoci. Ale pozor, lékaři přisuzují dopady těchto nemocí tomu, co se děje, ale to není pravda. Když já zjistím, že mám karmickou nemoc a přijmu ji, nebudu bédovat – proč zrovna já a proč ten osud je ke mně nespravedlivý, a ta nemoc je špatná, a vadí mi to, lituji se – to jsou všechno bloky, kdy vy potom toho Boha do sebe nepustíte, jste zablokovaní. A nejvíc paseky nadělá blokace toho, že nepřijmete tu nemoc, ta nemoc je pro vás darem. A věřte mi, znám mnoho lidí, kteří chodí na přednášky, jedna paní z Jičína, ta je úžasná, ta má třicet pět let Bechtěreva – a je pořád lepší a lepší. Ti lidé, kteří se s ní tenkrát začali léčit, tak už dávno nechodí a jsou

odkázáni na vozíky, nebo jsou ležící pacienti, a ona je pořád lepší a lepší, a má méně a méně problémů a úplně září. Dokonce měla muže, který byl nechápající. A teď mi vyprávěla minulý týden v Táboře, kde jsme se viděli, že její muž najednou na nějaké rodinné akci začal plakat dojetím, když vyprávěl o své ženě, jak se chová a jak je jiná. Za poslední dva roky se úplně změnila, pochopila tu nemoc, přijala, a teď se to obrovsky rozjelo. Pozor, ano, ona zemře s tou nemocí, ale těch problémů nebude moc. Běžně pro lidi bude vypadat jako zdravý člověk, anebo jenom mírně nepohyblivý, někdo si všimne třeba jen letmo.

Jak se postavit k volbám? //Smích//

No, můžete zleva, zprava... //Smích// Vidíte tu tabuli za mnou? Zkuste si tam představit deset milionů panáčků. Už jsem vám řekla, že osud planety je stanovený. A věřte mi, že každého napadne v tu pravou chvíli, co volit, koho volit, jak volit nebo nevolit. Takže si dělejte to, co cítíte – a je to to nejsprávnější. Jak vidíte, už ze shora je dané, kdo ty volby do budoucna vyhraje, a kdo to posere – nebo ne. A věřte mi, že teď se to bude bortit na všech stranách, všechno, protože vnější svět, který neví o těchto věcech, co my si povídáme, je skutečně zaměřený na tahání prostředků k sobě a na egoismus. A bohužel tedy velmi málo čistých lidí, kteří by se tam i ocitli, jsou strženi, to nejde zvládnout a postavit se té mašinérii, to se musí totálně zbořit, aby se mohlo začít jinak. A ta planeta s tím počítá. Jestli se někde chcete angažovat ve volbách, raději si to rozmyslete, prosím vás. Nezvládnete to, protože ten egoismus světa je obrovsky silný, ten Satan skutečně ovládá většinu lidí, zbytečně se do těchhle vod nepouštějte, nebo ten život nebude příjemný. Vyčkejte, ještě budete mít příležitost, nebojte se.

Můžu si pomáhat bylinkami a masážími?

Samozřejmě. Ano.

Malování mandal, různých obrázků a diagnostik automatickou kresbou je také magie? Děkuji.

Teď se to skutečně vyvíjí, třeba automatická kresba může být, ale už ne stahovat, zasahovat, ale zeptat se na té automatické kresbě, a tam to je vidět, na které čakře máte problém, co ještě neumíte. To samé, běžte si klidně na karty, ale neptejte se tam: „Kdy už přijde partner, kterého čekám a vyhlížím?“ A teď se jakoby třesete. Nebo: „Kdy už konečně vyhraji ty balíky peněz?“ Takové ty všechny věci, které jsou tady stanovené. Ne, prosím vás. Jít tam proto, abych zjistil, v čem mám rezervu a sám to neumím odhadnout. Většinou lidé svoje nitro ani neznají, oni nevědí co neumí, většina ne, jsou ještě víc zaměřeni do světa. Vaše nitro je taková čočka, přes kterou se vysílá pohled ven do světa. A věřte, je vás tu dnes dvě stě a každý vidí ten svět trochu jinak, ten Bůh je dokonalý, a to je vlastně ta vaše tvorba, kterou vy si vůbec neuvědomujete.

Vzpomněla jsem si na jeden svůj příběh. U nás před poliklinikou je vždycky obrovský počet aut. Já většinou chodím pěšky, ale také někdy jedu autem, protože pospíchám, mám třeba rychlovku, tam už bych se pěšky nedostala, takže musím to auto vzít. Před mnoha lety tam byly stromy, takové malé zahrádečky, výběžky, kde byla hlína. Pak

stromy někdo pokácel, tam by bylo velké množství aut, kdyby na tom místě nemohli parkovat, dneska tam už ty ostrůvky nejsou, už je zlikvidovali. Ale ještě dva roky byly, takže já, když jsem tam přijela, tak jsem tam to auto nechala. A každé auto, kde byl ten ostrůvek, koukalo o půl metru do silnice, ale byla tam jednosměrka, nikomu to nevadilo. Jednou já tam přijedu, zajedu autem před ten ostrůvek, už jsem otevřela dveře, že vylezu, a něco jsem ještě hledala v kastlíku a hrála muzika v rádiu, takže jsem neslyšela. Najednou šel pán a začal divoce mávat rukama a ukazoval. A já, protože jsem očekávala (můžete od světa očekávat dobro a můžete očekávat zlo), já jsem očekávala vždy jenom dobro – a teď jsem viděla, že svítím, tak mu říkám: „Vy jste hodný, vy jste mě zachránil.“ Tak jsem vypnula světla, a že mu děkuji. A najednou jsem viděla ten nasraný výraz, udělal: „Eeeh.“ Došlo mi, že on mi nadával, protože tam parkuji před tou zahrádkou. On byl úplně zmatený, on čekal, on chtěl, to ego chce, aby někoho naštvalo, aby ta odezva byla negativní. A když byla pozitivní, protože jsem v tu chvíli byla hluchá jak patrona, tak si s tím nevěděl rady. Ano, někdy se i vyplatí přehlídnout jakoby rejpnutí nebo ironii a odpovědět láskyplně, nebo přehodit to do srandy. To pak budete vidět, jak z toho budou mít oči vykulené. Pozor, ještě je dobrý systém, kdy trvale budete, když ten člověk reaguje negativně, mluvit na jeho ego. A věřte mi, ego miluje Boha. To znamená láskyplně vysvětlovat negativnímu člověku. Buďte si jistí, že on ovládá toho člověka, vy ho vlastně vysvobozujete. Já jsem taková bytost, která vás vysvobozuje ze zajetí iluzorního stavu, ze zajetí toho čaroděje, který vás ovládal kdysi dávno, budete pořád svobodnější a svobodnější. Dělejte to těm lidem, je to docela zajímavé vidět, co se s nimi pak bude dít. Tady s tím už máte zkušenosti.

Využila bys v Mnichově pomoc zahradníka?

No jéje. Ano, určitě, určitě, ale musí se napřed dostavět, protože tam je teď stavební firma, která si to uzavřela, oplotila. My tam smíme jenom se stavebním dozorem, když přijedou moje děti. Přijedou za měsíc. Šestnáctého a sedmnáctého budu ve Zlíně. Sedmnáctého přiletí Péťa s Paolem a odlétají v pondělí osmnáctého, přijedou na kontrolu. Ale už je nová střecha, už jsou vikýře, už se dělá spodní místnost, už to vypadá docela dobře, udělali hodně práce. Vlastně celá vesnice nám tam pomáhá. Ti lidé jsou fakt neuvěřitelní.

Jak se cele odevzdat životu a přijmout všechny svoje kvality včetně například zuřivosti? //Smích//

Tak to je dobré, no zuřivost, to není zrovna kvalita, ta patří vašemu Satanovi, což nejste vy. Naše Nadjá, naše skutečná bytost neboli Bůh, ta má jenom samé klidné krásné věci. To, co je ve vás zuřivého nebo negativního, to nejste vy. Tady zuřivost je, že neumíte třetí čakru. Uvědomte si, že stav je ten, že na třetí čakře na vás útočí dvě věci. Na třetí čakru vždycky útočí hmotná strana, to znamená chování druhých lidí. Vy neumíte přijmout chování druhých lidí a odmítáte je, to znamená zuříte, zlobíte se na ně, to není respektování světa. A na druhé straně, v pravé straně, je situační fáze, tady odmítáte respektovat situaci, která přichází, ale pozor, vy jste ji chtěli, vy jste si zvolili tyto lidi. A pozor, stav je takový, že dokud budete podléhat zuřivosti, neboli egu v sobě odmítáním, kdy si zase zapíšete karmu, tak zase vás někdo takhle přijde naštvat, než

vám dojde, že je zbytečné to dělat, že tím nic nevyřešíte. Ten člověk je takový jaký je, tak ať dělá blbosti, to je jedno, on se naučí.

Věřte mi, já jsem i svoje děti s velkou radostí nechala dělat blbosti, aby se poučily. Přestala jsem tlačit přes tu třetí čakru, protože jsem věděla, že to je pro ně nejrychlejší, co může být. Vzpomeňte si, jak jsem vyprávěla o mé starší dceři, jak přišla domů s kamarádkou: „Mami, já se nechám ostříhat dohola!“ Já jsem se otočila, koukám na ni a souhlasila jsem. Kamarádka se divila, že jí to dovolím. A já jsem říkala: „Je jí šestnáct. Když jí to zakážu, tak to stejně udělá, to si budu jenom hrát na nějakého siláka. Ona má docela pěknou lebku a vlasy rostou, ty dorostou, kdyby se jí to nelíbilo.“ Pozor, mně to fakt bylo jedno. Kdybych to dělala jenom naoko, to ještě není čisté, ale mě to bylo jedno. Já jsem věděla, že to neovlivním, když jí budu bránit, stejně tam půjde. Druhý den jsem dělala něco u linky a slyším, že vrzly dveře. A obě holky měly svůj rituál, jedna házela batoh, pak se svlékala, druhá to měla jinak, takže já jsem poznala, kdo přišel. Tak jsem poznala, že Lucka dorazila domů a vykoukla jsem a mihlo se mi hlavou – jé, vlasy, jak bude vypadat. A ona ty vlasy měla. „Jak to, ty máš vlasy?“ Ona nic, sundala bundu, ani se jí nehnul sval v obličejí, pověsila bundu, přišla ke mně a říká mi: „Maminko, ty mě sereš!“ „Proč, co jsem ti udělala?“ „Kdybys mi to nedovolila... Já jsem tam seděla u té holičky na židli a já jsem to nedokázala, já jsem k tomu potřebovala ten tvůj odpor! Dělej, zakaž mi to!“ A to je ono, to je práce v Jednotě, rozumíte? Když se budete zlobit na toho člověka, který něco dělá, vy to odmítáte, zuříte... Pozor, vy můžete klidně zuřit i sám na sebe, to je to samé, máte stejnou buňku jako každý druhý, to je zbytečné. Tady nikdy cesta ven nevede, protože si zuřivostí znovu zapisujete novou karmu, a znovu musí přijít něco jiného, než vám dojde, že je to donekonečna. Má to smysl? Vy si budete demolovat tělo. Zuřivost vede k obrovským potížím na žlučníku, žaludku, slinivce... To vás dožene ke krásné meditaci, to mi věřte – takový zánět slinivky, to je meditace... Ne.

Když někdo někoho prokleje slovy – proklínám..., ublíží to tomu, proti kterému je prokletí namířeno nebo tomu, kdo ho proklel? Děkuji.

Záleží na tom, kdo v jakém je stavu. Kdyby někdo proklel mě, tak já tu nejsem, už jsem Svátým grálem, toho člověka to dožene samotného. Ale než se dostanete do čistoty Svátého grálu, tak jste ještě tady ponořeni a tady samozřejmě ještě určité vztahy jsou, záleží na úmyslech. Za prvé vy byste nikdy nikoho neměli proklínat, protože už víte, že to, co vyšlete, sklídíte sami, ano, tak to je, to vás dožene. Nicméně musíte s tím umět pracovat. Jestliže vás někdo prokleje, vy se v tom okamžiku nesmíte na toho člověka zlobit, odpustit mu to, on neví, co činí, skutečně. To je stav, kdy ti lidé neví, že to takhle pracuje, zase – soucit. A potom musíte vědět, že přece jenom to, co si zasloužíte, na vás dopadne. A až to bude dopadat v nějakém vzdálenějším čase – zachovat klid, přijmout to. Rychle to odezní, věřte mi, nemusí to vůbec proběhnout dramaticky. Já jsem ve svém životě měla dva takové příběhy. Zvládla jsem je božsky, sice pak to za patnáct let mělo ten dopad, ale to jsme zvládli úplně jednoduše, to nic není. To jsou také poslední platby, když vycházíte z magických stavů z minulosti, to nic není. Hlavně to neroznášet dál. Jestliže by vás někdo proklel a už by vám to vadilo, nebo byste ho považovali za špatného, to už blokuje ten systém dál, ne ne ne, musíte brát věci takové, jaké jsou, Ano, to je stav zdravého selského rozumu. Udělám s tím něco, abych to vymazal, že mě

někdo proklel – neudělám – no tak ano, tak si mne proklel, já si počkám, a až to přijde, pak to rád sklídím – a věřte, pak to bude minimalizované, absolutně.

Trpím nedostatkem. Například, když kupuji jídlo nebo oblečení, vždy musím koupit všeho víc, jakoby do zásoby.

Já si pamatuji, že jsem tyhle nadbytečné věci dělala, když jsem měla doma ještě děti. Protože, když jste doma sami a budete mít v lednici jeden banán a třeba jednoho burta, tak si řeknete: „Mně to stačí.“ Ale když už tam máte víc lidí, tak nevíte, kdo z nich bude mít hlad anebo nebude mít hlad, abyste netrnuli a někdo třeba neměl pocit, že se nemůže najíst. Navíc je také pravda, že tyhle věci se dějí, když jste někdy v minulosti zažili obrovskou chudobu. Můj jeden zeť zažil hodně dramatické dětství ve veliké chudobě, on byl potom adoptovaný, do sedmi let svého života měl jenom hlad. On vždycky s úsměvem, on je fakt andělský, říká: „Víš, já každý den musím mít kousek sladkého, kousek masa, kousek ovoce, od všeho kousek. Já nemusím mít hodně, ale jakmile něco chybí, ty buňky se začnou třepat, jako kdyby si vzpomínaly – hehe hehe, už zase to přichází, už zase nic nebudu mít – ony ty mrchy mají paměť.“ Ano, tohle je paměťová funkce, kdy jste to zažili pod nějakým obrovským tlakem, třeba ještě s negativními věcmi, to ve vás přežívá jako obava. Je to ten vnitřní pocit – co kdyby se to mělo vrátit. To jsou jenom věci, které potom časem musejí odeznít, a někdy si to člověk i přenáší ze života do života. Lidé, kteří v minulosti zažili jenom chudé osudy, si třeba v současném životě kupují takový ten pradávňý nábytek se zkřivenými nožičkami a lustry s cingrlátky, tam je ta iluze toho bohatství aspoň jednou zahraná v tom životě, to tak skutečně je. To má moje maminka. Nedávno říkala: „Až umřu, ty ho vyhodíš, vid’.“ Ona má takový obrovský křišťálový lustr, miliony cingrlátek. Ona ho myje dvacet čtyři hodin. Vždycky na něho koukala s takovou hrůzou, co budu dělat, až tady jednou nebude. My jsme se tomu chechtali, ona už zná můj humor, fakt je teď dobrá. A nedávno si naše Lucka koupila takový malý zámeček, já koukla na babičku a ona: „Už vím, kde bude lustr.“ //Smích// Já říkám: „Já ti slibuji, že ti ho tam odvezu.“ //Smích// Je to sranda. Jak se všechno dá vyřešit ve srandě.

Nemohu se odpoutat od bývalého partnera, večer jsme měla nutkání se podívat na jeho fotografii, i když už spolu nejsme a mám jiného.

Je jedno, jestli se s někým rozejdete. Většina lidí ze 3D vnímá to, že když mě někdo přestane milovat nebo už s ním nejsem, tak ho začnu buď nenávidět za to, co provedl, co udělal – to jsou hrozné stavy, blokující. Ne, stav 5D je, že vím, že už ten vztah nešel udržet, ať jsem dělala co jsem dělala a snažila jsem se všechno urovnat, tak to nešlo ukončit, on byl nespokojený, zkrátka nešlo to spojit, najednou ti lidi se začnou jakoby míjet. I kdyby tisíckrát se chtěli domluvit, vůbec si nerozumí, jako kdyby mluvil jeden španělsky a druhý česky a vůbec si nebyli schopni porozumět. Tady je to vidět. I to se stává, přesto se mohou rozejít v dobrém, když jsou trochu vědomí v sobě. A zbytečně neblokovat další budoucí vztahy, protože vy si to potom nesete dál. Ale program je stanovený, už když jste se narodili. A máte-li se rozvést třeba v šestatřiceti, tak se to stane, i kdyby jste se bránili zuby nehty, tak se to přihodí. Vy proto máte jenom udělat maximum, aby nebyly bloky z minulosti. Bez vyčítání, že to ten člověk musel dělat. Vy

jste se společně učili, vy jste dneska jiní, než jste byli před těmi, já nevím kolika, patnácti lety, když jste se setkali. Je dobře milovat i ty lidi, kteří vám prošli životem, jenom za to, že dnes díky nim jste, jací jste, oni vám obrovsky něco dali. A to něco s vámi je pořád, to je trvalý stav, na kterém zase budete budovat další věci.

Jak poznám mystickou smrt?

Jé, to je nádherný zážitek. Pozor, budete mít skutečně pocity, že umíráte. Většinou se to děje, když jste v klidu. Nebojte se, nestane se vám to za volantem, to by vám Nadjá neudělalo. Většinou to bývá v noci nebo ráno, když se vzbudíte, najednou je svět jiný. Najednou jste všechno, co existuje, tady už není možnost, že byste byla oddělenou fází, jste zkrátka vším, tohle se nedá přehlédnout. Ono to má určité stavy, které předcházejí. Bude vám vyjíždět postupně hadí síla, sama, bez žádného vašeho přispění, a rovně nahoru kanálem, protože ten kanál bude otevřený v čakerním systému tak, jak má být. To poznáte. Je to překrásná blaženost. Tu už vám nikdo nevezme.

Co přát k narozeninám, k Novému roku, k narození dítěte, a tak dále...

Přání. Ano, my jsme zvyklí přát si, víte, také se to vyvíjí samozřejmě, všechno se vyvíjí, protože vy byste nepochopili. Já jsem se nedávno vracela v myšlenkách a ve vzpomínkách k tomu vývoji, který jsem měla. Já jsem před lety byla deset let vegetariánem. A pak mi sami nahoře řekli, že teď musím jíst maso a nikdy mi neřekli proč. Až teď nedávno, asi před půl rokem v noci někdo přišel, ani jsem se na to neptala, začali znovu a řekli mi, že tím, že jsem začala jíst maso, tak jsem se přibrzdila. Zase, oni mě urychlili po těch deseti letech. A kdyby mě nepřibrzdili, tak byste mi vůbec nerozuměli, byla bych velmi duchovně vzdálená informacemi. Přání – vy už víte, my lidé si tady přejeme. A teď jsou dokonce billboardy: „Ať jsou všechny bytosti šťastné...“ Což jednu dobu tady muselo být. Dokonce to přicházelo i přes manžele Tomášovy, to je vlastně z buddhistického stavu. Nicméně uvědomte si, že každý z vás si vybírá přesně ten osud, aby jste se naučili a dospěli k tomu štěstí sami, protože ono žije ve vás. Váš stav štěstí nemá podmínky. To ego klade podmínky: „Já budu šťastný až budu mít milion.“ Pak má mít milion a není šťastný, tak: „Aha, tak až budu mít dva miliony. A až budu mít Mercedes.“ Tam si kladete podmínky: „Já budu šťastný, až mě políbíš.“ To je vypočítavost, aniž si to uvědomujete. Ne, to štěstí ve vás žije, je obrovsky veliké. A vy ho tou vůlí toho člověka, tím přáním, vy mu nedovolíte vyjít ven. Jediné, co by si snad člověk měl i přát, ale já to už fakt nevnímám jako potřebu někomu něco přát, nicméně bych to zvolila asi tak: „Ať se ti na světě líbí!“ Ale zase, každý člověk k tomu dospěje sám. Já to řeším běžně lidsky tak, že prostě řeknu: „Hodně štěstí ti přeji!“ Ale já vím, že ten člověk bude prožívat to štěstí podle filtru, který je schopen k sobě pustit nebo nepustit. Takže to jsou věci, které tu jsou stanovené. Hezké je popřát tomu člověku, aby se naučil být spokojený, ale i to je zase v jeho vůli. Já už fakt nemám k tomu žádný vztah, k těmhle věcem, to už se děje všechno tak, jak má být.

Nedávno mě v Pardubicích moc rozesmála jedna paní a taky se smála, říkala: „Ivanko, dělám to dobře? Já se modlím každý den za zdraví mých dětí, aby byly šťastné a spokojené, aby se nikomu v rodině nic nestalo a na konci řeknu – buď vůle tvá. Dělán

to dobře?“ Já říkám: „Ano, děláte to dobře, protože když řeknete – buď vůle tvá, tak ten předek celý smažete.“ //Smích// Možná by tomu člověku stačilo říct: „Buď vůle tvá.“ //Smích// Přejte si běžně, tak lidsky, ono to vymizí asi samo, si myslím, až přijdete všichni do hladiny, kdy si uvědomíte, že je to věc z minulosti, pak ti lidi se budou už jenom objímat a budou se radovat z toho, co je.

Vloni jste mi přišla do života a jsem za to moc ráda. Poslední zprávy od vás o ukončení přednášek jsou pro mnohé z nás také zkouškou. Můžeme věřit, že se příští rok uvidíme opět na Rusavě? Moc za všechno děkuji, mám vás ráda a také Dana Hrabala, a vlastně všechny.

To je nádherné, výborně, výborně. Nebojte se, do konce roku řeknu všechno, co jsem vám měla říct, co Otec chtěl, abych vám řekla. Je pravda, že pak vás čeká praxe. S tou praxí vám mohu pomoci tak, že budu potom k dispozici v tom centru, kam můžete přijet. A budu ráda, protože i to bytí a ta praxe té přítomnosti je to, jak se dá žít život. Naše holky vždycky říkávaly: „Mami, my jsme si mysleli, že to umíme žít, když jsme s tebou sedmnáct let žily. A pak jsme zjistily, že to ještě neumíme.“ Přišlo jim to přirozené, ale tím, že jsem vedle nich vytvářela atmosféru té lehkosti. Buďte jenom optimisté, to stačí. A fakt přijmete úplně všechno: „Ó, to nic není,“ když budete dělat nějaké drahoty, i tím blokuje pocity druhých lidí, tohle je ono, z lásky k druhým lidem jim nepřitěžovat. Být takový ten drobeček někde na straně a být rád tím drobečkem, protože kdybyste se litovali, tak to už rádi nejste tím drobkem, že ano, to už je: „Proč jim zrovna já mám tady sloužit...“ Ne. „To je super.“ Ale nebojte se, já jsem slíbila přijet mnohým městům, kde jsem ještě nikdy nebyla, ale nebude to každý týden, to nejde zkrátka, já si potřebuji teď odpočinout a vím, že teď se mi bude něco měnit v životě, musím si také vyřídit tu mou životní změnu. A maminka začíná trošičku se zdravíčkem, tam se bude něco dít, a je to velice nečekané, takže vím, že se jí teď musím věnovat. Já ji opouštím pátky, soboty, pak v neděli jedu honem v noci domů, abych s ní byla v neděli. Dřív na vás žárčila, strašně. Teď už je jiná, je kouzelná, všechno se naučila. A teď se jí musím věnovat, ona si to skutečně zaslouží. I ona velkou měrou připravila mě jako Ivu na vás, tím vším, co mi kladla: i ta dobra, těch má také hodně, i ta jakoby nedobra, to taky bylo úžasné. Věřte mi, ta její dobra jsou nekonečná, protože ona je velmi pečlivá a hodná maminka ve směru péče. Nedávno jsem si vzpomněla, jaké mi dělala svačiny. Nikdo neměl tak úžasné svačiny jako já. Tam bylo zabalené víno a čtvrtky jablíčka a všechno bylo úhledné. Kdybyste viděli tu její skříň, kde je všechno jako karton. Kdybyste viděli tu moji – tu byste nechtěli vidět. //Smích// V tom mám ještě velké rezervy. Já si myslím, že teď, až budu doma, že ji budu dělat radost tím, že si uklidím skříň. //Smích// Ne, nemám bordel doma, ne, ale ty skříň by si fakt zasloužily nějakou pečlivější ruku. Takže dohoním maminku, abych dohonila to, co jsem jí ještě dlužná. Někaké věci ještě s ní musím prožít a chci se jí věnovat. Ale pak jednou, i když bude centrum hotové, budu třeba jednou za měsíc, za dva vyjíždět, protože pak už nebudu rozdávat šperky, ale budu dávat ty peníze na energie, které budeme potřebovat, aby se to centrum uživilo, protože jinak to nejde. Takže vy mě potom také budete pomáhat, a i já, hlavně tou praxí. Tady jde o to, jestli jste někdo zažil Rusavu, tam jsme vlastně žili tři dny, a bylo to dvakrát – bylo to vloni a letos, a bylo to

nádherné, tam vlastně žijete s lidmi jako se sousedy nebo na dovolené. Tam vidíte, jak se ten člověk běžně chová, co dělá v jakékoliv situaci. A to je ono. A jde to v tom běžném životě. A je to fakt obyčejné lidství.

Tohle už jsem měla kdysi dávno. Prosíme o objasnění dimenzí 5D a výše.

Už se začínáte smát, že ano. Já jsem to říkala ve Znojmě, tam mě rozesmáli. Jirko a Davide, vy mě rozesmáváte znovu. Já vám to vysvětlím. Za prvé: jsem učitel pro pátou dimenzi. Stav vědomí je, že jste trvale šťastní a spokojení, protože jste všechno a bydlíte jako buňka v těle celku, který se vyvíjí. Všechny buňky, které zůstanou v tomhle těle, a teď to bude ještě nějaký čas trvat, jsou milujícím celkem. Tedy neexistuje v páté dimenzi nikdo, kdo by na vás zaútočil. A už se vám to bude dít i tady, jestliže se vy do páté dimenze už tady dostanete. Nikdo na vás nezaútočí, všichni jsou milí, protože už nemáte zápisy karmy, byť by to bylo ještě ve 3D světě, já jsem toho skutečně příkladem. Ne jenom já, už znám víc lidí, kteří pochopili a dočistili. My žijeme v úplně jiném světě, byť žijeme ještě ve 3D světě jakoby, který tady trvale je, jen negativy nejsou k nám tahány, protože nemáme zápisy karmy. Všechno je energie. Až se tohle dočistí, zůstanou tady jenom 5D, tady nebude nikdo, kdo by koho okradl, kdo by někomu ublížil, ať myšlenkově nebo fyzicky, to nejde, protože ti lidé žijí celek, každý z nich ví, že když ublíží druhému člověku, že ubližuje sobě, proč by to dělal a zapisoval si další karmu, která by ho vyhodila. A věřte mi, že Nadjá vás vyzkouší dokonale, nepustí do 5D nikoho, kdo by měl jeden jediný miligram egoismu. Tady nejde zvrát zpátky. To neexistuje, Bůh je dokonalá záležitost. Teprve tehdy, až jste dokonale procvičení a prozkoušení Nadjá v tom, že neumíte zaútočit, i kdyby vám kdokoliv cokoliv udělal, tehdy vás pustí do 5D.

Takže já jsem učitel pro pátou dimenzi, a pozor, nevím to, ale i kdybych věděla, tak vám to neprozradím, protože byste se posrali strachy. Zkuste si představit, že budu paní učitelka v první třídě a budu vás učit matematiku. Vy se napřed musíte naučit první třídu, pak budete pokračovat do druhé třídy, tam je vyšší matematika, do třetí třídy, a teď to stoupá, zkuste si to představit až do promoce. A teď si zkuste prohlédnout rozdíly matematiky jednotlivých tříd. Kdybych vám řekla, jaký stav vědomí budete mít v šesté, sedmé, osmé, deváté dimenzi a nevím to, mě to nezajímá, já znám pravidla, to je jako byste prvňákovi řekli, že existuje, já nevím, rovnice o pěti neznámých. Ti by šileli strachy, jak to udělají, než se tam za ta léta dostanou, tak to pochopí, protože budou postupovat krok za krokem. Takže prosím vás, vy ještě neumíte pátou dimenzi a už chcete znát vyšší dimenzionální stavy. Nechtějte to vědět. Pozor, všechny dimenze jsou tady, jenom vy o nich nevíte. Vy víte akorát o těch spodních, jak se zhruba asi cítí, protože těmi jste si prošli, vyššími ne. Teď už znáte podmínky páté dimenze, šestá je zbytečná, sedmá je pro vás taky zbytečná – až tam budete, tak to budete žít. Budete na to pomalu připravováni, ale nesmíte něco přeskočit a minout, protože byste to nezvládli, učení je pro každého postupné. Už jsem to dneska říkala, i archandělé se vyvíjejí. A jsou ještě vyšší bytosti, mnohem vyšší, než se dostanete do centra celku. Ale vše se odehrává v celku, zkuste si představit, že ve vašem těle jsou buňky, jsou tam ale i atomy, jsou tam i celky jako orgány, je tam vedení všech orgánů, je tam mozek – tohle všechno vlastně skýtá Bůh sám ve fázích dimenzí a všechno, co je nad tím. A spodní

části řídí vždycky vyšší dimenzí, a tam to vidí vždycky v jiném sledu a podléhá to jiným pravidlům. Takže, prosím vás, je to velice složité.

Vy se máte vždycky starat jenom o to, jak tady a teď být lepším. To znamená jak přijímat věci, to je váš úkol a tím prospějete tomu celku, protože jako buňka splňujete funkci, kterou máte, to je všechno, co se po vás chce. Nepřidělávejte si zbytečně problémy tím, že budete zvědaví a budete koukat dalekohledem do budoucích dimenzí, to by vás mohlo strašně postihnout a vyděsit vás to.

Jaký postoj má člověk zaujmout k touhám? Má vůbec smysl se o něco snažit? Je dobré touhy naplňovat, nebo je nemít? Jde to? Co je to touha?

Zkuste si představit, že tady máte nějaký osud, máte tady něco udělat, něco neudělat, někde třeba necestovat. Dejme tomu, u vás bude touha cestovat. Vidíte na druhých lidem, že někam jezdí, mají na to třeba peníze, chcete něco zažít jako oni. Víte, je pravda, že už jsem to měla v minulosti nastavené. Jsou lidé, kteří touží cestovat, když na to mají peníze, tak si to můžou splnit, není problém. Jestliže ale mám touhu, peníze na to nemám, je evidentně jasné, že si zkomplikuji život. A já přesto půjdu a půjčím si, teď se strašně zadlužím... Věřte, že i když někam pojedete, tak ta touha se vám nenaplní, protože už tam budete cítit tu mizérii toho dluhu, jak vám to zkomplikuje život.

Vy máte dělat jenom to, co vám ten osud umožní – a být spokojení. A jestli skutečně budete spokojení, tak vám to božství umožní samo. Protože vy byste se potom cpali vlastně někam, kde zrovna být nemáte, vy byste tam překáželi. Já jsme to vysvětlovala na Ústeckých přednáškách, Takže je to také vlastně přání být někde jinde než jsem, nebo mít něco jiného než mám. Já jsem tady proto, abych tady byla, mám tu nějaký úkol, to znamená mám práci, kterou mám dělat... Nejlepší touha, kterou byste snad mohli mít, je: splnit všechno, co mám mít za úkol. To znamená, jestliže já dneska dělám zuby, tak když ten den přijde určité kvantum práce, tak nepůjdu spát, dokud těm lidem nesplním tu potřebu, aby druhý den mohli fungovat, tím umožním světu, aby pracoval. Kdyby někdo nemohl jít bez zubů třeba prodávat do obchodu, nebo by ho to bolelo, víte, já bych tím komplikovala jako člověk, byť se to nezdá, mnohým jejich osud. Zkuste si představit: někdo si kvůli mně pak musí vzít dovolenou, protože by nemohl mezi lidi, druhého by to bolelo, byl by protivný na manželku a na děti, pozor, ty by byly zase rozladěné, a tak by se popraly ve škole, protože táta jim nařezal. To je jako když hodíte kámen do vody, a teď se ženou vlny. Pokora je – tak jo, když je to mým úkolem dělat zuby, nepůjdu spát. Věřte mi, já jsem nespala dvacet dva let. Fakt to tak bylo, chodila jsem spát mezi půlnocí a druhou hodinou ranní – a byla jsem ráda. Jednou si pamatuji, jak jsem byla unavená a vsunulo se mi tam takové to: „Já bych chtěla spát.“ Takové to: „Už budu, už budu, už budu...“ A představte si, plná kyveta prací, já jsem tři a půl hodiny modelovala, já jsem ji otočila a zdemolovala jsem si veškerou práci. Okamžitě jsem věděla, že jsem si to zasloužila. Jen jsem se narovnála a jako robot jsem šla modelovat znovu. Ten den jsem nespala vůbec, to byla taková lekce! A byla jsem vděčná, že jsem ji zažila. V životě bych pak už nic neurychlovala, ani myšlenkou – ne, jdu spát, až mám hotovo. My tu pro něco máme možnosti, to je umožněno. Pokud to

klape dobře, má to být. Zbytečně nechtějte věci, na které nemůžete dosáhnout, tím byste si komplikovali sobě život a i svému okolí, věřte mi, že to tak je.

Třeba mohu mít přání nebo touhu jednou navštívit Itálii. Ale pozor, nesmí to být taková ta, co se touhou třesete, takové to: „Tam musím jednou jít...“ Ne. Třeba se tam jednou podívám, budu dělat všechno pro to v klidu a míru, takže třeba zbytky peněz, které budou, si budu dávat na stranu. Ono se může stát, že pak se stane něco mimořádného a budete muset dát peníze jinam, zase: je dobře, že na to budete mít, a že se to poplatilo, kdybych nešetřila, neměla bych na to, ale už to neřeším a zase si v klidu jenom dávám ty peníze bokem dál, bez lítosti, že to neproběhlo, jestli to jednou má být, tak to bude – to je klid, stav klidu. Většinou, když jste takhle trpěliví a úžasní, tak ten Bůh vám to jednou poskytne a možná i sám, byli lidi, kteří se najednou dostali i do Indie, kdy to bylo nečekané, bylo to celoživotní přání, a najednou se to splnilo.

Máme tu jednu úžasnou duši, která sem také jezdí za Sylvou, to vám musím také vyprávět, je kouzelná. Teď jsme se viděli v Žichlínce. Báječná ženská, žije v Praze. A ta měla indického duchovního mistra, za kterým si léta přála jet a nikdy nebyly peníze. A pak jí Nadjá jednou řeklo: „Dostaneš se tam, až ten mistr zemře.“ Ona řekla: „Co tam budu dělat, když on zemře? Tak tedy ano!“ Ona se tam předloni skutečně dostala, mistr už nežil. A když tam dorazila, otevřela počítač a viděla tam moje přednášky, v té Indii, divila se, že to mluví česky, strašně mě tím rozesmála, to bylo hezké. Potom mi vyprávěla, když jsme jely spolu domů z Rusavy, jak se nasmála, říkala: „Ono je vlastně jedno, jestli ten Bůh je v tvém těle nebo v jiném těle.“ Ano, to je ono. Je to úplně jedno, jestli se Božství reprezentuje tou nebo onou tváří, je to ten samý Bůh, který vám přináší pochopení, které máte ve svém osudu.

Prosím promluvte o tom, jak vědomě pracovat s vlastními závislostmi a jak jimi procházet?

Víte, člověk je většinou závislý na věcech, když ještě lpí na té své bytosti, nerespektuje i pocity druhých okolo sebe. Vám obrovsky pomůže od závislosti láska ke svému okolí. Za prvé to okolí, když jste na něčem závislí, tak na vás útočí, protože to okolí to taky štve. Je to jedno, jestli máte závislost na alkoholu, nebo na penězích, nebo na čemkoliv jiném. Nicméně, když si nasadíte bhaktismus (praktikování lásky) do života, on vám obrovsky pomůže; když budete vědět, že by to to okolí trápilo. Já jako malá holka jsem neuměla být ani smutná, protože jsem věděla, že když budu smutná, že rodiče si budou dělat hlavu: „Co ti je? Stalo se ti něco?“ Věděla jsem, že bych je trápila. Já jsem byla vlastně šťastná z lásky k lidem. To je obrovský stav pokory. Jestliže vím, že si někdo o mě dělá starosti, velice ráda z lásky k němu (spíš než k sobě, když se považujete jako poslední v té řadě) si to naberu proto, aby to pomohlo, aby se něco změnilo. Jde to. Když to člověk dělá pro sebe, tak má ten nejmenší motiv, protože ty závislosti vás vlastně lákají, to ego vám tam vnucuje, že byste to chtěli, dokonce že byste to potřebovali ke svému životu. Také jde zvážit, jestli vám stojí za to, aby se potom takové rozbroje, které tu jsou, potom děly. Hlavně vám to samozřejmě zasahuje buď do vašich financí nebo rozhodnutí, tam jsou obrovské problémy. Já bych samozřejmě musela vědět konkrétně jaká závislost a čeho se týká, ale to už budete vědět nejlépe vy.

Jsou podle tebe dobré meditace s Mistrem na uvědomění pozorovatele, posléze pocítit se ve Vědomí? Děkuji, s láskou Iva.

Všechny cesty vedou k jednomu cíli, to už víte, a vy to vždycky v tom osudu máte nastavené, k čemu vás to dovede, ale věřte mi, že někdy méně znamená více. Jestliže si vyberete jednu cestu, běžte touhle cestou, ať je to bhaktijoga, ať je to karmajoga, všechno ale máte v osudu navolené. Váš osud je jedna jediná cesta, kdy ten Bůh si naplánoval přesně pozice s lidmi a situacemi, které máte prožít. A už to, když přijmete, tak je meditačním stavem. Ten pocit klidu je skutečně meditační stav.

Meditace, které se vedou způsobem, kdy někam chodíte a vedete se někým, jsou tehdy, kdy se neumíte v tom běžném životě zklidnit a přijmout život takový, jaký je – je to vlastně taková náhražka, je to ale dobrá náhražka samozřejmě, když už ji umíte využít. Víte, třeba spousta lidí v poslední době jezdí do Indie, ale v té Indii je velice málo duchovnosti, tam je takové utrpení, tak strašná bída, tak strašná špína, že vy tam potřebujete zjistit to, že to, co řešíte tady doma je úplně hovno. Taková žena, která tam pojedete, protože její manžel pořád nechce dělat to, co by si představovala – je nespokojená, že tamhle nevytře, nebo tamhle něco po sobě neuklidí..., když pak uvidí tu mizérii toho života, kterou v Indii zažije, tak už neřeší jeho ponožky a nic, tam zjistíte, že to bylo zbytečné jet do Indie, že tam tu duchovnost jste nenalezli, ale výtěžek z toho pochopíte vedle toho svého muže doma. Lidé si tam do té mizérie jdou pro pokoru, pro přijetí svého vlastního života tady a teď, ale museli tam v tu chvíli jet, protože bez toho by to nepochopili i kdybych celou dobu stála vedle nich a říkala: „Přijmi ho, vždyť on je báječný, dívej se na jeho klady. Přehlížej jeho zápory.“ Každý z vás je v něčem dobrý a v něčem pokulhává, ale proto si přišel, pro to opravení. To přijetí je skutečně krásnou věcí člověka jako celku, dívat se na něj z těch lepších fází. Buďte fakt jenom optimisté a nemusíte nikam cestovat. Zrovna ta Indie, když o ní mluvím, tak patří mezi tři místa na planetě, kde jsou opravdu ty nejdrsnější osudy, kam se rodíte v prvních životech. Tohle už máte za sebou.

Vždycky si vzpomeňte na pana doktora Tomáše, který říkával, jak ten kupčiček cestoval po celém světě a zjistil, že poklad měl doma zakopaný pod hruškou nebo pod jabloní. To je ono. Vy si nosíte svého Boha v sobě a nemusíte ho vláčet sebou až do Indie, abyste tam pochopili, že vlastně máte nádherný život – předtím byste si ho nevážili. Važte si ho už tady a teď.

Kdy začaly tvoje přednášky?

U mě to začalo tak, že mě Otec seshora začal tlačit k tomu, abych konečně už promluvila. A já jsem samozřejmě byla udivená. Sice jsem to čekala čtyřicet let, jenže zkuste chytat lidi za ruku na ulici a říkat: „Hele, nechceš si se mnou pokecat?“ To je blbý, co? Nicméně, když ten anděl přišel a říkal, že už bych měla sahat lidem do aury, tak říkám: „To je blbost.“ Říká: „Neboj se. My ti někoho pošleme.“ Skutečně druhý den se hned stalo, že jsem přišla do zubní ordinace a sestra se tvářila při míchání otiskovací hmoty tak strašně útrpně, řekla mi, že ji bolí žaludek. Seděl tam pacient a byla tam doktorka, tak jí říkám, aby šla vedle do místnosti: „Můžu něco zkusit? Jenom si něco ověřím.“ A sáhla jsem jí před břicho, a teď jsem cítila v ruce tu příšernou bolest. Tak

jsem si umyla ruku a říkám: „Hm, dobré.“ A odešla jsem. Druhý den přijdu zase pro otisky, zafukala jsem a ona vytřeštěné oči a říká „Pojď sem.“ A zase mě zatáhla do té zadní místnosti. Ptala se, co jsem dělala, že jen co jsem zavřela za sebou dveře, že to přestalo. Ptala se co to bylo, řekla jsem jí, aby za mnou přišla, že jí to vysvětlím, takže první člověk přišel tímto způsobem. A tak to začalo, to bylo shůry nastavené, a ti lidé se to samozřejmě dozví. Ona se někde zmínila – hele, ten by potřeboval – kolem sebe máte lidi přibližně ve vibracích, které s vámi rezonují, jsou nějakým způsobem podobní, připravení, každý z těch lidí měl pak zase další známé... Do půl roku jsem měla vždycky tak těch zhruba třicet lidí, naobjednaných dopředu, každou sobotu. A začalo to, mluvila jsem rok, dva, tři... pět, deset, dvanáct let. Víte, co to bylo, každou sobotu šest až devět hodin povídat vlastně to samé. Ono to bylo v základě to samé, ale bylo to jiné potom směrem k tomu člověku u kterého jsem viděla, jak reaguje, co ještě odmítá, co víc. S každým tím člověkem jsem dostávala dar, protože on odešel a já jsem zase viděla ty reakce. I z těch reakcí jsem se učila, takže to bylo vzájemné, to bylo takové velké vzájemné obdarovávání. A pak se Otec začínal ozývat s tím, že přijde čas, že budu mluvit na veřejnosti, že je to vlastně ten dvanáctiletý trénink pro to, abych se naučila k vám mluvit, abych si našla cestu i nahoru tím tunelem, kdy to Božství je nestranné, já jsme vás nelitovala, já jsem věděla, že vaše osudy si zasloužíte, že vaše bolesti si zasloužíte, a právě proto, abych vás naučila je zlikvidovat. Těch dvanáct let bylo velmi důležitých. A pak přišly děvčata z Ústí, byly tři – to bylo pro mne úlevné – místo tři víkendy mluvit, tak jenom jeden. I toho jsem si považovala. A tahle děvčata zavolala Janičce. A pak mi Jana volala: „Víte, já jsem o vás slyšela, ale chtěla bych si vás poslechnout.“ Tak jsme se domluvili, já jsem měla v sobotu narozeniny a říkám: „Tak přijďte v neděli prvního, budu s maminkou na moje narozeniny. A prvního mám proškrtlý víkend, tak přijďte.“ Tak jsme spolu strávily vlastně o víkendu tu neděli, dělala jsem jí výklad. A pak se to rozjelo, v Ústí byly třikrát tři hodiny, to byly ty základní přednášky, jedna rozdělená na tři hodinové části. Tam už byli rumburští, ti mě v říjnu pozvali a nikdo mi neřekl, že se bude natáčet. Takže sám ten Bůh prostřednictvím toho človíčka, který to tam natočil, který měl internetovou televizi, tak ten to potom takhle pustil – a pak už se to rozjelo samo, to nebylo nikdy mojí vůlí, já bych nikdy fakt vlastní vůlí nevylezla. Také vidíte, že ani vlastní vůlí nezalezu. //Smích// Věřte mi, to je všechno u mě příkazem – a já poslouchám svého vnitřního Boha.

Takže prosím vás, tady je důležité, abyste se nebáli. Kdybyste se báli, tak ten egoismus vás vyzkouší tím způsobem, že vás zase chytí – na strach. Stačí pozorovat. Skutečně jenom v klidu pozorovat.

Jak poznám, zda mluví ego či Nadjá? Někam jedu a například zabloudím. Je to zkouška ega, nebo mi Nadjá říká, že to není pro mne dobré?

Poslouchejte, vždycky všechno, co se děje, je pro vás dobré. Můj muž kdysi dávno chodil v mládí s jednou holčínou. Ta žena do něj byla obrovsky zamilovaná, oni se pak rozešli. On i utekl do zahraničí, on to věděl, takže on ten vztah dlouho před tím uzavřel. Dlouhá léta se neviděli a ta žena ho tajně milovala, pak se vdala, měla syna, toho syna pojmenovala po mém muži, ten platonický vztah od ní tam pořád přetrvával. Jednou, po třiceti letech, když jsme byli tady v Čechách, jednou přišel anděl, povídali jsme si, a

on se o té ženě zmínil. A můj muž se ho ptal, co se s ní stalo. „Ona na tebe stále ještě myslí, měla velmi krušný život, narodil se jí syn, jmenuje se po tobě.“ Přes jednoho známého jsme zjistili, kde ta žena bydlí, právě proto jsme se o ní zmiňovali. A když můj muž odlétal, řekl, že by se za ní mohl podívat, jak vypadá, promluvit si s ní. A ten anděl říkal: „Nedělej to, to není dobrý nápad.“ Jenže můj muž si tenkrát říkal: „Ano, fakt ji jenom pozdravím, půl hodiny před odletem, dáme si třeba kafe a pak půjdu.“ Představte si, zavolal si taxíka, ten taxíkář bloudil Prahou, říkal: „Vždyť já Prahu znám, mně se to nikdy nestalo. Jsem jak blbý? To není možné.“ Tak pak Jára říká: „Hele, víš co, vykašli se na to, odvez mě na letiště.“ A pak, když znovu přišli ze shora, říkali: „To nebylo dobré rozhodnutí. Ona by trpěla, bylo by to zbytečné, už si vytrpěla v životě dost a ještě pořád tě nosí v sobě. Je to nutné tenhle život takto prožít, protože něco z minulosti se tam odehrává, ale bylo by to zbytečné.“

Takže věřte mi, že to, co se právě děje, je pro vás dobře. Pozor, vy už dobře víte, že ego i Nadjá jsou součástí celku. Nadjá dominuje a pomáhá mu egoismus ve výuce v hmotném světě. Tady není dualita, skutečně, neexistující stav duality – to, co se děje, je dobré, buď jdete bez komplikací rovně, anebo s komplikacemi, ale proto, že Nadjá ví, že ještě v něčem máte rezervu, takže jakoby zakopnete, jdete si oklikou pro zkušenost, ale ta zkušenost je vaším výtěžkem. Takže vždycky je to dobré, nepovažujte nikdy nic za stav nutný k odmítání.

Je možné používat mast z konopí a s ní si natírat bolavá místa na těle, například záda? Je to magie nebo ne? Děkuji.

Všechny bylinky jsou tady z nějakého důvodu a jsou přírodním materiálem, který nám poskytuje planeta, bylinky klidně můžete používat, když vám to uleví, je ale důležité přijímat tu bolest, nemyslet si o ní, že je špatná. Některé bolestivé stavy, které jsou pokračováním odmítavých procesů, jsou vlastně stavem meditace, ale některé bolesti jsou fakt nesnesitelné, takže abyste je přežili, vy je vlastně odkládáte postupně. Smíte si málo něčím pomoci, ale skutečně snažte se si to prožít. Já vím, že to je někdy těžké, ale tím si čistíte tu budoucnost, která pak přichází.

Jsou lidé s AB krevní skupinou opravdu Kristovy děti? Děkuji.

Já nevím, neznám rozdělení krevních skupin, nezajímala jsem se o to. Akorát nám bylo řečeno, že je pár lidí na planetě z Davidova rodu, že to skutečně tady je – a že se teď rozmnožíme. Nevím, jaká se jich týká krevní skupina, ani mě to nezajímalo. Ono se na to snad má přijít, na ty zápisy v DNA, kde to vlastně je, ale to už pro vás v tu dobu nebude důležité, protože už budete vědomím někde jinde.

Léčba světelnou lampou pomáhá?

Světelná lampa narušuje místa, kde jsou příčinné vazby, je to takové nahřívání, protože tam je změna vibrace. Zase, kombinujte to s tím vaším pochopením, protože jinak by znovu přišly zpětné nárazy, to je zbytečné, vy se vždycky musíte souběžně i s takovým léčením vyvíjet, máte pro to něco udělat, to je důležité, abyste pak tu lampu nemuseli používat.

Je konzumace živočišných produktů egoistická, když zvířata kvůli tomu trpí?

Vy to vidíte trochu jinak. Je pravda, že strava je skutečně velice důležitá na vaši vibrační úroveň. Já jsem se před chvilkou zmínila o tom, že aby mě zbrzdili, tak mi znovu přikázali jíst maso. Taky mi řekli, že jednou přijde čas, kdy to znovu odložím již natrvalo. Ale já jsem nikdy neměla pocity, a věřte mi, je to nejlepší i pro vás, neodmítat maso z toho důvodu, že by zvířata trpěla, tak to není. Za prvé například Indiáni budou potřebovat bílkoviny, aby přežili. Pan doktor Tomáš vždycky říkal, že Bůh žere Boha, když v Africe krokodýl žere člověka. Ano, i v zvířeti žije božství, v jiné fázi vývoje, v nižší, než je člověk, ale to je hmota, ve které si oblékneme to božství a tady se pohybujeme, hraje roli a máme bod A a bod B. A věřte mi, že když to zvíře nemá bod B, tak ho nedoženete, když nemá zemřít, tak ho zkrátka neulovíte. Tohle je pravidlo. To za prvé. Za druhé – jestliže já budu mít hlad a potřebuji přežít, půjdu a zabiji to zvíře – zase doženete zvíře, které má bod B, jiné ne. Za další – když jdete do hypermarketu, a tam už jsou připravené k prodeji masové výrobky, tehdy to zvíře kvůli vám neumřelo, pozor, naopak, vy tam jdete proto, aby neumřelo zbytečně, když už tu bílkovinu tady nechá, to by se zkazilo, to je pravda. To jsou věci, které si lidé dávají zbytečně do hlavy, ale v jejich fázi, když to ještě odmítají, je to zase dobré, protože jsou ve vývoji, kdy si zvedají lásku ke světu. Napřed je člověk bezcitnou, skutečně negativní existencí, kde je obrovské ego a jenom maličká jiskřička v těch prvních životech. A pak už víte jaký je systém, to bylo na základních přednáškách, kdy se každým životem sloupává slupka ega a přibývá božství. A když se překlenete přes prostřední část, to znamená přes srdeční čakru, tak ve vás vzrůstá božství a zvyšuje se vám láska ke světu. Tehdy to zase ten člověk jakoby přežene s tou láskou, protože pak už je až fanatický. To všechno si musíte prožít, abyste to zase odložili a dokázali se prožít až k Jednotě.

Je to i tak, že to, co vám teď chutná, na co máte chuť, to máte jíst, protože posloucháte vaši intuici, vaše tělo vám říká, co ve vaší fázi, i duchovní teď zrovna potřebujete. Nevím, jestli se vám to už stalo, mně se to stalo už několikrát, kdy najednou třeba několik měsíců jsem nemohla jíst určitou potravinu, zkrátka při vzpomínce na to, že bych si ji dala do pusy, mi bylo divně, taková nechť přišla. Ano, tady to tělo ví, že teď si třeba musíte dát oraz od masa nebo uzenin, nebo já nevím od čeho, a máte zase chuť na úplně jiné věci. Tenhle instinkt už máte vybudovaný, to už vám říká vlastně ta pozice. Takže všechno má svůj čas, dělat si výčitky, to je zbytečné. Vezměte si, já jsem byla duší, která sem přišla čistá jakoby už z druhé strany, připravená na tyhle věci – a já jsem byla vychovaná skutečně jako masožrout, to bylo samé: „Ivanko, masíčko spapej, knedlíčky nemusíš.“ A mně maso vždycky chutnalo, jsem neměla problém. Když mi pak řekli, že ne, mělo to svůj důvod, protože já jsem si ověřovala na vlastní zkušenost, a zase pro vás, co to s vámi udělá, když to maso nejíte – a skutečně se obrovsky rychle začne měnit vaše nitro, protože ty vibrace vás stahují. Zvířata kvůli lidem netrpí, víte, i to utrpení, které se týká třeba života, kdy někdo týrá zvířata – i to zvíře má svůj osud. My tady jsme vlastně jako fotografie, to nám říkali ze shora, mému muži se to tenkrát strašně líbilo – napřed jsme negativem, abychom se mohli stát pozitivem. Vy si musíte obě strany mince prožít a zažít, a odložit. To samé mají zvířata, ty ještě čeká nejen dokončení zvířecích životů, ale ještě i prožití všech lidských životů,

než se dostanou na vaši úroveň, a i ona se samozřejmě vyvíjejí. Takže i když někdy zvíře má v tom životě nějaké utrpení, má to svůj dobrý důvod, který si jako osud planety vybralo, tohle je realita světa, pokud vy jste už velice soucitní a přijdete k tomu, smíte zasáhnout, už i ono to má v osudu. Tohle skutečně jsou děje, které tu jsou, nic jiného.

Někdy, třeba i při chůzi se mi stane, že mám na mikrovteřinu výpadek vědomí. Nevím, zda je to tlak, nebo něco jiného.

Je to tlak. Někdy budete zažívat, když už budete hodně čistí, že přijde najednou taková zvláštní apatie, kdy vidíte jenom film z dálky, jako kdybyste koukali do těla dalekohledem, ale to tělo nejste. Tohle je příchod Nadjá. Když přijde ryzí Nadjá, to jsem také zažila, tak jsem seděla a koukala jsem na ruce, co to mám... Ano, přišel Bůh... Co to je, kde to sedím... Takhle jsem koukala po stropě, po obývací křesle kdysi dávno, co to tady je – židle, stoly... Nebo třeba, to jste taky mohli zažít, byla jsem na oslavě jedněch narozenin, a najednou jsem byla v takové divné bublině, pozorovala jsem ty lidi, jak se smáli a vyprávěli si, a bylo to tak vzdálené, milovala jsem je, bylo tam obrovské souznění, ale tak jako: čemu se smějí, takovéto: co tu dělám... To je stav, kdy přichází Nadjá. To se někdy stává i při procházkách přírodou, kdy to Nadjá přijde, protože tam nic neřešíte.

Já teď nevím, jestli u vás je to tlak nebo co tam je. Když tak se přijďte zeptat až bude přestávka, já vám to zodpovím, protože tady jsem tomu neporozuměla.

Teď mi psala nedávno jedna paní, že když je sama v přírodě, ona chodí o dvou holích, tak najednou se začne rozestupovat les a cesta. Ano, to je také přítomnost Nadjá. Já si pamatuji, když jsem vloni vezla maminku do Ústí k panu doktorovi na ortopedii a čekala jsem dlouhou dobu než ji pan doktor vyšetří, asi tři čtvrtě hodiny. A teď jak jsem seděla, bylo mi dobře. Kdybyste jste něco řešili, tak se to nestane, ale když vám je dobře, já jsem tak koukala dolů na flekaté béžové lino na zemi (oni se vám tam budou zobrazovat třeba obličej, protože najednou vidíte jiným způsobem, změní se to vidění), a najednou se to lino začalo vlnit, byly to obrovské vlny. A já, protože se nebojím, tak jsem pokračovala dál, tam se propadáte do hlubšího stavu. A najednou jsem viděla skrz všechna ta patra dolů, byli jsme asi ve třetím patře, všechny ty lidi, co tam chodili, co tam dělali, já jsem viděla skrz tu hmotu, to bylo něco tak úžasného. Kdybych se bála, nebo kdyby se ten člověk lekl, tak se to ztratí. Tohle je také průchod vědomím vzhůru, kdy vy začnete splývat, už se neodděluje. To je obrovská čistota u té paní, která mi psala ten dotaz o tom lese, to už je vysoká známka duchovnosti. Teď vás tady žije opravdu velmi mnoho.

Mohu odvádět duše do světla z aury lidí a bytů? Mohu dělat lidem automatickou kresbu se zaměřením na zdraví? Co říkáte na masáže a tělové svíčky?

Všechny tyto věci se dají dělat jenom s přispěním k tomu, že pomůžete člověku odhalit, kde má ještě zapracovat. Odvádět duše ne, to je ještě magie, protože každý z těch lidí, pokud se k němu takhle někdo přilepí – tyhle duše si k sobě přitahujete zase negativními emocemi. Vy se musíte naučit být čistí a morální a klidní, spokojení, aby

se vám tohle nedělo. Tady už je zasahování z vnějšího světa. Ne ne ne, vy si to musíte odžít a musíte se to naučit. Je to jako kdybyste podfoukli pana učitele a vaše dítě jste naučili nějakým zvláštním komplikovaným způsobem se dopídit výsledků, ale nenaučili jste ho, jak k němu dojde, je jedno jestli si píše tahák, nebo dostane sluchátkem nějakou náповědu, to všechno ho dožene, to je zbytečné. Člověk, který umírá a z nějakého důvodu tady zůstává, se také rozhodl tady zůstat. Vy se vyvíjíte dál, vaše vědomí se vyvíjí dál, takže on sám musí pochopit, jestli odejde nebo ne.

Potkala jsem muže, který má přítelkyni a zamilovali jsme se do sebe. Je mezi námi přitažlivost, už několikrát jsem se pokoušela tento vztah ukončit, ale přicházejí situace, které nás neustále vrací k sobě. On se nedokáže rozhodnout ani pro jednu z nás, a mě to bolí, táhne mě to pořád k němu. Co mám dělat?

Za prvé: jestli vás ten muž obrovsky miluje, už by vás měl chránit, když ví, že to není možné – má jinou ženu, víte, my tady nemůžeme sedět jedním zadkem na dvou židlích, to nejde. On předně ubližuje minimálně vám, protože ta žena o tom nemusí vědět, když už o tom i ví ta žena, tak ubližuje minimálně dvěma lidem. Ale hlavně ubližuje sám sobě, protože ta situace pro něj není dobrá. On ustupuje svému egu, když chce i vás. Kdyby ale komukoliv ublížil, a ten člověk byl ublížený, když by mu odpustil, tak se nic neděje, ale to nemůže nikdy vědět, tím si zapisuje karmu. Jestli vás miluje, tak vás rád opustí a rozváže vás, protože tenhle vztah, směrem od vás k němu, by byl čistý jediné tehdy, kdyby vy jste nikdy nedovolila, aby byl s vámi a respektovala stav, že jeho žena o ničem neví, že ji nic nebolí. A nedovolila mu ani, aby šel k vám, protože by si on sám zapsal karmu, všechno vás dožene. Všechno. Vy toho člověka můžete milovat i když s ním nejste, i když se rozejdete, vy o tu lásku nikdy nepřijdete, to je stav 5D. Vy ale tělem tady v tom běžném světě nesmíte vytvořit bolest, karmu budete splácet jednou zase vy, až budete v jiné pozici toho samého v dalších životech, nebo možná i v tomhle.

Já jsem se po přednáškách setkala s jednou ženou, to bylo letos v Karlových Varech, v únoru, tam jsem právě tohle vyprávěla. A ona mi pak napsala krásný dopis, řikala: „Ivanko, já jsem v průšvihy, já už jsem to věděla před čtyřmi týdny, když jste mluvila právě o tomhle problému, protože já jsem před devíti lety rozvedla mého přítele a dneska jsme ve stejné fázi. On si našel zase jinou, takže jí to přišlo, ale ona už byla moudrá a řikala: „Já se vlastně po těch devíti letech raduji, že to přišlo tak brzo, že to mám splacené.“ Já jí řikám: „Vy jste úžasná.“ Za měsíc jsme se setkaly v Chebu, v dubnu, a to už byla zářivá, řikala: „Mně se tak ulevilo, já jsem mu to přála, já jsem ho propustila, já jsem mu všechno odpustila, mně je tak dobře. Já budu teď jenom spokojená. Už bych nikdy v životě nikomu muže nevzala, ale na to si asi každý musí přijít sám.“ Ano, na to si každý musí přijít sám. Teď, když zůstane spokojená ve stavu, když je sama, přijde to správné řešení, přijde ten správný partner. Ale to Nadjá už musí mít jistotu, že ten člověk už nikdy nedovolí, aby se to znovu stalo tím egoismem. Ať by se vám ten dotyčný líbil, jak by chtěl, tak v životě už to nestojí za to. Vy ubližujete nejen sobě, ale i jemu, protože tam je hra rozehraná, která pak se vám časově vleče obrovsky dlouho.

Co znamená, když urputně svědí části těla, a to bez kožního poranění či nemoci. Občas mě svědí ploska nohy tak, že bych se v tu chvíli uškrabala. A nejen ploska nohy, ale třeba i lýtko či oči, ty si taky často žmoulám.

Poslyšte, já poslední dobou, je to asi dva měsíce, mám pořád pocit, že na mě někdo sahá. Já už jsem si říkala: „Já mám snad blechy, to není možné.“ Ale třeba se podívám na ruce a nic tam není, ale teď to různě skáče... To je obrovská citlivost, a teď to má docela dost lidí. //Smích// Nedrbat se. //Smích// Hlavně ne před lidmi, aby se nebáli, že máte vši. //Smích// Ne, je to nepříjemné, vím. Ale snažte se odolat tomu svědění, hlavně, že tam skutečně není žádný problém. To tělo nám reaguje na změny vibrací a budete teď obrovsky citliví. To se změní, až se zklidní hemisféry. Hlavně, že tam fakt není žádný kožní problém. Já taky doufám, že mi to přestane. //Smích//

V létě se mi motala hlava tak silně, že jsem tři dny ležela a nebyla jsem schopná chodit. V nemocnici vyšetření v pořádku. Souvisí to s dobou?

Ano. Ano, prosím vás. Tohle je důležité. My teď prostupujeme takovými zvláštními sférami, ta planeta se dostala fakt do 5D, a ještě to bude asi tak rok až dva trvat. Vám se bude motat hlava i z toho, že vlastně spíná a vypíná pravá a levá hemisféra, ony budou tak jako blikat. Najednou budete vidět logicky, najednou to bude bez logiky, zase logicky, zase bez logiky. Nebojte se, nepanikařte, protože to by vám ublížilo, ta panika, ne ne, jenom zkrátka respektujte. Zevnitř buďte to vědomí a vždycky si říkejte: „Ještě jsem, je to v pořádku. Nic se neděje.“ To zklidnění je velice důležité. To přestane, ono se to dorovná, pak začnou být zase v harmonii obě hemisféry, ale už je budete používat pro jiné věci.

Půjdete k volbám? Pokud ano, můžete nám prozradit, koho budete volit?
//Smích//

No měla bych jít asi k volbám, protože ony jsou příští týden, tak si to budu muset zařídit. Minulý rok, když byly volby, tak jsem volila večer v Turnově, byla příšerná zima, bylo asi mínus čtrnáct stupňů. Takže příští týden ve Valašském Meziříčí, tam jsem ještě nikdy nevolila, věřte mi. //Smích// Ale já nevím, koho budu volit. Já ani neznám politiky, nevím co; je to takové jenom, že to někam hodím. Možná zavřu oči a něco si vyberu, ani nebudu vědět co, já to nechám na Nadjá. Vždycky jsem si říkala, že by člověk asi k těm volbám měl jít, protože má nějakou jakoby zodpovědnost, i když teď to skutečně ve mně slábne, také to odpadá, ale asi ano, je to na lidském potenciálu, co to je, tak něco tam hodím, ale ještě nevím co, já ani ty lidi u nás neznám, já zřejmě budu volit jenom stranu, když eventuálně budou. A teď pozor, když se duchovně podívám na to spektrum, tak jsem blízko středu, ale trošičku doprava. Vysvětlím vám to. Byla bych asi spíš doleva, když by na světě už nebyl egoismus. Já mám blízko k lidem, velmi je miluji, nicméně vím, že ti lidé ještě mají ego velice silné, takže musí se tu maličko uhýbat jakoby nepatrně doprava. Ta hodně odkloněná pravice, ta už se mi zdá hodně vzdálená od těch lidských potřeb. Ale to je jenom takový střed, který bych si vybrala, takže asi strany, které se kloní do téhle pozice, ale jinak mně je to úplně jedno, věřte

mi. Já vím, že vyhraje ten, kdo to tady bude mít – a zase správně, i kdyby to tady jakoby poškodil. A ono to má všechno padnout, to si pište.

Jaký je názor na tilsit?

No, co to je? Víte, já jsem tím známá, už jsem o tom mnohokrát mluvila, a dějí se mi teď obrovské věci, protože já jsem třeba i ráda četla „Joga dnes“ nebo „Regenerace“, já dneska nemůžu číst žádný článek, to Nadjá mě nechce k ničemu pustit. Já začnu číst, přečtu dvě tři věty a přijde taková apatie, taková nechut, já to nedočtu zkrátka. Oni asi nechtějí... Je pravda, že já bych v tom asi měla také maglajz v hlavě, je to zbytečné. Já to vidím z té vyšší úrovně, to znamená, řeknu vám obecné podmínky, vy si musíte vybrat. Věřte mi, zasahování vůlí člověka ne, všechno ostatní máte povolené. To je všechno, vy jste sem přišli se učit být lepší – v tomhle si udělejte jasno, pak už každý z vás bude vědět, co zhruba má a nemá. A zase, i kdybyste někdy uhnuli, omylem, tak vás to praští a budete vědět – aha, tak tudy cesta nevede. Fakt, je to dokonalost, žít v Nadjá je obrovskou dokonalostí.

Nerozumím tomu, když je celá životní cesta od bodu A do bodu B daná, jak ji můžu změnou myšlení a pokorou změnit. Neprotiřečí si to?

Ne, vy jste to špatně pochopil nebo pochopila. Vy máte vývoj stanovený už v tom bodě A až B, to znamená, že máte stanoveny, do jaké míry a procentuálně mě pochopíte, když už jste se s tím setkala a máte mě v osudu. Zkrátka, i bod, kdy pochopíte, je nastavený – a i v jaké míře, protože my se vyvíjíme ne odděleně, to by byl chaos, vy se vyvíjíte v celku Božího těla, vy nikomu neutěčete a nikdo vám. Tohle je realita, tohle je dokonalá realita. Jenom jste si to rozdvojila do protiřečení, tak to není.

Já jsem teď nedávno komunikovala s jedním mužem, který si prožil velice těžký a drsný osud. Vydělal miliardy, přišel o ně přes mafii, pozor, tam byly zataženy i soudy, bylo evidentně všechno podplacené. Byl v právu, neudělal vůbec nic, on říkal: „Já jsem se deset let hádal, řval jsem jak zvíře na chodbách různých soudů a nevykřičel jsem nic. Přišel jsem úplně o všechno. Dneska nemám nic, jsem zadlužený, jsem šťastný jak blecha.“ Tenhle muž mi nedávno psal, je ještě hodně logický, že nedávno zažil, on se dostal na tuhle cestu, že právě díky té životní mizérii to pochopil – jestliže se mu tohle stalo, v minulosti evidentně něco vytuneloval, takže teď to musel prožít z druhé strany. Vždy to tak je, to je zkrátka karma. Pozor, vidíte to, i ten soud pak nic neudělal, to je součástí karmy, odplaty. Ano, dostanete se do situací, které si vždycky zasloužíte, byť se vám to zdá lidsky nespravedlivé, ne, pro vás v běhu všech životů a součtu je to vždycky spravedlnost maximální. Všechno, co se vám děje, byť by to bylo lidsky nespravedlivé, je pro vás spravedlivé. A on mi nedávno napsal, že asi zažil ten bod, protože šel ulicí ve městě, kde chodilo tisíce lidí, nebyl v meditaci, nebyl v přírodě, a najednou zažil bod, kdy se mu všechno změnilo. Viděl svět jinak, prozření v jednom jediném okamžiku. On říkal: „Já jsem se tolik let snažil... A najednou uprostřed ulice mezi tisícem lidí se to stalo. Ono to fakt je.“ Ano, to je ono. Jestliže potkáváte lidi, informace, dostaly se k vám – i to je nastavené, neexistuje výjimka, a i v tom je bod v jakém procentu, jestli v šedesáti nebo v jednom nebo ve sto procentech pochopíte,

začnete to dělat a změní se to. Tohle je součástí jednoho celku, nesmíte to vidět jako dvě rozdílné věci.

Jak řešit problém se stavební firmou, pokud to nejde po dobrém: špatně provedené práce, reklamace, řešení trvá dva roky bez úspěchu.

Jde řešit úplně všechno. Nesmíte nitrem nikoho odmítat, oni jsou jací jsou. Já jsem nedávno zažila tohle s maminkou. Moje maminka vloni v září si pořídila nové lino. Byla na něj strašně pyšná. Když přijela Lucinka: „Lucinko, pojď se podívat!“ Ona bydlí v prvním patře, tak Lucinka vyběhla: „No babi, ty máš krásné lino!“ Teď si tak pochrochtávala. Přišel únor a najednou... Říkám: „Mami, co se ti tady děje?“ Na tom lino obrovská boule, ale to se zvedlo až do dvaceti centimetrů. To byste zakopli v noci, kdybyste šli na záchod. A teď moje maminka: „Co já budu dělat?“ Já říkám: „Mami, reklamuj to.“ „Ne, víš, co to je zase vyndávat nábytek.“ Teď to ego se bránilo, jak nechtělo. Tam bylo zapasovaný její ego. Takže začala na to nosit dřeva, hrnec s vodou tam vždycky stál: „Podívej, už je to rovné!“ Ale zase se to udělalo o metr dál... Říkám: „No, máš to rovný.“ A teď to pořád posunovala, pozor, čtyři měsíce posunovala hrnce. Já říkám: „Ty mami, kdyby ses už rozhodla, jeden den, jediný...“ A najednou jí to došlo. Tak se jednoho dne sebrala a šla do té firmy, kde jí to lino dělali. Když jí to lino dělali, tak jí na to ani nedali papír. To byla důležitá informace, což já jsem nevěděla, to si zařizuje ona sama. Ona ráda všechno zařizuje, všechno má pod palcem. Takže, pak se mi přiznala, že na to nemá papír, ale ten kluk tam si jí pamatoval. Tak jí dal dvě telefonní čísla na firmu, která to lino dělala. A ten pán samozřejmě vůbec nevolal a neozýval se... Takže já jsem si vzala to telefonní číslo a zavolala jsem tam. Ale pozor, vy si nesmíte o tom člověku myslet, že je špatný, pozor, to všechno, co dělá, to špatné, je jeho ego, ego tak chce, ono by tak chtělo mít ty věci na černo. Takže já bez odsudku, bez toho, že by mi to vadilo, já jsem viděla, že ta maminka se učí, kolik měsíců jenom tahala hrnec po lino, aby vyrovnala tu bouli, než se odhodlala k tomu, že tedy zasáhne, něco pro to udělá. Načež já jsem volala tomu pánovi, říkám mu: „Dobrý den, já jsme dcera paní Čermákové, a teď se jedná o to lino, které jste pokládal.“ A on říká: „Jo jo, já se vám ozvu. Já jsem teď v Praze na školení, já se vám ozvu příští týden ve čtvrtek.“ „Dobře.“ Ve čtvrtek nikdo nevolal, v pátek nikdo nevolal, v pondělí, v úterý nikdo nevolal. Takže já jsem ve středu zvedla telefon, volám tam a nikdo mi to nezvedl. Tak jsem napsala SMS: „Dobrý den (a teď jsem se představila), prosím vás, já jsem čekala na ten váš telefon, neozval jste se mi od čtvrtka až do dneška, to už jsou čtyři pracovní dny, budu ještě čekat týden, pokud se neozvete do konce toho týdne, budu to muset nahlásit na Českou obchodní inspekci, aby se přišli podívat, co se tady udělalo.“ Pozor, bez vyhrožování. To není vyhrožování, já jsem necítila žádné zlo, jenom jsem mu oznámila, co udělám. A ještě jsem mu napsala: „A doufám, že k tomu nebude muset dojít.“ Do minuty volal. „Já jsem vám volal.“ Já říkám: „Nevolal jste mi, v telefonu to nemám.“ „Jo volal.“ Já říkám: „Prosím vás, já se nechci dohadovat o tom, jestli jste volal nebo nevolal, já chci řešit lino.“ „Eee, já vám pošlu dva kluky.“ Druhý den volali dva úžasní kluci a říkají mi: „Poslyšte, my přijdeme v pátek.“ Já jsem jela někam sem na Moravu nebo na Rusavu a říkám: „Ale já v pátek odjíždím v deset hodin.“ „My přijdeme klidně ráno v sedm, v půl osmý, my přijdeme.“ Já říkám: „Dobře, tak přijďte

a chci vám říct prosím vás (oni říkali, že tam to asi nebylo podlepené, a že lepidlo bude vycházet asi na dva a půl tisíce), maminka je důchodkyně, neříkejte jí o tom, já vám to lepidlo zaplatím a ráda. Jo, ale chci, abyste jí dali i fakturu, aby všechno bylo hotový, minule jste jí...“ „Jo, jo, jo.“ Takže bylo domluveno, že mně si řeknou o peníze za to lepidlo. Hele, v půl desátý, já jsem balila auto na Rusavu, oni byli hotoví. Oni si sami vynesli nábytek, sami přinesli, zapojili baterii, všechno bylo podlepený, hotový, já jsem je chválila: „Vy už jste hotoví, tedy vy jste fakt šikovní kluci!“ A ten kluk přišel za mnou do kuchyně a říká: „Já vám chci něco říct. Já nechci za žádné lepidlo. To si šéf zasloužil. On tam měl takový zbytek v plechovce //smích//, to udělal on blbě! A nezlobíte se na nás?“ Já říkám: „To víte, že ne, vždyť jste to opravili, to je v pořádku.“ „Tak jo, když budete něco potřebovat, můžete se ozvat.“ Říkám: „Ano? Ráda se ozvu, dneska jste to odvedli dobře. A fakt to nechcete zaplatit?“ On: „Ne ne ne, to bude na naši režii, protože to jsme fakt podělali.“ A bylo to pryč. Vy smíte udělat bububu, když ta firma něco nedělá dobře, protože vy si zasloužíte fakt dobrou práci. Ale pozor, jenom bububu tělem jako maňáskem. Jakmile uvnitř cítíte odpory a zášti, ne, nic se nehne, namáháte se zbytečně, vy skutečně smíte pracovat, ale pozor, nitro musí být nehnuté.

Není snad nemoc informací, že někde nejsem v souladu se svým božstvím?

Ano, výborně.

Aby zdravotní problém odezněl, není tedy potřeba něco ve svém chování, myšlení změnit?

Výborně.

Opravdu stačí jen přijmout?

Ale vždyť se o tom bavíme celou dobu. Nemoc vzniká tím, že jste nepokorně něco odmítli. Když tohle víte a stále budete něco odmítat, tak pořád budete nemocní. Víte, jak vzniká nemoc? Když ve vašem těle, jako ve hmotě, chybí Bůh. Kdy vy jako Jany, Honzové, Jirkové, Zuzky, jako vaše těla a jména, si připadáte jako těla a jména a nepokorně nepřijímáte osud, který máte a nenalijete do sebe Boha, který tam patří – tehdy jste nemocní. Takže jestliže vím, že jsem nemocná, jsem ráda, že si mohu prohlédnout, co jsem v minulosti odmítla, protože každá čakra má svoje orgány, které jí tam pracují, jsem ráda, že mi nemoc říká, na čem mám ještě zapracovat. Ano, všechno je tady pravda, jenom je zapotřebí být pokorným a přijmout všechno, aby ta nemoc nevznikla. To je jediné, co se po vás chce, to je vlastně prevence. Proč odmítat něco v osudu, pak ta nemoc vznikne.

Jé, děkuji, děkuji, tady přišla taková krásná pochvala...

Má smysl klást otázku, zda Marie Magdalena byla totéž, jen v ženské verzi?

Nemá. Víte, my se vždycky vracíme v takových kruzích, protože vždycky přijde podobenství. My jsme skutečně sundávali Krista z kříže a byli jsme učeni. Je to vždycky

jen jiná hmota ve které to stejné božství přijde, nebo podobné, které vám přijde říct po určité časové době, kdy se část lidských těl a duší po určitých reinkarnačních kruzích zase vyvine do bodu, kdy jsou schopni pochopit víc. A teď tady planeta bude mít skutečně jenom tyhle duše, které se prožijí po ještě asi jedné až dvou generacích do stavu absolutního 5D.

Jak získat práci, která mě bude naplňovat a jak si zvýšit sebevědomí, děkuji.

Víte, to by bylo téma na velice dlouhé povídání, protože je sebevědomí – a sebevědomí. Každý z vás každý termín vnímá jinak. Za prvé máte dělat práci, která vás baví a naplňuje, ale když ji nemáte... Člověk se vždycky dostane kam má – a ten vývoj probíhá velice pomalu, musíte být skutečně trpěliví, protože Nadjá musí mít jistotu, že si to zasloužíte. Jestliže člověk nemá práci, která by ho naplňovala, ale potřebujete tady splnit své potřeby, to znamená: potřebujete jíst, potřebujete bydlet, potřebujete se do něčeho obléknout, máte třeba děti, takže byste měli být vděční za práci, která vás teď nenaplňuje, ale umožňuje vám alespoň naplnit vaše základní potřeby. Ten vděk – to je pokora. Jestliže vás něco baví a naplňuje a chtěli byste to, můžete pomalu paralelně vedle té práce začít tak pracovat. Anebo aspoň se tím bavit. Anebo skutečně jenom přispět někde k něčemu a zajímat se o to. Ale hlavně, skutečně krok za krokem přijímat v klidu věci – a ono vám to to božství umožní, když bude vědět, že budete ochotni cokoliv pro lidi udělat, v tom smyslu pomáhat, v tom dobrém smyslu, ale bez toho nátlaku.

Já ten život jsem měla tak úplně pokorný, aniž bych o tom věděla. Já jsem se narodila do zubařský rodiny. Maminka zubní sestra, tatínek zubní technik. Já jsem v té devítiletce měla samý jedničky bez nějakého úsilí, přesto jsem o sobě věděla, že moc inteligentní nejsem. Víte intelligence je něco jiného než moudrost. Moudrost je součet všech životů a zkušeností, které máte, to je gró. Intelligence je součástí DNA neboli role, kterou tady hraje, takže na té nemáte žádnou zásluhu. Říkat si: „Já mám dvě vysoký školy a ty máš hovno!“ To je taková blbost, která vás dožene, věřte tomu. A spousta lidí, kteří budou mít i několik vysokých škol, a jako lidé nebudou srovnání se svým egoismem, budou trpět, protože budou nešťastní – to je úplně o něčem jiném. Ale já jsem o sobě věděla, že vysokou školu nikdy studovat nebudu. Nicméně už na střední škole jsem se musela začít učit, a teď jsem se učit neuměla, protože v té devítiletce jsem na to dlabala, bylo to takové těžší pro mne, pak už jsem musela zabrat. Nicméně, já jsem chtěla jít na střední školu. Pro všechno jsem měla stejný průměrný talent, nic vyhraněného. Takže když přišlo k rozhodování kam dál, tak jsem říkala, že půjdu tam, kam jdou mé kamarádky, to je logické u té holky. Holky šly na gympl, protože chtěly studovat, tak říkám: „Půjdu na gympl.“ A můj táta řekl: „Ne, ne, ty půjdeš na odbornou střední školu.“ Ptal se, co bych chtěla dělat. „Já bych se chtěla starat o lidi, tak já budu třeba zdravotní sestra, to by mne bavilo.“ A on zasáhl: „Ne, ne, to je blbost. Ty budeš mít jednu děti a budeš mít noční.“ Tak jsem si říkala: „No jo, to je pravda. To by asi fakt vadilo, to bych neuměla střídat ten biorytmus. Tak co já budu dělat?“ „Tak budeš dělat zuby jako my.“ Celý život takhle za mě někdo jakoby rozhodoval, a fakt se to jenom určovalo, dokonce pak táta chtěl, to jsem už někde vyprávěla, abych šla studovat

vysokou, protože to byl jeho nenaplněný sen. Jenže já jsem věděla, že to nejde. A Nadjá to taky vědělo, protože věděli, že tam bych nikdy nemohla odejít do pouště. Víte, já teď dvacet dva let budu sedět sama v suterénu ve sklepě v laborce, to je fakt poušť. V té samotě naleznete toho Boha až když projdete chaosem toho života. Vezměte si, kdybych byla zubní doktorkou: tam jsou pacienti, sestra, uklízečky, teď různí lidé, telefony, to nemáte nikdy klid. Takže Nadjá vědělo, že ne, právě proto mi zvolili do těla takovou inteligenci, která by na tu vysokou nestačila. Já to o sobě věděla. Jenže tatínek měl velké oči. Já zase pokorná: „Tak jo, tak já to zkusím.“ Teď jsem se modlila, abych se tam nedostala v tom smyslu jako – ty jo, to bude ostuda. Tak přinejhorším mě při té anatomii v tom druhém semestru vyhodí, až zjistí, že to neudělám. Tak jo. Ti mí rodiče si budou muset zvyknout. Nicméně, zkoušky jsem udělala, ale napsali mi, že mám odborné vzdělání a pro velký počet uchazečů že mě nepřijmou. Tak jsem si říkala: „Splnila jsem pokorně, co jsem měla, jdu dělat.“ Jenže za rok můj tatínek znovu psí oči: „Zkusíš to ještě jednou, vid’.“ Tak jo, když to chceš. Zase mi napsali, že mě nevzali, tak jsem si říkala, že už mám splněno. Jenže táta potřetí psí oči. A to už tedy Nadjá toho taky mělo dost, takže to byla taková mela. Já si pamatuji, v Kateřinské ulici, já jsem udělala testy, pak jsme šli na ústní a ten profesor mi dal takovou jednoduchou otázku, úplně jednoduchou – a já měla úplné okno. Tam bylo bílo, tam nebylo napsáno vůbec nic, jenom bílá barva... A teď bylo vidět: on, asi jsem mu byla ze začátku sympatická, proto mi dal tak lehkou otázku, jak si o mně mění mínění, tak jako – takové střevo sem chce dělat zuby? Tak jsem se zvedla, říkám: „Na shledanou.“ Jak jsem sáhla na tu kliku od těch dveří, všechno jako když vám zpátky nalijí do té hlavy – ale už bylo pozdě, že ano. Jenže, já jak jsem zavřela ty dveře a opřela jsem se o ně, tak jsem si uvědomila, jak obrovská pomoc mi přišla. Říkám: „Ty jsi dokonalý!“ Takže přišlo, že mě nevzali, protože jsem to neudělala – a táta už měl dost, už to nikdy po mně nechtěl. Takže vidíte, jak se to krásně samo stane. Věřte mi, ať se snažíte s vlastní vůlí člověka jak chcete, když to nemá být, tak to nebude a naopak. Fakt, je to tak. To jsou věci, které člověk musí prožít, aby věděl, že existují.

Tady je ještě otázka, jak si zvýšit sebevědomí. Víte, všichni jsme stejní. Jsme součástí jednoho Božího těla a to tělo má rozdělené úkoly. Já jsem měla obrovsky pracovitě a dokonalé rodiče, protože já jsem byla takovou duší, že bych se toulala někde obrovsky nahoře a oni mě potřebovali přitáhnout k dokonalosti tady, pracovně. A teď se jim narodilo lehce nadprůměrné dítě, aby tam nebylo riziko toho, že budu pyšná, že něco umím. Já jsem vůbec nevěděla o pýše, já jsem nebyla ctižádostivá, tam mi tohle všechno chybělo, to už jsem si přinesla z minulosti. Vy se máte sice chovat, jakoby jste byli ctižádostiví, ale jenom v usilovnosti práce pro druhé, to jsem vždycky měla. Ale sama pro sebe? Já jsem vůbec nerozuměla, proč jsme jako děti třeba soutěžily. K čemu? Já mám být první? To bylo takové divné. Já jsem nikdy nechtěla vyhrát. Já jsem si tam s nimi odšlapala něco, nebo odházela něco, ale to bylo všechno, že se něco dělo, ale jinak ne. Nicméně tohle bylo i velkou zkouškou vzájemně – i pro moje rodiče, protože najednou, oni oba dva dokonalí: táta když sáhl na zuby, kdybyste viděli ty práce, to byly ražené zlaté skelety, to cvaklo – a ten člověk vypadal, že se tak narodil. To bylo neuvěřitelné, jak on uměl dělat věci. Maminka taky: ti doktoři chtěli, aby jenom ona dělala u nich, protože ona jim složila i vrtáčky v těch Petriho miskách přesně tak, aby

viděli jenom ty hlavičky, jak vypadají, a sáhli si tam pinzetou. Jinak tam byl rozhozený chaos, to hledali půl hodiny – to zdržuje tu práci. Maminka zkrátka byla neuvěřitelná. Oba, ve všem. A teď dostali dítě, které bylo lehce nadprůměrné. A já, pozor, a teď si vzpomeňte na to sebevědomí, já jsem si o sobě nikdy nemyslela, že jsem špatná, já jsem věděla, že já jsem dostala dar do určité míry něco umět a že svým úsilím chci jim to vytvořit, ale ono to nejde – takže já jsem věděla, že já jsem pro to udělala všechno. A teď bylo na nich, jestli se za mě budou stydět, nebo ne, to už byl jejich problém. Tohle je důležité vědět, že vy každý máte míru, kterou máte nastavenou v DNA: proč si o sobě myslet, že jsem špatný. Vy jste všichni dobří, vzpomeňte si na Krista – jsem, jaký jsem – právě proto, že kdybyste všichni byli dokonalí, tak byste se pletli jeden druhému pod ruku. Takhle se vzájemně potřebujete, podle míry toho, co umíte a co neumíte. Je to obrovsky dokonalé.

Mám se dobře. //Smích// Ivanko, jak se máš?

Tak mám se dobře, mám se báječně.

Řeším tři roky alternativními metodami silné menstruační krvácení, myom, dva centimetry. Jak poznat, že už mám podstoupit odstranění dělohy? Bude to splacení dluhu?

Poslyšte, jestliže je tam myom, zaplaťpánbu za to, že myom, je vidět, že jste měla nějakou vztahovku, musela bych si sáhnout, jak časově vzdáleně, protože to je ústrojí, které se týká pohlavního života nebo také mateřského života, je to záležitost buď s partnery nebo s dětmi. A teď nevím, jestli situačně, samozřejmě nesahala jsem na vás, nebo konkrétně do hmoty. Nicméně když odbouráte tu vztahovku – všichni lidé ve vašem životě vám přesně udělali to, co vám udělat měli, abyste zjistila, jak zareagujete, jestli vám to vadí nebo nevadí. Když to udělali, bylo to tam, tak jste zjistila, že vám to vadí, ale vám to vadit nemá, dneska k tomu ty informace už přišly – vyčistěte si vztahovku. To znamená: odpusťte všem lidem, co vám udělali v partnerství nebo ve vztahu se synem nebo se dcerou, mohou tam být také i rodiče. Jestliže tohle vyčistíte, pak klidně běžte na operaci. Věřte mi, že ten, kdo nemá vyčištěné zpětné vazby, to znamená, nepochopil věci, ještě odmítá něco, ten když půjde na operaci, tak i ten doktor, i v tom doktorovi je božství – a ta operace se nepovede. Ale i naopak, ona se povede tehdy, když to máte vyčištěné. Ono je dobré si to vyčistit i pro váš budoucí život, protože když nemáte vyčištěné vztahy, ty vztahy se potom opakují, jsou podobné, dějí se tam podobné věci, protože vám nedošlo, že to, co se dělo v minulosti, bylo pro vás božské a potřebovala jste to.

Mám migrénu a léky, které pomáhají, přijímám tuto nemoc. Mám si projít tu bolest a nepoužívat léky, berličky, jak říkáte?

I léky jsou Bůh, kdybych je neměl mít, tak bych je nedostal, že.

A ještě jednu otázku. V Brně jste mi říkala, že byste si na mě musela sáhnout, můžete si na mě sáhnout.

Ted' se mi vybavilo, nedávno mi psal jeden muž: „Co kdybych si sáhnul já na vás?
//Smích// Nepomohlo by mi to?“//Smích//

Protože jsme Jednota a můžete si na mě kdykoliv sáhnout, stačí vám můj email nebo se musíme spojit na Skype?

Ano. Stačí email, já bych vám pak napsala odpověď taky přes email, tam bych udělala rozbor, jaký jsem tam našla časový zápis, když ho najdu. Někdy se ten čas otevře, někdy ne. Prosím vás, už jsem o tom dneska ale mluvila, že ty léky si klidně můžete vzít, když tu bolest nevydržíte, když je to extrémní. Některé ty bolesti jsou fakt strašné, akorát se to pak roztahuje trošičku do budoucnosti.

Já sama jsem měla kamarádku, která měla od dětství obrovské migrény. A bylo to obrovským odmítnutím. V osmi letech se jí rozváděli rodiče. Ona nic netušila, že se rozvedli. A ten den jí bylo sděleno, to bylo o prázdninách, v srpnu, že se s maminkou stěhuje dvě stě kilometrům jinam, do jiného města, ošklivého města, které neznala. A ta maminka ještě navíc začala v tu dobu pít, protože neunesla ten rozchod. Takže tam se to odehrálo ze dne na den, to byl strašný šok a ona pak celý život trpěla migrénami. Ted' už je to lepší, ted' už je to nejhorší pryč, ale přece jenom ještě nějaké známky, alespoň mírné bolesti, tam jsou. Takže těchto věcí se většinou týkají, aniž byste si to uvědomovali. Stačí, když si na toho člověka, nebo na tu událost, podvědomě něčím vzpomenete: melodie, když půjdete po ulici, nebo stejný stav... Ona třeba říkala, že se to dozvěděla odpoledne, když se vzbudila. Ona pak, když si šla lehnout a takzvaně se přespala, už to cítila, otevřela oči po obědě v sobotu nebo v neděli, a už věděla, že to jede, stejná situace, která tam byla, to rozehrávala.

Takže mi napište a já vám udělám ten rozbor. Jenom prosím vás vydržte. Já přes týden hodně pracuji, tak ted' už je to lepší, ted' už asi do půl jedenácté, to už jde, ale přece jenom hodně, já pak jezdím. Tak vydržte nějaký čas.

Děkuji, změnila jste mi život.

Dobře. Prosím vás, ale napište mi, že jsem vám ten rozbor slíbila – do předmětu.

Zajímala by mě důležitost svěcení nebo nesvěcení jednoho dne, jak si myslí všechny církve, sobota nebo neděle, jak je psáno v bibli. Je to také jedno z desatera přikázání, pořád v tom nemám jasno, i Ježíš to zdůraznil. Děkuji za vše. Karel.

Karle, podívejte se, pravidla pro minulé dvoutisíciletí byla trošku jiná. Přestože Ježíš přinesl informace pro pátou dimenzi v předstihu, to se vždycky dělá, tak přece jenom se muselo vždycky všechno upravit. Tak i ta bible byla psaná, že tam byly náznaky páté dimenze, vždycky té pokračující třídy, ale bylo tam všechno, co se týkalo třetí dimenze. Je pravda, že vy si skutečně, v uvozovkách, máte odpočinout. Ona je v tom de facto i informace vašeho čakerního systému, protože sedmá čakra to už je skutečně odpočinek, to je ten sedmý den. Vy obrovsky pracujete až sem do šesté úrovně, kde se vám vlastně otevře třetí oko. A člověk je stvořený, skutečně, až když se překlene do božství, pak už si vás převezme otec, v tomhle je návaznost na to, abyste pochopili. My

lidé jsme to pochopili ale tak, a využilo se toho tak, abyste odpočívali. Je pravda, že byste odpočívat minimálně jeden den v týdnu měli. Ale není hříchem zase až to přehnat. Uvědomte si, že třeba Židé, kteří jsou až dogmatictí – to je taková ta větev, která tam je – ti nesmí rozsvítit ani světlo, ti zkrátka nesmí ten den dělat nic, to už je fanatismus.

Ten národ byl úžasný, on byl skutečně posvěcený, ale pozor, tak jako člověk, který dostane něco navíc, oni mají navíc věci, jsou fajn, a věřte mi, že přesto, že nemáte někdo prokázáno, že v sobě to židovství máte, máme ho všichni, protože my se všichni prolínáme, je to ve všech. Jste jeden organismus, jak nechcete být spojeni? Já, přestože taky nemám v sobě tohle prokázané, já ho tam cítím, v dálce ho cítím. A můj muž dokonce, ten by mohl i toho Žida zahrát, ano, přestože také tam nikde nic nemá. To tak zkrátka je. Oni nejsou ani nic víc, ani nic méně. Ale jako národ, pozor, toho někteří jedinci zneužili, tak jako máte člověka, který něco vyvede, tak i národ potom sám sebe odstrčil do určitých mezí, kdy byl pak takzvaně odměňován. To je skutečně i karma, existuje i karma národa, karma rodiny, karma města, karma planety. To jsou zkrátka osudové fáze, které si musíte prožít. A teď si vezměte, že v některém tom životě budete součástí tohoto národa, to je strašně důležité.

Teď jsem si vzpomněla, když mluvím o těchto věcech, že před přednáškou, nebo před dotazy přišla Sylva, že se tady někdo ptal na romskou otázku. Prosím vás, vy nejste zodpovědní za to, co udělá buď město nebo stát, vy jste zodpovědní vždycky sami za sebe. A vězte, že každý z nás jsme se rodili do různých stavů. A že to, co odsoudíte, to si znovu prožijete, nebo se to k vám přitáhne. Ne. Ten člověk se narodil do etnické skupiny, do takové, v jaké se narodil, je to jeho karma – a vy nemáte právo ho za to soudit – on se narodil do určité kultury, má to nastaveno v DNA. Když budete pohlížet nestranně – já jsem měla mezi Romy velmi mnoho přátel a v dětském světě mnoho kamarádů, vždycky jsem je měla ráda, my jsme dokonce měli i sousedy, a v životě jsem nikdy s nikým neměla problém. Ale může se stát, že ten problém tam je – ten člověk za to nemůže, zrovna tak jako vedle sebe můžete mít člověka, který je pro nás takzvaně bílý a bude mít ty samé povahové vlastnosti, jako by mohl mít Rom. Tady vždycky „posuzujte“ jenom člověka jako člověka – podle toho, co umí a neumí, a ne podle toho, do jaké „kožní“ skupiny zapadá, a posuzuje se, to je nesmysl, to je skutečně rasistická otázka. Pozor, může být i obrácená.

Já si pamatuji na jednu reakci mého druhého partnera, Rom mi chtěl ukrást kola z auta. To bylo neuvěřitelné, to jsem vám asi nikdy nevyprávěla, já jsem se bavila ohromně. Jednou mi volal známý a říká: „Prosím tě, tchán s tchýní sem jedou vždycky sto kilometrů. A vždycky mému tchánovi u nás na silnici někdo buď ulomí zrcátko nebo mu auto objedne korunou, oni už jsou důchodci, nemůžou si u tebe na dvoře nechat to auto?“ Říkám: „Hele u nás se nekrade. Dej si sem to auto.“ Já mám totiž takový pás vedle baráku, tam je garáž nahoře. Říkám: „Ale já potřebuji jezdit s autem, protože musím vozit otisky do Duchcova, takže dej si auto na ten týden do garáže a já si ho nechám před garáží, není problém.“ A hned první noc, já jsem si ten den vyměnila gumy za nové, to auto bylo vedle baráku, mě by ukradli v noci i s postelí, to bylo v létě, měli jsme otevřené okno, ale byla zatažená roleta ve špaletových oknech, mě najednou

vzbudilo to, že slyším Jirku. Bylo rozsvíceno v obývacím, pes se bál, my jsme měli malinkého pejska, ona ta Betka ohromně blafala, ale když se bála, tak seděla na místě a dělala baf, baf, jako kvočna. A teď mě vzbudilo, jak venku slyším Jirkův hlas, někdo druhý tam křičel, Bětka dělala baf, baf. Říkám si: „Co se děje?“ Tak jsem vylezla ven a vidím Jirku v trenkách, to bylo vedro, neměl ani vršek, otevřené dveře, vedle mého auta byly už opřené poklice o barák a náradí, jak si to tam připravovali dva Romové, byli malincí, asi metr šedesát, a ten Jirka byl dvoumetrový. A teď ten Jirka: „Hele, vypadněte!“ A teď jim dával kapky. Já říkám: „Jirko, co se děje?“ „Prosím tě, oni ti chtěli ukrást kola! A padejte, nebo si to s vámi vyřídím!“ A najednou jeden z nich, byl takový načepýřený jako kohout, a tam jsem zažila rasismus z druhé strany, protože on mu říkal: „Ty, ty, ty velká bílá hnusná smradlavá kryso!“ To je něco pro mě, abych se fakt chechtala. A teď ten druhý říkal: „Pojď ty vole, nebo tě zabije, podívej se na něj, jak je velký!“ A on byl tak zaslepený, on se vám svlékl, odhodil boty, sundal si triko a takový pěstičky jako malý mraveneček nastavil. Jirka už se vracel, když zaslechl tu bílou krysu – a teď už se otáčel... Já říkám: „Jirko, vrať se, vrať se, nebo mu něco uděláš a ještě si půjdeš sednout, neblbni.“ Ale ten Jirka jenom šel a udělal plesk – dal mu facku. Ten Rom se rozplácl, ten druhý mu sebral trenky a šup, skočili oba do auta a zmizeli. No mně se tedy ulevilo, že se zvedl. Já říkám: „Ty Jirko, kdybys mu něco udělal...“ „On si to zasloužil!“ Já říkám: „Prosím tě, vykašli se na takové věci, to nejde!“ „Slyšela jsi, co říkal?“ Já říkám: „Ano, ale prosím tě, můžeš se nad to povznést.“ A tam jsem zažila ten rasismus i z druhé strany. On je skutečně rasismus po celém světě, ale je to fakt jenom egoismus, kdy bojují mezi sebou ty soupeřící strany, které jsou různě zraněné. Prosím vás, nezúčastněte se toho nitrem, každý z vás jste zodpovědní za to, co jste. Existují mezi „bílými“ negativní duše, které ještě neprošly, neodložily, nemohou za to. Když budete soucitní, tyhle duše se vás, ať jsou černé nebo bílé, nevšimnou. Bohužel ty zákony, které tady jsou, nebudete dělat vy, bude to dělat vždycky vláda, která je přesně stanovená i na to, co se tady má prožívat, a co ne. Ne vždycky všechno je správné, ale už jsem řekla před chvílí, že jsou i karmy národů, karmy etnických skupin. Vždycky je tam co se učit. Nezasahujte do toho odsudkem ani kritikou, je to zbytečné, někde by vás to chytilo, třeba nečekaně na ulici. Věřte mi, ti lidé si vás pak nevšimnou, vy budete pro ně inertní, neviditelní.

Zajímá mě váš názor na ayahuasca. Je to odvar z liány používaný u rituálu, rozšiřuje vědomí, pomáhá dosáhnout různých mystických stavů. Co za energii za tím je, protože hloubka a síla v těchto změněných stavech je mimo mé chápání.

Ano, já vím, co je to ayahuasca. Já jsem četla kdysi dávno, je to asi patnáct let zpátky, knihu od Jiřího Kuchaře, bylo to velice zajímavé. Takže oni tvrdí, že tedy droga to není. Samozřejmě je to chemikálie, která vám pomůže se rozložit jakoby v tom vědomí a zase se složit, pak už ten svět vidíte jakoby jinak. Ale zase, je to pomocná látka, není to vaše úsilí toho vývoje. K těmhle věcem vždycky člověk dospěje v určité fázi vývoje, aby si zakusil, že něco takového je, už jsem o tom mluvila. Napřed se člověk, a je to běžné, s ničím nesetká a nic si nepamatuje, a pak se najednou dostane k informacím a začne hledat. A protože člověk si myslí, že může udělat chybu, a nechce ji udělat, tak začne

dělat různé hokusy pokusy a testy. A tohle patří do téhle vrstvy těchhle hokusů pokusů. Tohle je také v šamanství, které je většinou v Jižní Americe nebo v Africe hodně rozsáhlé. Tohle konkrétně patří do Jižní Ameriky, je to druh liány.

V další fázi vývoje ten člověk už přijde na víru, něčemu věří, ale to ještě není vědění. A zase po určitých úsecích, kdy má víru, ale ještě si není jistý, jenom v něco věří, pak se prožije, když sám je morální a pracuje na své vlastní morálce, pozor, vy nemůžete změnit morálku světa, vy můžete změnit jenom svoji, ale tou se prolnete do vědění. Já bych si netroufla, i kdyby o tom milion lidí nevědělo, i kdybych měla jistotu, že se to nikdo nedozví, já bych neudělala nikdy nic nemorálního. Pouze snad tehdy, když bych věděla, že třeba teď někomu zachráním život v tom smyslu, že teď to v té situaci tady tak je. Zkuste si představit, já bych třeba nešla na červenou přes silnici, protože bych věděla, že bych někomu mohla zkomplikovat život, že by mě někdo mohl zajet, učinila bych někoho nešťastným, ale když uvidím, že tamhle najednou běží dítě přes chodník a někomu uteklo, třeba dvouleté, tak bych se rozhlédla a běžela bych, abych ho odchytila, to by udělal každý člověk, se tam nachomýtnete ve stavu, kdy to je – a tehdy bych na tu červenou klidně běžela, a zase, dávala bych si pozor, abych někoho neohrozila. Je to taková ta morálka, kdy víte, že neuděláte nic špatného proto, abyste nikomu neublížili ve stavu jakoby i odrazu zpětně. Tady zkrátka žijete pro celek. A to je důležité.

Ale jinak je to jenom de facto chemikálie, která vám ujasní, že tu existují, jsou ještě i jiné dimenzní stavy. Ale věřte mi, že trvalou duchovní prací a životem tak, jak máte a osudem nastaveným, vy se k tomu dostanete jednou sami bez jakýchkoliv pomocných berliček. To je jedna z berliček. Je to to samé jako drogy. Ke drogám se člověk dostane, když je pesimistický, když chce něco jiného než je, a považuje tady ten svět za špatný, když je rozladěný... Je jedno, jestli je to droga jako droga, nebo alkohol, nebo jakákoliv jiná závislost – třeba závislost na automatech. Tím rozladěním světem člověk hledá, aby se nenudil, tak se na něco upne a získá si na to psychickou závislost. To je vždycky v té jedničce, když se mu tady nelíbí, a pak je vlastně závislý na tom bavení se nebo změně. Ale pozor, to nejsou trvalé věci. Moje vědomí je v takovém stavu, jako kdybych vzala drogu, ale já už ji nemusím platit, já už nemusím nic kupovat, ona je trvalá, přítomná, nikdy o ni nemůžu přijít – je to výsledek mé usilovné „práce,“ neboli jenom prožitím mých minulých životů – pochopení a odložení egoismu. Tohle je nejvyšší stav, který tady na planetě vlastně de facto jde dosáhnout. A teď vás bude hodně, když si tohle uvědomíte. Ještě na to máte dost dlouhý čas.

Míša: Proč mě otravuje můj spolužák, když mu nic nedělám.

Míšo, on tě otravuje proto, aby tě vyzkoušel. A věř mi, že když to vydržíš a vnitřně, postojem, mu to nebudeš mít za zlé – uvědom si, že to je vlastně tvoje odmítání toho spolužáka, ale on je jaký je, on za to nemůže a kolikrát je třeba vychovávaný v rodině, kde něčím trpí a možná tě otravuje proto, že jsi mu děsně sympatický, zkus to brát z té lepší stránky a uvidíš, že i ten spolužák se začne chovat jinak. Já jsem to zažila s mými vnoučaty a konec konců i s mými dětmi, to bylo neuvěřitelné. A pak se děly i věci, nad kterými i ony kroutily hlavou. A stalo se nám to mnohokrát, ano, mnohokrát, kdy se

musíš naučit, že vlastně z toho světa ti přijde to, co tam vložíš. Zkus se na něho jednou usmát a říct mu: „Hele, nechceš to řešit nějak jinak?“ Nevím taky, co ti dělá, že ano. Domluvit se s ním nějak. Musíš mu dát najevo, že se na něj nezlobíš, že by si s ním třeba i kamarádil, ale že by na tom musel zapracovat, aby nebyl tak otravný.

Míša: On mně otravuje už jen málo...

No výborně, tak už tě vlastně neotravuje, vid'. Jenom někdy. Tak to je dobré, když jenom někdy...

Když říkáte, že Bůh vás v noci vzbudil, či andělé vám řekli, vnímám to tak, že máte stoprocentní vedení. Můžete prosím říci, jak tyto energie, či bytosti vnímáte?

Ono je to různé. Buď slyším vyloženě hlas nitra nebo jsou to vize – to jsou vize, kterým vždycky rozumíte, vaše Nadjá ví, že to, co vám promítne, že tomu budete rozumět, protože ono je vy. Ten Bůh ve vás je vaše Nadjá, to jste vlastně vy. Vy jste ten Bůh, ta Ivana to ale samozřejmě zapomene. Ale dopředu, když potom vám to Nadjá promítne, co vám chce říct – já jsem třeba před patnácti lety měla být dovedena k mému skutečnému muži, konečně, já jsem od dětství věděla, že na něj budu čekat čtyřicet let, velmi dlouho, a konečně, když měl přijít, tak se děly věci. A teď moje Nadjá v noci, když jsem pracovala, tak mě tlačilo k tomu, abych jela za jedním černým mágem, který bydlel blízko Teplic. A já jsem věděla – proč bych tam měla chodit? Já jsem ho varovala, toho člověka, aby nedělal věci, které dělal, aby si nebral peníze za léčení a neměl vysoké sumy a nebyl namyšlený. On mi nerozuměl a já nerozuměla jemu. Proč byste tam jezdili, že ano, když nesouhlasíte, nerezonujete, nicméně, pro mě ten člověk nikdy nebyl špatný. Ale najednou mě Nadjá tlačilo: „Jeď za ním!“ Já jsem si asi tři měsíce připadala jako schizofrenik, protože Nadjá řeklo: „Běž za ním!“ A já: „No nejedu, proč bych tam jela?“ A když už Nadjá vědělo, že se čas krátí, kdy byl interval otevřený pro to, abych byla dovedena za mým mužem do jednoho vysokohorského městečka na Karlovarsku, tak zkrátka jednou v neděli ráno jsem se vzbudila, šla jsem na záchod, a ještě jsem věděla, že můžu hodinu spát – a to je stav blaženosti, když jste spokojení. Tak jsem se tak zavrtala do té postele, přikryla jsem se a říkám: „Tak budu ještě odpočívat, mám hodinu“. A přišla vize. Jela jsem tady k tomu mágovi, jedu do kopce v horách, navařeno, takový černý hrnec vezu, byl v něm guláš, protože v tu dobu já jsem ho varovala, aby si od lidí nebral peníze, ale on to neudělal, takže ti lidé mu přestali chodit. Byl úplně bez jídla, ustříhli mu elektřinu, neměl co jíst, takže já mu tam vezla navařený guláš. Přijedu tam, guláš v ruce, zazvonila jsem... A ten dům vypadal jako ten dům, co byl tady. Ale pozor, to bylo půl roku před tím, než se moje dcera seznámila se svým budoucím mužem ve Francii. O Francii jsme nevěděli ještě nic. A já jsem zazvonila, on otevřel dveře a teď jsem žasla, on tady byl jediný jakoby masitý a já taky, ale jakmile jsem vkročila dovnitř, tak na mě narostly šaty z 19. století, já jsem v téhle době žila v Paříži a byla jsem operní zpěvačkou, vkročila jsem tam a on říká: „A teď ti představím spoustu bytostí.“ A teď tam byly takové průhledné bytosti a říkaly: „Jé, my na tebe čekáme takovou dobu, konečně jsi přišla.“ On mě představoval. Já jsem jim pak zpívala na schodech, byl to takový dům s rozdvojeným schodištěm, byly tam takové ty rodinné portréty. Já jsem si najednou všimla, že on začal kulhat na pravou kyčel. A

říkám mu: „Co ti je?“ A on: „Ale, nějak mě bolí pravá kyčel.“ A nic. Pak jsem zase chvilku zpívala, pak jsem si šla na dvorek odpočinout. A jak jsem otevřela, on tam má takový dvorek, kde je samá kopřiva a bezinky, tam byla fakt Paříž. Já jsem věděla, že za rohem je divadlo ve kterém zpívám, všechno jsem tam znala. Chvilku jsem se procházela, zase jsem vlezla dovnitř, a pozor, on byl pořád menší a menší a menší, až byl takový jakoby uschlý, jako když máte dlouho na míse pomeranč, já jsem ho potom jako malé dítě takto vysadila na houpací křeslo, a on takto jakoby umřel... Já jsem se vzbudila, a teď jsem věděla, že tam musím jet, že on mě dovede někam, kde na mě někdo čeká a je to velice důležité, ale že potom pro mě umře. Ještě jednu věc jsem vám neřekla. Já od třinácti let znám jméno toho města, kde jednou budu žít, až moje maminka nebude. A teď přeskočím. Já jsem věděla, že skutečně za ním musím jet, že je to důležité, protože Nadjá už nemohlo čekat, já jsem vlastně vzdorovala tomu impulzu. Takže druhý den jsem uvařila guláš do toho černého hrnce, já jsem se musela smát, já jsem řídila embéčko a vedle mě byl ten guláš, přesně jak v té vizi. Představte si, já tam přijdu, zazvonila jsem, první šok jsem zažila, když otevřel dveře, protože on kulhal na pravou nohu a odpověděl mi úplně stejně – já říkám: „Co ti je?“ A on: „Ale, nějak mě bolí pravá kyčel.“ Já jsem věděla, že jsem na správném místě. Pozor, mně bylo čtyřicet, a tu informaci o tom přemístění do toho města jsem měla od třinácti let, si to spočítejte, kolik je to let, obrovské množství let – dvacet sedm let. A teď jsem šla za ním, on bydlí v prvním patře, dokulhal tam a říká: „Jdu udělat čaj nebo kafe.“ Já říkám: „Udělej mi čaj.“ A teď šel do té kuchyňky. Já jsem si sedla na kraj sedačky a teď jsem čekala... Já jsem věděla, že teď se dozvím něco, na co čekám celý život... A najednou se otevřely dveře, on nesl ten tácek a říká: „Tys tady dlouho nebyla, takové tři měsíce.“ Hele, celou dobu, co mě to tam honilo, tak už to v té hlavě měl. Říká: „Hele, co děláš o víkend?“ Já říkám: „Nic. Jirka staví, holky jsou u táty, nepotřebuji dělat nic. Děje se něco?“ On říká: „No, víš, já bych tě seznámil s jednou úžasnou ženskou, je to mystička, a ona je velice zajímavá, to se ti bude líbit. A pojedeme čtyři: já, ty, jedna bylinkářka z Ústí (ta byla výborná, ta byla super, ta Magda) a ještě houslista, on veze housle. A můžeme tam udělat takové sezení u ohně.“ Já říkám: „No výborně, tak jedu, ale ty jsi neřekl kam.“ A on řekl jméno toho města, na které já jsem dvacet sedm let čekala. Já jsem věděla, že na to čekám celý život. My jsme tam potom skutečně jeli. Já jsem pak navštěvovala tu paní – a za další tři měsíce jsem se u ní seznámila s mým budoucím mužem. Když jsme se viděli, mně blikal, jako když vidíte stroboskop – jste na diskotéce a teď vidíte jenom jak skáče, jak to bliká, on mě blikal, aby to Nadjá mělo jistotu, že ho nepřehlédnu //Smích//, byl jako opice na stromě, tak se pohyboval. To bylo úžasné, my jsme se jenom objali a drželi jsme se. On mě dokonce viděl osmnáct let před tím, já jeho čtrnáct let, to jsme se zahlídli. Já jsem prožívala v tu dobu obrovsky těžké chvíle v manželství a v jedné chvíli, kdy jsem vydržela neudělat žádnou emoci v hodně těžké situaci, tak mě odměnilo Nadjá, když mi ukázalo toho člověka, kterého tam mám jako třešničku na dortu. Takže vždycky ta pokora je pak odměněná, věřte mi, ale musíte to dělat bez touhy po té odměně. To je všechno, co se po vás chce. Zapomenout na sebe.

Teď se hodně mluví o zdravé výživě. Které přírodní potraviny jsou podle tebe pro tělo zdravé a přínosné? A je dobré je tělu podávat? Aloe vera, konopné semínko, rybí tuk, mandle, med, citron, zázvor a jiné.

Všechny jsou dobré, věřte mi. Víte, planeta tady má skutečně hodně věcí dobrých. Hodně si i mixujte zelený špenát, zelené listy s chlorofylem, třeba s mangem, střídejte to, dejte si do toho vodu, udělejte si takové pití, přidejte banán, ten ztlumí tu chuť toho zeleného, měňte si ještě to ovoce. Popíjejte to denně. Za prvé: tělo s tím nemá práci. Za druhé: molekula chlorofylu je podobná krevní buňce vašeho těla a tělo si umí doplňovat stavební látky své hmoty za fyto látky, které tady jsou. Jezte hodně procent živé stravy, fakt je to výborné, protože vaše tělo je živé. Všechny anorganické látky mají jinou stavební strukturu a to tělo je vylučuje nebo si je ukládá do odpadu, protože ono si s nimi neví rady, to už je také známé. Klidně si jezte maso, když na něj máte chuť. Já to s masem nepřeháním, ale jím ho, dokud to samo neodpadne. Takže není problém, když cítíte, že vám nechutná, klidně ho nejezte, ale doplňujte si bílkoviny jinou cestou: přes fazole a různé luštěniny a jiné látky, přes tofu, přes tvarohy, pokud nebudete mít nějaké reakce na mléčné výrobky, to už musíte vědět vy. Všechna semena jsou výborná, ale pozor na ně ve větším množství, obsahují velké množství tuků, které by vás zase zahlcovaly. Konopné semínko je výborné, lněné semínko je výborné, otruby ve všech fázích jsou výborné, ty se taky dají přidávat, nebo pšeničné klíčky. Všechny potraviny, které jsou naklíčené, jsou výborné, protože semeno samo o sobě než se rozroste potřebuje obrovský start, a ty látky, které tam jsou, tak ty startují skutečně všechny děje – a vaše tělo je dokáže zpracovat. Teď se přichází na tyto informace, záměrně nezávisle, to je paralelní, protože vy máte ta těla mít silná, pevná a zdravá. A vy je mít budete. Samozřejmě hlídejte si psychiku, ta je nejdůležitější. Tohle už je jenom doladění vašeho už zdravého těla, to je důležité vědět, když budete žít zdravě potravinově a budete dělat bloky v psychice, nebude vám to nic platné.

Trápí mě myšlenka na jídlo, jím až večer, až děti usnou, vše musím mít pod kontrolou, pohyb, stravu. Co mi to má říct? Léčila jsem se rok na anorexii, bulimii.

Hm, tam bude něco z minulosti. Zkuste se podívat směrem do své minulosti na někoho z rodiny. Někdy se stává, že třeba matka se nemá ráda, nebo se považuje za silnou, nebo se hodnotí. Nebo se vám to nelíbí, tak nechcete tak vypadat. To je odmítnutí někoho v minulosti. Tohle je strašně důležité vědět. Víte, uvědomte si, že tihle lidé ale projevují egoismus, oni se nepřijímají takoví, jací jsou. Ta anorexie, bulimie je strašně závadná, je to projev silného egoismu, ale vy nejste to tělo, to tělo je jenom domeček, já se nemohu považovat za tlustou. Pozor, odmítáním sama sebe, že jsem nějaká tlustá se vytváří stres, co dělá pak tělo: zkuste si představit, už je to prokázané, že tělo ve stresu ukládá víc do tukových buněk, ano, protože, co je to stres: strach z budoucnosti, to znamená, co budete dělat jako člověk, když se budete bát, co bude zítra, třeba, že může být konflikt, vy budete střídat potraviny do skříně, aby bylo co jíst, to tělo si to ukládá, přeměňuje si to na stranu. Takže pak s tím samozřejmě bojujete, máte obavu. To je nekonečný bludný kruh. To je zbytečné. Vy byste měla jíst pravidelně, ráno nastartovat. Pozdě večer, až když jdou děti spát – to taky není řešení, ale musíte na to přijít sama.

Už teď víte, že to vlastně není v pořádku, že všechno si hlídáte, tam je pořád nějaká obava, co kdyby, jak... Ne, vy jste jaká jste. Zkuste se podívat na ty bloky, které by mohly být někde v odsudku k někomu v rodině. Většinou to tak bývá.

Já jsem teď komunikovala s jednou úžasnou mladou ženou, která žije v Americe, ona pochází ze severních Čech. Teď přijede o vánocích, pravděpodobně se uvidíme. A ona říkala, že dokonce napsala knížku (napsala ji tedy v angličtině), a musela ji napsat jednou, když cestovala letadlem. Říkala, že ta kniha se psala sama, že někdo musel přijít a psal to. Říkala: „Já jsem se tam obrovsky odhalila. Já v sedmnácti osmnácti letech také trpěla anorexií a bulimií.“ A právě to měla z toho důvodu, že odsuzovala svou matku: „Matka vždycky říkala: ‚Podívej, ty stehna, jaké mám! No, to je hnusné, jak jsem tlustá!‘ Já jsem se najednou celý život bála, že budu mít stejně hnusná tlustá stehna jako máma.“ Ale ona je nikdy nějak extrémně tlustá neměla, to zkrátka nebyla pravda, ale tam byla ta obava. Ona říkala: „Víš, já jsem zhubla bez diet, bez běhání, bez sportu až tehdy, když jsem tu maminku přijala.“ A ona tam popisuje vývoj, jak k tomu dospěla, a že vlastně ta psychika skutečně dělá své.

Já jsem byla před dvěma lety na přednáškách soukromě v jednom pražském bytě u jedné úžasné paní. A byl tam mladý muž, tam byli jen dva muži, a asi pětadvacet žen. A ten mladý muž, my jsme pak spolu pili kafe na takovém balkoně o přestávce, když jsme se tam větrali, potřebovali jsme se nadýchat trošku, a on mi vyprávěl příběh. On měl maminku štíhlou, tatínka štíhlého a on byl buřtík – a on si připadal tak špatný, že je asi nějaký divný, když on to nemá. Až jednou, když vyrostl, potkal se svou matkou v Praze člověka, o kterém najednou věděl, že on je jeho otcem, protože on jako by mu úplně z oka vypadl. Ta jeho maminka totiž otěhotněla s tímhle pánem a pak si ho nikdy nevzala, takže vlastně mu ani neřekli, že ten štíhlý pán není jeho otec. Najednou zjistil, že táta je tlustý a on že za to nemůže, jemu se tak ulevilo, říkal: „Já jsem do půl roku zhubl bez diety, bez ničeho (tam byl blok vůči sobě, tam je stres, že ano – jsem špatný, dělám něco blbě). Já jsem pochopil, že jsem to měl v genech. V tu ránu to zmizelo.“ Tady je blokace toho přijetí, že jste, jací jste.

Takže tam někde může být ještě nějaký zádrhel, tak si to projděte. Ne, člověk vypadá přesně tak, jak vypadat má v tu chvíli toho vývoje.

Říkala jsi, že budoucnost máme naplánovanou, náběr osudu máme v genomu v programu. Zajímalo by mě, jak moc přesný je ten program. Uvedu příklad: někdo hledá práci, je přesně předem dáno, do kterého zaměstnání a kdy nastoupí? Nebo se to, kde bude člověk zaměstnán, řeší až podle okolností během života? Také bych se chtěla zeptat, zda je tato událost časově rozhodnuta dopředu, přesněji řečeno s jakou přesností, zda je třeba určen jen rok, ve kterém dotyčný práci najde, nebo zda je to s přesností třeba na měsíc.

Víte, v každém roce se něco má udít, to je stanovené. Mám to ověřené, že tohle máte skutečně dané. Třeba když máte blokaci, tak se to odečítá v rotacích Země. My totiž rotujeme, ale nejsme pořád na stejném místě, my jdeme ve spirále. Takže když odečítám časové zápisy ve vašich aurických zápisech, tak se dotknu, když mě to tam

bolí, tak to tam bylo před rokem. Když mě to nebolí, když řeknu dva, tak to tam bylo mezi rokem a dvěma lety, to se událo mezi těmito dvěma časovými údaji. A tyhle rotace se počítají, to je ta vzdálenost od toho středu třesku, myšleno v planetě od doby téhle přítomnosti zpětně. Takže tady ty věci jsou skutečně nastavené v roce. A teď pozor, tam je bráno hodně věcí v úvahu. Ano, osud je nastavený, ale je tam bráno, co tam odkládáte, trpělivost – tam je brán v úvahu váš energetický stav. Lidé kolem, aby byli taky srovnání, protože vy se učíte v kruzích. Vy máte vždycky kolem sebe skupinu lidí, které potřebujete vlastně pochopit, a třeba se na jednoho čeká. Třeba vedle vás v původní práci bude dejme tomu jeden, kdo ještě nepochopil, tak se ještě čeká, až ten člověk pochopí. To je třeba čtyři až pět dní navíc, nebo nějaká doba: týden navíc, i tohle je dané, je tam nějaké rozmezí, které je ale časově minimální. Vy třeba týden považujete za dlouhou dobu, ale nahoře to je jako když mrknete, to není nic. Nahoře je rok, že mrknete, ano, ale už přece jenom je to časově zjistitelné. Také ze shora, když někdo přichází, tak oni neví, kam se treťí v tom smyslu: teď, ale ví, jak my to vidíme.

Já si pamatuji, jednou můj muž, přišel za ním anděl, to bylo večer asi v deset hodin, a říká: „Zítřa v noci přijď, my ti musíme něco udělat na páteři.“ Jenže pozor, on to pochopil, že zítřa v noci – pro nás je dneska noc. On říkal: „Zítřa v noci v jednu hodinu.“ Chvilí spolu mluvili ten anděl chtěl odejít, a najednou se znovu otáčí a říká: „Ty jsi to špatně pochopil, zítřa v noci znamená v jednu hodinu, ale tu samou noc.“ Můj muž to pochopil, že přijde zítřa, ale oni měli přijít tuto noc, ale v jednu hodinu. Takže vidíte to, oni to vnímají jinak. A teď vidí do té vaší hlavy, protože vy jste oni a oni jsou vy. Teď vy se vědomě odloupnete do stavu, vy jste andělé, vy jste Bůh, tohle teď musíte prožít, abyste se odloupli. Oni to vědí. Ti, kteří ještě prosí a oddělují se od toho andělského stavu, ti jsou ještě v dualitě. Tady teprve část lidí pochopí tu pátou dimenzi. Ale tady je malinká vůle, která je tady nastavená.

Pozor, a je to dané i v astrologickém rozboru. Můj muž v roce 1999 nechal udělat astrologický rozbor na rok 2000 pro nás dva. Ta paní tenkrát říkala: „Kdo vy jste, vy jste asi láska z jiné planety, to není možné, protože tam všechno rezonuje, tam je taková i filosofická harmonie, neuvěřitelná.“ A vedle toho byl postup, co ten rok 2000 pro nás přinese. A tam, oni to mají na dekády, to byl takový tlustý svazek, a tam bylo, že v prvních deseti dnech měsíce listopadu, že zažijí obrovský emocionální hup. Já jsem samozřejmě optimista, tak já jsem brala nějaký hezký emocionální hup. On přišel sedmého listopadu, byla to pěkná darda do čumáku, já jsem ji tedy zvládla, ale ještě jsem se takhle kývala. To vám nemůžu říct, co to bylo, nicméně jsem to ustála. Můj muž to tenkrát trochu neustál a já jsem byla ten, kdo ho podporoval, on se na ně zlobil nahoře. Já říkám: „Jak si můžeš dovolit zlobit se na Boha, to nejde.“ Ale bylo velice zajímavé, co to s námi udělalo, velice jsme se pobavili. A tenkrát jsem pochopila, že i tohle je nastavené, plus mínus třeba tři dni, bylo to v první dekádě, bylo to sedmého listopadu. Takže vidíte, že veškeré tyhle věci jsou tu nastavené s docela velkou přesností, protože když si vezmete ten „obrovský prostor“ v tom našem vidění vesmíru – to je velká přesnost.

Ještě dotaz ohledně životů našich životních partnerů. Zda je už před zrozením určeno, kdo se stane mým manželem?

Ano.

Případně manžely, mám-li jich během života víc?

Ano.

Slyšela jsem názor, že pro dotyčného jsou v životě nachystáni dva, tři, čtyři vhodní na daný termín, teprve v průběhu života se rozhodne.

Ne, prosím vás, není to pravda. Ale co je pravda, že když jako Bůh si vybíráte osud, protože tam je dané, že Nadjá ví, co si potřebujete sklidit za odpory z minulosti, co v tom osudu bude, tak si vyberete. Máte nabídku třeba čtyři podobné osudy. Jeden v Čechách, druhý tamhle v Brazílii, třetí já nevím, na Aljašce, čtvrtý v Itálii – a vy si vaší svobodnou vůlí vyberete jeden z nich, ale pozor, tam jsou stejné události, podobné náběry a prožitky, takže vy si probíráte a volíte si šablonu prožitků, které jste v minulosti nepřijali v pokoře, abyste si to zopakovali a konečně vám už zase došlo, že to máte přijmout.

O víkendu jsem poslouchala dvě přednášky, jednu od vás a druhou od Dalajlámy. Dalajláma mluvil o laskavosti, o tom, že jsme zrozeni na tuto planetu, abychom si vzájemně pomáhali. Na otázku, jak nabýt osvícení, odpověděl: „Nejprve učiňme šťastné lidi kolem nás a pak se teprve zaměřme na vlastní osvícení.“

Výborně, krok po kroku, to je pokora. Vidíte to?

Pak jsem slyšela vaši přednášku, kde označujete pomoc za bílou magii. Pokud jsem to dobře pochopila.

Ne, ne, ne. Bílá magie je zasahování do karmy, on tady nezasahuje do karmy. Hlavně, Dalajláma je bytost, která tady mluví pro celou planetu. To já nejsem, tohle si uvědomte, já jsem přišla pouze pro ty, kteří mění vědomí. Ale tady to pomáhá obrovsky i těm, kteří jsou ve fázích i v té Indii, i v tom Tibetu, kteří ještě nejsou připraveni, kde je veliká mizérie, i na tom celém světě i tady, kde skutečně ti lidé dělají obrovské egoismy: nenávidí se, bojují, vraždí se, jeden druhého zabije kvůli krajíci chleba. Musí tady vždycky být někdo z duchovní oblasti, který jim nastoluje to krásno, které tady mohou mít. Musí to tak být, každá vrstva je zastoupena. On je velice vysoká duše. Ale bílá magie je zasahování v léčitelství, to znamená sbírání karmy druhému člověku. Zkuste si představit, že dostanete nemoc, kterou si zasloužíte, protože jste někde v nepokoře něco odmítla – a já jako léčitel vám chci pomoci, chci vám ulevit, ale to už je moje vůle do vás, nerespektuji vaše učení – a tu nemoc vám takhle seberu. Já jsem vám ale vlastně v nevědomosti ublížila. Vy jste se přes tu nemoc nedostali na pochopení, odmítli jste ji jako špatnou. Vy byste se jí mohli zbavit tím, že pochopíte princip, bez toho ne. Tehdy já jsem ublížila vám i sobě, tohle je bílá magie. On to říká dobře, vždyť já vám říkám to samé. Já jsem vám řekla, že máte zapomenout sami na sebe, že máte pracovat pro svět, neočekávat nic... On říká to samé. Tady je trošku nepochopení.

Jsem terapeut a vedu své klienty k pochopení zákona rezonance a tvoření.

Výborně.

Mé energetické působení probíhá v souladu se svobodnou vůlí dané duše v božím řádu. Vnímám, že právě teď je čím dál více lidí, kteří potřebují pomoc. Je to bílá magie? Prosím o váš náhled. Dá se to dohromady dát do souladu?

Ano, i tohle se bude vyvíjet. Dívejte se, i když budete opravdu hodná, nebudete už jako terapeut který zasahuje energeticky, budete chtít souhlas toho člověka – musí být požádán. Ale pozor, vy už dneska víte, a je to tak, věřte mi, že ten člověk se brání své vlastní nemoci neboli pochopení Božího zákona. On musí pochopit, proč ji dostal, to je důležité, aby se to dozvěděl. Musí ji přijmout jako dobrou a poučit se na té nemoci, tehdy ona může zmizet. Jestliže on vás v nevědomosti toho požádá, a on to neudělá, vy mu vlastně pomáháte lenořit. Já vím, že je to těžké. Vy byste mu měla vysvětlit věci, že ta nemoc se musí přijmout, v jaké úrovni je, kde tedy udělal zásadní problém, protože to uvidíte. Každá čakra má své orgány. Nohy, spodek pánevní, střeva jsou jednička. Vylučovací orgány, pohlavní orgány jsou dvojka. Trojka: žaludek, slinivka, žlučník, játra, dvanáctník. Čtyřka: je celý hrudník a ruce. Pětka jsou komunikační orgány. A celá hlava už patří výš, tam už je vlastně centrum pro styk s Otcem, když už tam doleze hadí síla. To je velmi důležité vědět. A tam, kde se nalézá nemoc toho člověka, tam najdete základní problém, kterou čakru neumí – a tam by měl změnit chování ve svém osudu, je jedno, co tam vyvedl. A teď pozor, protože teď je doba velmi obtížná a vy to sami těžko můžete posoudit. Přejde vám tam pacient, který je schopný tohle pochopit, vy mu domluvíte, pak je všechno v pořádku. Když tam přijde pacient, který není schopný tohle udělat, záleží na vás, jestli do toho půjdete nebo ne, protože tady se ještě budete podílet na zasahování, ten člověk to potom sám odžije, záleží jak se rozhodnete, jestli překlene to vaše chtění dobroty.

Děkuji vám za pozornost. Já doufám, že jste mě zase o trošku víc pochopili. Věřte mi, že vás do ničeho netlačím. Záleží jenom na vás, co si vyberete a co uděláte, ale budu na vás obrovsky myslet, abyste mohli zúročit, co jste si dneska přišli poslechnout, aby to pro vás mělo smysl. I třeba jenom o jedno procento, o jeden milimetr, o jakoukoliv část, co si vyberete. Protože jestli jste to pochopili dobře, tak minimálně kolem vás na tom světě bude líp. Buďte oporou druhým lidem, přesně tak, jak to říkal Dalajláma, zapomínejte sami na sebe, to jsou největší dary, které můžete světu dát. Ať se vám daří.

Amen.